

Giới thiệu Các Nam Chính Điều Là Của Ta

Thể loại: Hiện đại, không gian, xuyên nhiều thế giới khác nhau, hệ thống.

Edit: ๔D๔๔, Snowflake HD

Độ dài: 455c + 1 lời ngoại.

"Tích...đã cảm ứng được ý chí sinh tồn mãnh liệt..."

"Tích...sóng điện não đang được đọc..."

"Tích...đang kiểm tra mức độ phù hợp với yêu cầu..."

"Tích...yêu cầu phù hợp, tiến hành xâm lấn sóng điện não..."

"5...4...3...2...1 xâm lấn thành công"

"Xin chào ký chủ, ta là hệ thống công lược được thăng cấp bản 005 số 1, rất hân hạnh được phục vụ ngài, hy vọng sau thời gian dài chung sống, chúng ta đều vui vẻ"

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Edit: ๔D๔๔

Cô không mảnh vải che thân nằm ở trên bàn phẫu thuật, trên người cảm đầy dây ống.

Có chất lỏng không ngừng tiến vào thân thể của cô, cô có làn da trắng nõn không thể tin nổi, những mạch máu dưới làn da có thể thấy rất rõ, ở trên thân thể che kín vết sẹo đáng sợ do phẫu thuật, có điều vẫn có thể thấy được dáng người hoàn mỹ, mặt trái xoan, mũi quyền xinh xắn đứng thẳng, môi rất đẹp của cô, giống như một đóa hoa, nhưng không có chút huyết sắc nào, chỉ lộ ra màu hồng nhạt thần kỳ.

Hai mắt nhắm nghiền, không có lông mi, không có lông mày, trên đầu cũng là trống trơn, không, không thể nói là trống trơn, tuy không có tóc, nhưng có cảm thấy cái ống.

Có một người đàn ông tóc bạc mặc áo màu trắng đứng bên cạnh bàn phẫu thuật, khoảng bảy tám chục tuổi, đeo mắt kính, trên vẻ mặt nghiêm túc mang theo chút điên cuồng.

Cô sống 30 năm, từ lúc 5 tuổi được Vệ Tư, người đàn ông nhà khoa học biến thái nhận nuôi, Vệ Tư là một nhà khoa học điên cuồng biến thái.

25 năm trước áp dụng hàng mẫu cho những đứa trẻ ở cô nhi viện thì phát hiện thể chất kỳ lạ của cô, lực miễn dịch rất mạnh, vì thế nhận nuôi cô, đặt cho cô một cái tên "thực nghiệm thể số 9".

Vừa mới bắt đầu cô rất sợ Vệ Tư, cô rất đau khổ, Vệ Tư làm thí nghiệm thực nghiệm trên thân thể của cô, hơn nữa vì để không ảnh hưởng công hiệu sau khi phẫu thuật, Vệ Tư chưa bao giờ tiêm thuốc tê vào người cô, mỗi lần cô đều có cảm giác sống không bằng chết.

Nhưng bởi vì thể chất quá tốt, mỗi lần thí nghiệm vẫn còn sống.

Sở dĩ cô có cả tên thực nghiệm thể số 9, là vì ở trước cô còn có tám thực nghiệm thể, chẳng qua cô không có gặp bọn họ, bởi vì bọn họ đều đã chết, có đau chết, có chết vì giải phẫu thất bại.

Cô thật sự là một thực nghiệm thể quá thành công, thành công đến nỗi mỗi một lần phẫu thuật bọn họ vẫn kiên trì, thậm chí dường thành thói quen, khi dao phẫu thuật cắt trên người cô, ánh mắt của cô cũng không nháy một cái.

Thành công đến mức, Vệ Tư dời tất cả vị trí trong ngũ phủ lục tạng của cô, cô vẫn vui vẻ như cũ.

Thành công đến mức, Vệ Tư gắn một hệ thống cảm ứng trong đầu cô cũng bị cô hấp thu.

Bây giờ Vệ Tư lại tính toán thay đổi gen thân thể của cô, theo trình tự thao tác máy móc của Vệ Tư, ánh mắt âm đục càng lúc càng sáng, trong mắt điên cuồng càng ngày càng rõ ràng.

Nhanh! Nhanh! Lập tức sẽ thành công, nếu gien cái tạo thành công, ông sắp có được tất cả!

“Tích - -” âm thanh máy móc chói tai, toàn thân thực nghiệm thể số 9 trên giường bắt đầu nhẹ nhàng giật giật, từ từ giật giật tăng mạnh, cả thân thể run rẩy lợi hại.

Ý thức của cô vẫn là rõ ràng, chỉ là trong lúc chất lỏng gien cái tạo được rót vào, ánh mắt của cô không thể mở ra, cô rõ ràng cảm giác được, khi chất lỏng tiến vào thân thể, trên người cô xuất hiện bài xích.

Đau! Cảm giác cả người từ trong ra ngoài giống như bị nứt ra. Sau đó cảm giác thân thể của cô không còn giật giật, ý thức từ từ mơ hồ.

Cô, sẽ chết? Rốt cục cũng chết? Giống như giải thoát, lại giống như không cam lòng, Vệ Tư đã nói với cô nếu lần này phẫu thuật thành công, ông sẽ cho cô ra ngoài, có cuộc sống tự do.

Nhưng không thể tin tưởng Vệ Tư có thể nói lời giữ lời, nhưng cô quá khát vọng thế giới bên ngoài, từ lúc 5 tuổi đến 30 tuổi, cô vẫn ở trong phòng thí nghiệm lạnh lẽo này, cô muốn giống như cháu gái của Vệ Tư, Millie, được đi học, đi yêu đương, đi công tác, kết hôn.

A ~ cô sẽ chết, ha ha, Vệ Tư nhất định vô cùng thất vọng đi, dù sao người có thể chất giống như cô, cũng không phải dễ tìm như vậy, giống cô thì Vệ Tư cũng hai mươi năm mới tìm được, bây giờ lại thất bại, toàn bộ tâm huyết của ông ta đều uổng phí rồi. Ha ha ~ cô cảm giác thật vui vẻ, thật sáng khoái!

“Tích- - cảm ứng được ý chí sinh tồn mãnh liệt, “

“Tích- - đang đọc sóng điện não - - “

“Tích - - đang kiểm tra có phù hợp yêu cầu hay không- - “

“Nhỏ giọt - - yêu cầu phù hợp, đang xâm lấn sóng điện não - - “

“5 -4 -3 -2 -1 xâm lấn thành công “

Trắng, một mảnh trắng xóa, nhìn không tới điểm cuối, trong não vang lên âm thanh máy móc ồ ồ. Khiến não đại của cô có chút đau.

Đau? Sao có thể đau? Cô đau 25 năm, quá quen thuộc tư vị đau, nhưng Millie đã nói, người sau khi chết sẽ không có cảm giác đau sao? Vì cái gì? Cô lại đau?

“Ký chủ, ngài khỏe! Ta là hệ thống công lược thăng cấp bản số 0051, thật vui khi được phục vụ ngài, thời gian sau chúng ta sẽ ở chung thật lâu thật lâu thật lâu ~ hi vọng chúng ta ở chung thật vui vẻ!”

Thanh âm lại vang lên, lần này không còn là âm thanh máy móc cứng nhắc, mà là âm thanh có chút nhân tính hóa, vô cùng ngọt ngào, làm cho người ta nghe xong tâm tình sẽ thoải mái.

“Hệ thống công lược? Là gì? Người ở đâu?”

Nguyên nhân đã lâu không nói chuyện, giọng nói có chút khàn khàn, cô nhìn bốn phía, từ đầu tới cuối vẫn là một màu trắng mờ mịt, cái gì cũng không có, cúi đầu nhìn chính mình, cô vẫn là cô, chẳng qua trên người đã không có những cái ống kia.

“Ký chủ, ta là bản hệ thống công lược thăng cấp số 0051, bây giờ ký chủ không nhìn thấy ta, bởi vì trước mắt ký chủ còn chưa đủ quyền hạn.

Sau, ta xin được giới thiệu: Hệ thống công lược là do người quản lý hiệp hội thiết kế phát triển nghiên cứu, vì để cho ký chủ có thể xuyên qua thời không, cũng là thế giới khác nhau, tiểu thuyết trong thế giới, đi công lược nam chủ bên trong thế giới đó, cũng là để cho nam chủ yêu ngài.

Đương nhiên, bởi vì không thể tùy ý đi đến một thế giới, cho nên ta sẽ tìm người ký thác phù hợp cho ký chủ, sau khi nam chủ yêu ký chủ, thì ta sẽ phục chế ra một người có đồng tính cách với ký chủ để tiếp tục cuộc sống.

Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, sau khi nhiệm vụ hoàn thành đạt được độ khen thưởng khác nhau, khen thưởng thấp nhất là 10 vi tích phân, cao nhất là 100 vi tích phân, vi tích phân dùng để đổi lấy vật phẩm có thể trợ giúp ký chủ hoàn thành nhiệm vụ.

Ký chủ hoàn thành một nhiệm vụ sẽ được thăng một bậc, sau khi ký chủ thăng đến mãn cấp. Sẽ đạt được tự do, có thể tùy ý đi tới một thế giới để sinh sống. Sao? Ký chủ có nguyện ý tiếp nhận nhiệm vụ hay không?”

Tên tự xưng là hệ thống, nói rất nhiều, nhưng cô nghe không hiểu gì cả, có điều có một câu cô hiểu, cô có thể có được tự do!

“Nếu không tiếp nhận hoặc là không có hoàn thành nhiệm vụ thì sao?”

“Nếu không tiếp nhận, ký chủ sẽ chân chính tử vong, nếu nhiệm vụ thất bại, ba lần sẽ khấu trừ vi tích phân, thất bại ba lần trở lên, gạt bỏ! Gạt bỏ ý tứ là tử vong!”

Đều là chết, nếu tiếp nhận nhiệm vụ, còn có cơ hội sống, hình như là đi thế giới khác? Dùng thân phận khác để sống, vậy có thể nói cô được tự do?

“Được! Tôi tiếp nhận nhiệm vụ!”

Trước mắt cô đột nhiên xuất hiện một màn ảnh, mặt trên biểu hiện:

Ký khế ước thành công, tư liệu ký chủ:

Tên: Điền Mật

Tuổi: 30

Dáng người: 60(100 điểm)

Làn da: 65(100 điểm)

Dáng người: 80(100 điểm)

Trí lực: 70(100 điểm)

Thể lực: 60(100 điểm)

Mị lực: 45(100 điểm)

Tinh thông: không

Đặc biệt kỹ năng: không

Vi tích phân: 0

Cấp bậc: 0

(điểm giá trị sẽ được gia tăng khi ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, đạt điểm giá trị là sau khi hoàn thành tâm nguyện của ký gửi thẻ, đạt được 5 đến 20, sẽ không giống nhau)

Điền Mật nha ~ tôi cũng đã quên, thì ra cô có tên. Trí nhớ trước 5 tuổi cơ bản đều đã mơ hồ, chỉ nhớ mang máng vừa đến cô nhi viện không bao lâu đã được Vệ Tư nhận nuôi, chẳng qua đã không còn quan trọng, chỉ cần còn sống, là ai cũng không quan trọng.

“Ký chủ có muốn tiến hành nhiệm vụ hay không?”

“Đương nhiên, tôi khẩn cấp muốn xem thế giới bên ngoài!”

“Được, đang tiếp nhận nhiệm vụ - - tiếp nhận nhiệm vụ thành công - - đang truyền tổng - - “

Điền Mật cảm giác đầu có chút choáng quáng, cả người cũng xoay tròn.

“Truyền tổng thành công - - đang ghi nhận nội dung nhiệm vụ - - “

Trong não bắt đầu xuất hiện một phần trí nhớ không thuộc về mình.

*Ký gửi thẻ: Người ký thác, gửi gắm

Ta thấy để ký gửi thẻ hay hơn nên ta để

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chứng điền văn (Một)

Editor: Snowflake HD

Ký thác vào thân thể cũng tên là Điền Mật, 0051 nói, vì để thuận tiện cho nhiệm vụ, những thân thể cô ký thác vào về sau đều tên Điền Mật.

Đây là một quyển sách chùng điền văn, nam chính tên là Lý Cốc là một thợ săn, trước kia từng đi lính, đi đánh giặc, sau trận chiến, Lý Cốc bị hủy dung, nên không thể lên làm quan, đành quay về quê hương ở Lý gia thôn.

Đã thành thân với vị hôn thê, kết quả vợ hắt ghét bỏ hấn, không chịu nằm chung phòng, về sau xin hưu thê(*), gả cho người khác làm thiếp.

(*) Hưu thê: Đơn ly hôn

Nhân vật nữ chính là Luru Manh Manh, từ bên ngoài đến ở trong Lý gia thôn. Luru Manh Manh là một sinh viên đã tốt nghiệp đại học đến từ thế kỉ 21, bởi vì tai nạn xe cộ, nên xuyên không biến thành Luru Manh Manh trong Lý gia thôn.

Luru Manh Manh có một kẻ mẫu(*), kẻ mẫu ham sinh lễ của nhà Lý Cốc, vì vậy lập tức gả Lý Manh Manh vừa mới xuyên không cho Lý Cốc.

(*)Kẻ mẫu: mẹ kế

Lần đầu tiên nhìn thấy Lý Cốc, Luru Manh Manh đã yêu thích hấn, thân hình Lý Cốc cao lớn, bởi vì biết võ công, nên cơ thể rất cường tráng, trên mặt có một vết sẹo do đao gươm gây ra, mặc dù thoát hình có hơi xấu, nhưng mà trong mắt của Luru Manh Manh, hấn là một người nam nhân tốt bụng, cô từ nhỏ đã yêu quân nhân, nên lúc lớn lên chỉ muốn gả cho người lính, bây giờ không lấy được chồng, gả cho một người từng đi lính cũng được.

Lý Cốc cũng rất thích Luru Manh Manh, nhỏ bé yếu đuối, còn không sợ hấn, đến nhà hấn, cũng đối xử rất tốt với cha mẹ hấn, không giống như vợ trước là Điền Mật.

Vì vậy, nhân vật nam chính cùng nữ chính trải qua câu chuyện tình vượt thời gian, HE.

Điền Mật là người của Điền gia thôn, là hàng xóm với Lý gia thôn. 14 tuổi đã đính hôn với Lý Cốc, kết quả vừa đính hôn xong, Lý Cốc phải đi lính, vừa vặn 3 năm trời.

Điền Mật là một bông hoa trong Điền gia thôn, lớn lên không phải dạng quốc sắc thiên hương, nhưng cũng là con gái cưng của nhà người ta, so với những cô nương bình thường vẫn đẹp mắt hơn rất nhiều.

Cũng không phải không có gia đình giàu có nào đến cầu hôn nàng, nhưng cha Điền Mật là một người đoàng hoàng, chỉ sợ Điền Mật đến ở trong gia đình giàu có sẽ bị khi dễ, gia đình giàu đều thích nạp tiểu thiếp thông phòng.

Cha Điền Mật không tham tài, chỉ muốn tìm một nơi tốt để gửi gắm con gái, cha Lý Cốc làm thợ mộc, thu nhập ổn định, Lý Cốc cũng là một người thợ săn tài giỏi, mà nhà hấn chỉ có duy nhất một người con trai. Vì vậy khi nhà Lý Cốc đến cầu hôn Điền Mật, cha Điền Mật lập tức đồng ý.

Ban đầu Điền Mật nhìn trúng con trai Luru đại nhân là Luru Minh, nhưng cha nàng không đồng ý, cha mẹ đặt đâu con ngồi đó. Hơn nữa nàng thấy Lý Cốc lớn lên cũng rất khôi ngô tuấn tú, nên đồng ý.

Kết quả vừa mới đính hôn Lý Cốc đã đi lính, mới đầu nghĩ mới 14 tuổi, đợi hai năm sau kết hôn cũng không muộn, kết quả, đợi một phát đến ba năm, cha Điền Mật vừa định từ hôn. Lý Cốc đã quay về, mặc dù mang theo rất nhiều tiền tài, nhưng gương mặt đã bị hủy dung, từ huyết trái thái dương đến mũi có một vết sẹo, trông rất đáng sợ.

Nhưng mà hôn nhân đã định, nếu như hủy hôn với lý do Lý Cốc bị hủy dung, thì thanh danh của Điền Mật cũng bị hủy hoại, cha Điền Mật nghĩ, sống cũng không phải dựa vào khuôn mặt, Điền Mật 17 tuổi rồi, nếu không gả đi sẽ trở thành gái lỡ, nên không nghĩ tới việc từ hôn nữa, cứ gả Điền Mật đi vậy.

Ngày đầu tiên sau khi Điền Mật được gả đi đã bị vết sẹo của Lý Cốc dọa cho sợ, sau đó Lý Cốc liền chia phòng ngủ, trong thâm tâm Lý Cốc cảm thấy hấn mắc nợ Điền Mật, nên để tùy ý nàng. Cha mẹ Lý Cốc cũng rất tốt, họ cũng cảm thấy Điền Mật phải chịu thua thiệt, vì vậy đối xử rất tốt với Điền Mật, vật gì tốt đều cho Điền Mật ăn tắm bổ. Việc gì trong nhà cũng không cho Điền Mật đụng vào, quả thực nuôi Điền Mật giống như nuôi tiểu tử tông. Điền Mật được nuôi dưỡng quá sung sướng đến mức cực kì kiêu căng, động một chút lại đập phá đồ trút giận. Sống như vậy qua hai năm, Điền Mật không chịu được nữa, nàng không thể chịu nổi khuôn mặt xấu xí của Lý Cốc, nàng cảm thấy cả gia đình Lý gia đều mắc nợ nàng, nàng không muốn làm một thôn phụ quê mùa, nàng bắt đầu hối hận, hối hận vì không đáp ứng lời cầu hôn của công tử nhà giàu Luru Minh.

Vị công tử nhà giàu Luru Minh kia cũng quen biết Điền Mật khá lâu, ngày xưa bị Điền Mật từ chối, hấn tức thở không ra hơi. Nay biết được suy nghĩ của Điền Mật, hấn quyết định dụ dỗ nàng, cuối cùng Điền Mật đòi Lý Cốc giao ra hưu thê bỏ nàng, muốn làm tiểu thiếp của Luru Minh. Đáng tiếc chưa đầy một năm, Luru Minh không còn cảm thấy mới lạ nhiệt tình với nàng, liền bỏ Điền Mật, đuổi ra khỏi Luru phủ.

Nàng quay lại tìm Lý Cốc, phát hiện hấn đã tái giá, hơn nữa Lý Cốc rất yêu thích người vợ hiện tại, nhìn thấy Điền Mật, hấn không nhìn nàng một cái, càng không quan tâm tới sự khẩn cầu của Điền Mật.

Điền Mật quay về Điền gia, tiếp tục bị đuổi ra khỏi cửa, bọn họ không chịu nhận nàng làm nữ nhi nữa, lúc trước tự nàng đòi hưu thê, xin làm tiểu thiếp người ta, khiến cho mặt mũi của Điền gia đều bị mất hết sạch.

Về sau Điền Mật bị bọn buôn người nhìn trúng, lừa Điền Mật, bán Điền Mật vào thanh lâu làm kỹ nữ, cuối cùng bị bệnh mà chết.

Trước khi chết, tâm nguyện của Điền Mật là có thể sống lại lần nữa, nàng sẽ sống cùng Lý Cốc, sinh cho hấn một tiểu hài tử mập mạp.

Nhiệm vụ chủ yếu là phải lấy được tình yêu của Lý Cốc, nếu như hoàn thành được tâm nguyện của ký chủ, có thể lấy được năng lượng tương ứng.

0051 nói đây là nhiệm vụ đầu tiên của cô, vì vậy độ khó của nhiệm vụ không cao, lúc cô vào trong cơ thể của Điền Mật, đã là ngày thứ hai sau khi Điền Mật vào ở trong nhà Lý Cốc.

Tiếp nhận xong nhiệm vụ ký thể Điền Mật có thể sở hữu ký ức sau này, cô đã hiểu được cái thế giới này, gần như hòa làm một với Điền Mật, đây chính là ưu điểm của cô, kinh nghiệm thì trống rỗng, vì vậy có thể chứa ký ức không thuộc về cô.

Mở mắt ra, nàng đang đắp cái chăn đỏ thắm, đây là đồ do nhà mẹ đẻ nàng chuẩn bị, hoa văn trên đó là tự tay nàng thêu, giấy của nàng đặt ở bên cạnh giường.

Nàng đã thay giá y(*) ra, bởi vì bức tức nên ném giá y xuống đất. Ngoại trừ giá y, trên mặt còn chứa đầy đậu phộng cùng hạt sen, đồ đạc trên giường cũng bị nàng đập rơi xuống đất.

(*) giá y: áo cưới

Đây là phòng Lý Cốc, thành thân rồi, nên dùng làm phòng cưới, trên cửa sổ dán chữ hỷ đỏ thắm. Đồ cưới của nàng đặt ở góc phòng, đồ cưới không nhiều lắm, chỉ có hai cái rượu, căn bản là quần áo của nàng, không có thứ gì đáng giá. Trong phòng để một cái bàn vuông bằng gỗ, trên mặt bàn có cái ấm trà, hai cái bát trà. Bốn cái ghế ở mỗi hướng, có thể bởi vì nàng, nên trong phòng có nhiều hơn một cái bàn trang điểm, trên bàn có một cái gương bị vải đỏ che lại, còn có một hộp trang sức, nên trên bàn đã dột hết. Điền Mật giặt giũ, ngồi dậy. Xò giày vào, nàng chậm rãi thu dọn đồ đạc dưới đất, cầm giá y bỏ vào rượu.

Mặc quần áo xong, nàng đánh giá mình trong gương, mặc dù là gương đồng, nhìn không rõ lắm, nhưng vẫn có thể thấy được, gương mặt rất dễ nhìn, làn da trắng nõn, không giống làn da thô ráp của các thôn phụ, ngay cả Lưu Manh Manh sau khi đến Lý gia cũng được nuôi đến trắng nõn, lúc trước làn da đen thui, đáng người thô quắt, trên người không chịu nổi nắng.

Nhưng mà Điền Mật trở mặt vô cùng tốt, cái nên có đã có, eo nhỏ, thân hình cao cỡ mét sáu, đáng người có lỗi có lỗi.

Nhà nàng có hai vị ca ca, không cần nàng làm việc nông, cũng không phải dầm mưa dãi nắng.

Trong nhà có hai vị chị dâu, việc nhà cũng không đến lượt nàng làm.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chứng diện văn (hai)

Edit: ๔D๔๓

Chẳng qua phần lớn nguyên nhân là điểm mà cô có, điểm cao thấp, quyết định độ xinh đẹp bên ngoài của cô.

Mặt trái xoan, mắt hai mí, mũi đứng thẳng, môi rất đẹp hơi cong lên, trên mặt còn có hai má lúm đồng tiền, nàng sờ lên lông mi, mày là liễu cong cong, lại sờ lên tóc, rất dài rất mềm mại, thì ra có tóc cùng lông mi là dạng vẻ này!

Khuôn mặt này nếu như không có tóc và lông mày với có chút râu ria này kia, thì cũng giống cô tám phần. Cô từng ở trong phòng thí nghiệm thủy tinh trên nhìn thấy bộ dáng của mình, Millie nói cô lớn lên xinh đẹp, đáng tiếc không có tóc và lông mi.

Đây là vì thuận tiện cho phẫu thuật, mỗi lần dài ra một chút, cũng sẽ bị cạo, cho nên cô hoàn toàn không biết bộ dáng của mình khi có lông mi và tóc.

Cô lấy lại bình tĩnh, búi tóc kiểu phu nhân xong, liền ra cửa phòng.

Tối hôm qua là lần đầu tiên từ khi Lý Cốc hủy dung nàng nhìn thấy hân, nàng bị vết đao trên mặt Lý Cốc làm cho sợ hãi. Điền gia chỉ có một đứa con gái là nàng, mặc dù không có tiền, nhưng sủng ái nàng, nên nàng có thói quen phát tính khí. Nàng vừa phát bực thì đuổi Lý Cốc ra khỏi cửa phòng.

Kỳ thật mà nói, cô không biết cái gì là yêu, không biết làm sao để cho Lý Cốc yêu mến cô, bây giờ là bởi vì cô có trí nhớ của Điền Mật, mới không có một vòng màu đen dưới hai mắt, mặc dù cô thông minh, nhưng luôn ở trong phòng thí nghiệm chưa từng đọc qua sách, Điền Mật là cô nương nông thôn, tự nhiên cũng không có đọc qua sách.

Hiện tại cô chỉ có thể dựa theo tâm nguyện của Điền Mật, sống tốt với Lý Cốc, sinh cho Lý Cốc một tiểu tử mập mạp. Dù sao 0051 nói, nhiệm vụ không có thời gian hạn chế, đương nhiên, nếu như càng nhanh hoàn thành nhiệm vụ sẽ đạt được điểm tích lũy càng nhiều.

“Đinh —— độ hảo cảm của nam chính 40, lúc đạt 100 độ hảo cảm của nam chính, nhiệm vụ hoàn thành, trong lúc làm nhiệm vụ, độ hảo cảm có tăng có

giảm khi độ hảo cảm của nam chính đạt -50, nhiệm vụ thất bại! Ký chủ cố gắng lên!”

Giọng nói của 0051 vang lên trong đầu Điền Mật.

Điền Mật nhú mày, còn kém 60 độ hảo cảm, chẳng qua cũng không tệ, ít nhất không cần xoát từng chút từng chút.

Điền Mật vừa ra khỏi cửa, đã nhìn thấy Lý Cốc đang múc nước bên cạnh giếng.

Lý Cốc mặc áo màu vàng nhạt, dưới hạ thân là quần màu xanh lá, trên lưng buộc lên đai lưng.

Cầm theo thùng nước cơ bắp trên cánh tay nhô lên, làm cho người ta có cảm giác rất lực lượng, hắn đưa lưng về phía Điền Mật, nên Điền Mật chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của hắn.

Thân cao chừng 1m8, dáng người rất chuẩn. Tóc được hắn buộc bằng một sợi dây màu lam. Đây là người đầu tiên cô nhìn thấy ngoại trừ Vệ Tư và Millie, mặc dù có trí nhớ của Điền Mật, nhưng mà tận mắt nhìn thấy, lại không giống vậy.

Cô nở nụ cười tươi tắn, ánh mắt cong cong, sáng lóng lánh, lộ ra má lúm đồng tiền trên mặt, rất đáng yêu.

Cảm giác được ánh mắt sau lưng, Lý Cốc quay đầu lại, thì nhìn thấy Điền Mật đứng ở cửa phòng, cười nhìn qua hắn. Lý Cốc giật mình, không có kịp phản ứng.

Điền Mật thấy rõ khuôn mặt của Lý Cốc, ngũ quan của hắn vô cùng đẹp mắt, màu da lúa mạch, tuấn tú cương nghị, chẳng qua một vết sẹo trên mặt lại sinh sôi phá hủy mỹ cảm.

Điền Mật cũng không sợ hãi, trên người cô có rất nhiều vết sẹo còn khó coi hơn sẹo trên mặt Lý Cốc.

Cô thấy Lý Cốc, có lẽ cười: “Chào buổi sáng! Ta ngủ quên mất rồi.” Thanh âm của cô mềm mại, ngọt ngào, làm cho người ta nghe xong sẽ không nhận được sinh ra yêu thương.

Nhìn thấy Điền Mật không có lộ vẻ bất ngờ, nhìn mặt của hắn, sắc mặt cũng không có thay đổi. Lý Cốc có chút nghi hoặc, rõ ràng tối hôm qua khi thấy hắn thì Điền Mật bị hù kêu ra một tiếng bèn nhon, còn nhìn về phía hắn gào thét “Người quái dị, rút ra ngoài!” Lúc này lại hoàn toàn không nhìn ra một chút chán ghét trên mặt Điền Mật, chẳng lẽ là cả đêm đã nghĩ thông suốt? Không chê hắn?

Thấy Lý Cốc đứng ở nơi đó nhìn cô, cũng không đáp lời của cô, Điền Mật bĩu môi, nghiêng đầu đánh giá sân nhỏ. Sân nhỏ được vây trong tường đất cao 1m5, sân nhỏ có chừng hơn 100m2, bên trong góc tường phía tây có nuôi gà vịt, phía đông các cây táo, rất lớn, xem ra là có chút lâu đời, lúc này không phải là mùa kết táo đỏ, cho nên chỉ có thể nhìn thấy lá cây xanh mon mọn. Miệng giếng ngay bên cạnh cây táo, mà Lý Cốc đang đứng dưới cây táo nhìn về phía cô. Phòng ở rất mới, là mới sửa được ba năm trước, phụ mẫu Lý Cốc ở nhà giữa, Lý Cốc ở phòng phía tây, lúc này phòng phía tây bị nàng chiếm đoạt, tối hôm qua Lý Cốc sẽ ngủ ở phòng phía đông, phòng bếp thì gần phòng phía đông.

Nương Lý Cốc Mã thị nghe thấy âm thanh, đi từ phòng bếp ra, trong tay còn cầm lấy thìa, lúc này nàng đang làm điểm tâm, tối hôm qua động tĩnh bên kia của con trai nàng và phụ thân Lý Cốc cũng nghe thấy, rốt cuộc là cảm thấy mắc nợ cô nương Điền gia, nên cũng không nói thêm gì, hôm nay sáng sớm, vốn con dâu cưới phải chuẩn bị điểm tâm. Nàng cũng không nói tới những chuyện này, nên Điền Mật vẫn còn ngủ.

“Mật Mật tỉnh rồi?” Khuôn mặt của Mã thị giờ lên chút tươi cười, trong tươi cười mang theo lấy lòng.

Điền Mật quay đầu nhìn Mã thị, Mã thị mặc y phục màu hơi tối, trên lưng buộc tạp dề, búi tóc phu nhân trên đầu cắm một căn màu bạc trâm, làn da ó vàng, có chút nếp nhăn, nhìn qua khoảng ba bốn mươi tuổi, bởi vì phụ thân của Lý Cốc là thợ mộc, người nhà có ruộng đất đều là cho người khác thuê trông trọt, bình thường Mã thị cũng chỉ làm nội trợ, mở mảnh đất sau hậu viện ở nhà mình, bản thân trồng đủ loại rau giết thời gian. Thời gian qua thanh nhàn, trên mặt nhìn trẻ tuổi hơn nhưng thôn phụ cùng tuổi.

“Nương, thật xin lỗi, con ngủ quên mất!”

Điền Mật đáp lời Mã thị, nhắc chân bước nhanh đi đến trước mặt Mã thị, đưa tay định cầm cái thìa trong tay của Mã thị.

“Con nấu cho, nương.”

Mã thị thấy Điền Mật như thế, tâm treo ngược cuối cùng cũng để xuống. Không có đoán trước được người phát giận tới qua, bây giờ ngược lại là một bộ dáng dịu dàng ngoan ngoãn nhu thuận.

“Không, không, không, không cần! Con đi rửa mặt trước, rất nhanh có thể ăn điểm tâm rồi!” Mã thị nắm cổ tay Điền Mật, nói xong cũng nháy mắt với Lý Cốc.

Lý Cốc nhìn thấy, liền đi cầm chậu rửa mặt múc nước cho Điền Mật, một lần nữa bung đến trong phòng cho nàng.

Nhìn Mã thị kiên trì, Điền Mật cũng không miễn cưỡng, đi theo Lý Cốc thân vào phòng, lấy nước Lý Cốc múc để xúc miệng, rửa mặt.

Lý Cốc lại bung chậu để sang một bên. Xoay người, đã nhìn thấy Điền Mật đứng ở phía sau hắn, khoảng cách chỉ một ly, nàng ngẩng đầu nhìn Lý Cốc, Lý Cốc cũng cúi đầu nhìn nàng, Lý Cốc cảm thấy ánh mắt của Điền Mật trong veo, trong đen hắn có thể nhìn thấy trong ánh mắt Điền Mật chỉ có bóng

dáng của hắn.

Khuôn mặt của Điền Mật không đánh phẩn, khóe môi gợn lên, hai má lúm đồng tiền vô cùng xinh đẹp. Lý Cốc đột nhiên đỏ mặt, có chút không biết làm sao.

Hắn vốn thật thích người nương tử này, người này cũng do chính bản thân hắn chọn.

Trước khi đính hôn, Lý Cốc gặp được Điền Mật ở trong trấn trên, chẳng qua cách xa, không nhìn rõ lắm. Lúc này nàng ấy cách gần như vậy, đột nhiên hắn có chút xấu hổ, ánh mắt lóe ra, chính là thẹn thùng nhìn Điền Mật.

Nhưng lại nghĩ tới tới hôm qua Điền Mật gọi hắn là người quái dị, thì ánh mắt lại ảm đạm xuống.

Đúng rồi, hắn đã biến thành người quái dị, hắn không xứng với cô nương xinh đẹp như Điền Mật.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chủng điền văn (3)

Điền Mật cứ nhìn hắn cười như vậy, nhìn hắn đột nhiên đỏ mặt, sau đó lại không vui rồi. Nhờ có được trí nhớ thân thể này nên Điền Mật hiểu rõ, nàng biết Lý Cốc là thẹn thùng, biểu lộ không vui nàng cũng biết.

Bất quá nàng không thể tưởng được sao thoáng một cái Lý Cốc lại không vui rồi. Nàng hơi nghiêng đầu, bước một bước đến gần Lý Cốc, mặt thiếu đều muốn dán lên ngực Lý Cốc.

Lý Cốc vô thức cúi đầu nhìn nàng. Nàng ngẩng đầu, ánh mắt sáng lóng lánh nhìn Lý Cốc, trên mặt Lý Cốc có vết sẹo trông rất dữ tợn, để mặt sát vào nhìn càng là dọa người, nhìn ra được một đao trước kia, sâu đủ thấy xương.

Nàng vươn tay, sờ lên mặt Lý Cốc, trên tay của nàng không có vết chai, non nót đầy đặn, trơn bóng. Lý Cốc đột nhiên có chút khản trương, thân thể cứng ngắc lại, không dám động.

Tay Điền Mật sờ lên vết sẹo trên mặt Lý Cốc có chút tê tê, nàng nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo trên mặt Lý Cốc rồi cau mày, Lý Cốc cho rằng nàng lại tức giận, đang chuẩn bị lui ra phía sau, kết quả Điền Mật nói một câu làm hắn giật mình.

“Một vết sẹo lớn như vậy, khẳng định rất đau đi!” giọng nói Điền Mật mang theo chút đau lòng, nàng biết rõ đao chém vào thịt là đau nhức thế nào, bất quá đối với nàng mà nói, nàng đã thành thói quen với loại đau này. Millie từng nói, nàng không phải là người bình thường, nếu người bình thường mà nói, rất đau. Thanh âm Điền Mật như trước ngọt ngào mềm mại, chẳng qua là khoảng cách gần sát, lúc Điền Mật nói chuyện, khí tức đều phả đến trên mặt Lý Cốc.

Trên người của nàng mang theo mùi thơm cơ thể của nữ tử, càng nhích tới gần, Lý Cốc cảm thấy mùi thơm lại để cho mặt của hắn càng nóng lên. Âm thanh của Điền Mật, lại làm cho tim của hắn càng đập nhanh hơn. Đầu óc trống rỗng, cũng chỉ biết nhìn Điền Mật.

Lời của mình, lại không được đáp trả lại, vừa mới chào hỏi hắn, hắn cũng không có phản ứng. Có được thân thể này nên Điền Mật cũng có tính cách tương tự, tự nhiên cũng có chút yếu ớt bốc đồng.

Nàng bĩu môi, hiển nhiên không vui, hờn dỗi buông tay xuống, chuẩn bị quay người.

Lý Cốc lúc này mới có phản ứng, vội vàng lôi kéo tay Điền Mật. “Ta. Ta không đau!”

Thật vất vả nương tử mình giống như không chê bai mình, hắn cũng không thể làm cho nương tử mình tức giận! Đây là câu nói đầu tiên Lý Cốc nói với nàng, thanh âm Lý Cốc trầm thấp hữu lực, rất có từ tính.

Tay của mình bị lôi kéo, Điền Mật trừng mắt với Lý Cốc. Để hắn lôi kéo. Thấy Điền Mật không có phản kháng, Lý Cốc một trận cao hứng, nhếch môi lộ ra một cái trắng sáng, cả người như một tia ánh mặt trời, nhìn vết sẹo kia thuận mắt rất nhiều.

“Đinh —— nam chính hảo cảm +15, độ hảo cảm nam chính 55. Ký chủ cố gắng lên!” thanh âm 0051 đột nhiên vang lên, thoáng cái bỏ thêm 15 điểm hảo cảm, Điền Mật thật cao hứng, vốn là suy sụp ở dưới khuôn mặt tươi cười có chút mê người.

Điền Mật ngẩng đầu nhìn qua Lý Cốc “Tôi hôm qua ta không đúng, không nên đuổi người ra khỏi cửa phòng, người đêm nay về ngủ, ta với người sống thật tốt, sinh cho người một tiểu tử mập mạp!”

Điền Mật nói ra lời thật tâm, nàng nghĩ đến, đặt tâm nguyện của thân thể chính là cùng Lý Cốc sống thật tốt, cho nàng sinh một tiểu tử mập mạp, nàng cũng chỉ nói như vậy.

Nàng không hiểu cái gì là thẹn thùng, cái gì là rụt rè. Trong thanh âm mang theo lễ thắng khí hùng, Lý Cốc trừng to mắt, hiển nhiên bị lời nói Điền Mật nói ra làm hoảng sợ, bất quá sau đó lại vui vẻ.

Cũng không phải không thích nha, nương tử hần đã nói muốn cùng hần sống tốt, sinh cho hần một tiểu tử mập mập!

Lúc đầu hần mới lấy về, tối hôm qua Điền Mật kích động như vậy, vào phòng, còn không biết lúc nào mới có thể viên phòng đâu.

“Đinh —— độ hảo cảm nam chính +15, độ hảo cảm nam chính 70. Ký chủ không ngừng cố gắng!” Lần này Điền Mật đáng tươi cười càng lớn, xem ra nhân vật nam chính rất thích nàng sinh cho hần một tiểu tử mập mập!

Vậy sinh ra cho hần một tiểu tử mập mập, có phải là tốt rồi hay không lập tức cảm giác tốc độ thêm đến một trăm nha?

Nàng đều có chút không thể chờ đợi được rồi. Thanh âm Điền Mật không nhỏ, cũng không có tận lực không cho ai nghe, phụ mẫu Lý Cốc ở trong nhà giữa, hiển nhiên cũng nghe thấy Điền Mật nói.

Hai ông bà lão hai mắt nhìn nhau, đều để tâm xuống. Điều cảm thấy người con dâu này tốt lắm! Không chê con mình, vẫn nhiệt tâm như vậy, mặc dù tối hôm qua để cho bọn họ hoảng sợ, còn tưởng rằng hôm nay khẳng định Điền Mật còn phải phát giận.

Không nghĩ tới là nương tử tốt như vậy, về sau khẳng định phải đối với nương tử tốt thêm một chút, cái gì đều dành cho nàng mới tốt.

Điền Mật thoáng một phát bỏ thêm 30 điểm tốc độ hảo cảm, tâm tình rất tốt, hơn nữa là ngày đầu tiên từ thế giới bên ngoài đi vào cái thế giới này. Điều này làm cho khuôn mặt luôn luôn không thể hiện ra của nàng tươi cười.

Ăn điểm tâm. Điền Mật chịu khó tranh lấy rửa chén, Mã thị liền đi cho gà ăn, cha Lý Cốc đi khai công, Lý Cốc cầm lấy công cụ lên núi.

Điền Mật câu được câu không cùng Mã thị trò chuyện, nàng sống 30 năm, chưa từng có nói qua nhiều lời như vậy, cả ngày đều lộ ra rất hưng phấn.

Đến buổi tối, Lý Cốc rõ ràng có chút khản trương, chính hần tắm rửa một cái, lại chuẩn bị nước cho Điền Mật tắm rửa.

nhưng Điền Mật không khản trương, bởi vì nàng căn bản cũng không biết sinh tiểu tử mập mập như thế nào, bất quá trước một đêm nàng gả cho Lý Cốc mẹ Điền Mật có nói qua, cùng Lý Cốc cùng một giường lớn, còi trống tron, Lý Cốc làm gì nàng chỉ tùy hần là được.

Còi trống tron nàng biết, ở trong phòng thí nghiệm, nàng quanh năm cũng không mặc quần áo, hoàn toàn không biết cảm thấy thẹn thùng là gì. Buổi tối, trọn vẹn náo loạn nửa đêm.

“Đinh —— độ hảo cảm nam chính +20, độ hảo cảm nam chính 90. Ký chủ thật lợi hại!” Ánh mắt Điền Mật có chút mê ly, trải qua rất kỳ lạ, bất quá nàng không hiểu nổi lắm như vậy tác dụng ở đâu?

“Ký chủ, đây là nam nữ hoan ái, không những được lại để cho quan hệ nam nữ càng thêm thân mật, còn có thể sinh sôi nảy nở đời sau.”

Như vậy có thể sinh con rồi hả?

“Đúng vậy, ký chủ!” Đạt được đáp án, Điền Mật nhắm mắt lại, ngủ thật say.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chứng điền văn (Hoàn)

Editor: Snowflake HD

Sáng sớm hôm sau, Điền Mật tỉnh dậy, trên người nàng nhẹ nhàng thoải mái, nhưng ngay chỗ thắt lưng có chút mềm nhũn, hạ thân còn hơi đau.

Lý Cốc nhìn Điền Mật đầy đau lòng, cảm thấy tối qua bản thân hần đối với nàng hơi quá, tối hôm qua lúc lau cơ thể giúp Điền Mật, hần đã thấy nơi ấy hơi sưng lên. Là do Lý Cốc nhấn tâm gây nên.

Vì vậy, hần tận tay mang điểm tâm đến bên giường cho Điền Mật.

Nếu hôm nay không phải ngày ra mắt cha mẹ vợ, Lý Cốc tuyệt đối không cho phép Điền Mật bước xuống giường.

Tùy ý để Lý Cốc ôm mình ra xe lừa, mang theo lễ vật đi với Lý Cốc về nhà mẹ đẻ.

Lý Cốc tận lực chăm sóc Điền Mật, một lát lại dứt quyết cho Điền Mật ăn, hồi sau lại rót nước cho Điền Mật uống, lúc ăn cơm lại liên tục gấp rau cho Điền Mật, khiến cho hai chị dâu Điền Mật cực kì hâm mộ! Trong mắt nương Điền Mật đã tràn đầy hài lòng!

Buổi chiều Lý Cốc giúp nhà mẹ đẻ Điền Mật làm việc nông, thân thể hẳn cường tráng, làm việc gì cũng dễ dàng. Phụ thân Điền Mật gặt đầu liên tục. Người nhà Điền Mật hết sức vừa ý con rể là Lý Cốc, phụ thân Điền Mật lại càng bày ra vẻ kiêu ngạo, do ông ta chọn được chàng rể tốt!

Những ngày sau, ngay cả chén bát Mã thị cũng không chịu để nàng đụng nào, cả nhà trên xuống dưới yêu thương cưng chiều nàng y hệt tổ tông.

Gia trẻ lớn bé trong Lý gia thôn đều biết, nhà Lý Cốc cưng chiều con dâu đến tận trời, nhóm con dâu Lý gia thôn đủ loại hâm mộ, ghen tị, hận nha.

Ban ngày Điền Mật trò chuyện với Mã thị, không có việc gì làm thì đi dạo quanh thôn.

Buổi tối Lý Cốc nằm trên người nàng thực hiện các loại động tác lần qua lần lại.

Giữa trưa hai tháng sau.

Hôm nay, Mã thị nấu canh cá, bình thường Điền Mật rất thích uống, có thể uống tới hai chén.

Nhưng hôm nay vừa ngửi thấy mùi canh, trong bụng lập tức cảm thấy cồn cào, vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài nôn.

Lý Cốc quá lo lắng, nhanh chóng đặt đĩa xuống chạy đi tìm đại phu trong thôn.

Đại phu chuẩn bệnh, thật mừng nha! Nàng mang thai một tháng rồi!

Trên dưới Lý gia cười toe toét, đây là việc vui rất lớn! Con dâu mới vào cửa hai tháng, đã có thai. Sau đó vội vã chạy sang Điền gia thôn báo tin, nhà mẹ đẻ Điền Mật lập tức mang 50 trái trứng gà qua chúc mừng.

“Đinh – Hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 95. Nhiệm vụ sắp hoàn thành, xin chúc mừng!”

Hơn tám tháng sau, Điền Mật sinh ra một đứa trẻ mập mạp, nghe tiếng khóc vang dội của trẻ sơ sanh, Điền Mật nhấc.. môi, đột nhiên hiểu ra, cách để duy trì mạng sống. Thật là kì diệu, thật đẹp!

Lý Cốc nén lệ, mạnh mẽ nắm tay Điền Mật.

Từ lúc Điền Mật sinh hài tử cổ họng hẳn chưa nói lên được một lời nào, hẳn biết sinh hài tử không dễ dàng.

“Nương tử, nàng vất vả rồi!”

“Đinh – Hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 100.

Nhiệm vụ hoàn thành! Khôi phục ý thức chủ thể ---

Khôi phục hoàn tất –

Chuẩn bị thoát ly khỏi ký thể

--5—4—3—2—1”

Điền Mật hoảng hốt, khi tinh thần cô hồi phục, cô đã quay trở lại tầng không gian màu trắng.

“Nhiệm vụ hoàn thành độ 100. Cho điểm nhiệm vụ 95. Hoàn thành tâm nguyện ký thể, đạt được 10 điểm phân phối.

Xin hỏi Kí Chủ, muốn để điểm vào hệ phân phối sao?”

Điền Mật gật đầu, “Ừ, phân phối, đưa toàn bộ vào hàng sức quyến rũ.”

Ghi vào tư liệu Kí Chủ:

Danh tính: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi tác: 30

Hình dạng: 60 (100 năm phân)

Màu da: 65 (100 năm phân)

Đáng người: 80 (100 măn phân)

Trí lực: 70 (100 măn phân)

Thể lực: 60 (100 măn phân)

Mị lực: 55 (100 măn phân)

Năng khiếu: Tạm không

Kỹ năng đặc biệt: Tạm không

Vi tích phân: 95

Cấp bậc: 1

Màn hình lại xuất hiện, tư liệu Điện Mật có một chút thay đổi.

Nghỉ lại nhiệm vụ lần này, Điện Mật cực kì vui vẻ, đã không còn Vệ Tư, đã không có phòng thí nghiệm lạnh như băng nữa. Trời đất bên ngoài rộng lớn, có thật nhiều người.

Người nhà mẹ đẻ Điện Mật rất tốt, Lý Cốc rất tốt, cha mẹ Lý Cốc cũng cực kì tốt. Mọi thứ đều tốt như vậy, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng cảm ơn cái hệ thống này, cô nghĩ, nếu không cho cô điểm cũng được, cô đã hài lòng lắm rồi.

Nghe được suy nghĩ trong lòng Điện Mật, 0051 cũng có chút đồng tình với Điện Mật, bởi vì chưa làm quá tốt, cho nên có điểm cũng là vui rồi.

“Kí chủ muốn nghỉ ngơi một lát, hay tiếp tục nhiệm vụ?”

“Tiếp tục nhiệm vụ!”

Cô không muốn ngồi đợi ở nơi này nữa, không có một người, cái gì cũng không có, cô muốn đi tới thế giới bên ngoài!

“Đang tiếp nhận nhiệm vụ -- nhiệm vụ tiếp nhận thành công – đang truyền tải cho Kí Chủ--”

“Truyền tải thành công – đang ghi chép nội dung nhiệm vụ--”

[Ngoại truyện]

Lý Cốc cảm thấy đời trước, kiếp trước của hần chắc chắn là một người làm việc lành tích đức, bằng không sao ông trời ban cho hần một người vợ tốt như vậy, không e ngại khuôn mặt hần, lại xinh đẹp khéo léo. Sinh cho hần một đứa bé mập mạp! Hần cảm thấy đời người như vậy là đủ, bây giờ bảo hần đi chết, hần cũng đồng ý.

Chắc. Hay là thôi đi, hần không nở để thê tử, nhìn hần nhắm mắt xuôi tay.

Cảm thấy ống quần bị thứ gì đó kéo kéo, Lý Cốc vừa cúi đầu liền thấy, con trai một tuổi của mình đang giơ miếng bánh mì dính đầy nước miếng muốn đút cho hần ăn.

Lý Cốc nhếch môi, không thèm để ý bánh mì dính nước miếng của con trai hay không, khom lưng cắn “Ừm~ có nước miếng con ta bánh mì ngon hơn nha!”

Nghe vậy, Điện Mật lúc này đang ngồi trên giường may quần áo cho con nàng ngẩng đầu lên nhìn một lớn một nhỏ, buồn cười. Hai má lộ ra lúm đồng tiền.

Nhìn thấy nương tử mình nở nụ cười, Lý Cốc càng vui vẻ, hai tay ôm con trai, giơ lên thật cao, khiến cậu bé cười khanh khách.

Điện Mật sợ quá lập tức ném quần áo trong tay xuống: “Cẩn thận một chút!”

Lý Cốc cười hô hô: “Không sao đâu, không ngã được!”

Tiếng cười nói trong phòng vang ra bên ngoài.

Chim đậu trên cây táo và người đi đường đều nghe thấy, cũng hợp ý đùa theo.

Lý Cốc cảm thấy, hần đã hiểu, đây là hài tử giúp hần hâm nóng tình cảm với nương tử!

Mà lần này, không có chuyện Lý Cốc hưu thê lấy vợ mới.

Lưu Manh Manh không thoát khỏi kiếp nạn mới vừa xuyên không, đã bị rơi vào vận mệnh bị mẹ kế bán, chẳng qua nàng bị ép gả cho Lý Trụ Tử bán thịt

lợn trong Lý gia thôn.

Lý Trụ Từ là người không vợ, Lư Mạnh Mạnh hiện tại mới 15 tuổi, Lý Trụ Từ 25, còn có một con trai 5 tuổi. Hình dáng Lý Trụ Từ khỏe mạnh thật thà chất phát, không xấu cũng không đẹp.

Lý Trụ Từ thấy thế từ mình quá ốm yếu gầy gò, nên quyết định nuôi nàng trở thành mập mạp trắng trẻo!

Có lẽ là do hiệu ứng nữ chính, ngày Lư Mạnh Mạnh được gả đi, không chênh lệch quá nhiều.

Lư Mạnh Mạnh tâm địa lương thiện, Lý Trụ Từ thật thà chất phát thành thật, con trai cũng rất hiếu thuận.

Lúc đầu Lư Mạnh Mạnh cũng có chút tủi thân, cô đường đường là con gái thế ki tiến bộ, mới vừa tốt nghiệp đại học thôi a.

Sau một trận tai nạn, kết quả lại đưa cô đến chỗ cỏ dại khe núi kênh rạch này.

Xuyên không thì cứ xuyên đi, người khác xuyên không, không phải công chúa thì cũng là tiểu thư!

Con vợ lẽ cũng được nha! Ít nhất cũng được gọi là tiểu thư!

Cô tự chế giễu mình, xuyên thành một kẻ thiếu dinh dưỡng, tiểu nha đầu không biết chữ trở mã là gì!

Được rồi, xuyên thành nha đầu cũng tạm chấp nhận đi, nhưng tại sao số cô lại khổ như vậy a?!

Vừa mới xuyên không đã bị mẹ kế bán cho người ta làm vợ lẽ, còn là người bán thịt heo!

Được rồi, cô có nên cảm ơn trời, vì còn có thịt để ăn không?

Ừm, thôi kệ, Lý Trụ Từ này xem ra không tệ lắm, cứ như vậy đi!

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Quân nhân văn (Một)

Editor: Snowflake HD

Đây là một câu chuyện về tình yêu quân nhân.

Nữ chính Nhan Hương mới vừa tốt nghiệp, tiểu bạch y tá. Xuất thân từ gia đình là giáo sư, đang công tác tại viện quân y.

Nam chính Tập Dận là một thượng tướng ngông cuồng, mấy đời gia đình đều là quân nhân. Nam nữ chính quen nhau bởi vì một lần tham gia huấn luyện quân sự Tập Dận bị thương, mà trong lúc bị thương do tiểu bạch y tá Nhan Hương chăm sóc.

Sờ dĩ được gọi là tiểu bạch, vì nữ chính hơi ngốc nghếch đáng yêu.

Ngày đầu tiên chăm sóc Tập Dận khiến miệng vết thương của hắn chuyển biến xấu hơn, lập đi lập lại, làm cho Tập Dận vô cùng chán ghét cô. Hai người bắt đầu cãi nhau dần dần nảy sinh tình cảm, cuối cùng Tập Dận dùng các loại khí thể ngang ngược của đàn ông, đóng gói Nhan Hương về nhà mình.

Ký thể mô phỏng là bác sĩ ngoại khoa, người yêu cũ của nam chính, thanh mai trúc mã, gia đình đều là quân nhân.

Gia đình cực kì xem trọng mối duyên tình này, cho rằng sắp đến tuổi kết hôn rồi. Kết quả gần tới lúc tốt nghiệp đại học Điền Mật không đồng ý, cô cảm thấy nếu làm như vậy thì cuộc đời của cô đều bị người khác sắp đặt, hoàn toàn không có tình yêu, kết thúc như vậy rất đáng buồn. Vì thế tốt nghiệp đại học xong, cô quyết định trốn sang nước ngoài du học, tưởng tượng ra bộ dáng của cô ta, chắc phải là người rất sòi đời.

Cô quen biết thêm nhiều người, sau đó có bạn trai. Thậm chí sau khi học xong giấu diếm người nhà ở nước ngoài kết hôn với bạn trai, sống ở nước ngoài.

Nhưng mà cuộc sống hằng ngày không đẹp như mơ, kết hôn không bao lâu, cô liền có thai, tất nhiên không đi làm nữa. Thời điểm cô mang thai chồng của cô đi ra ngoài... , điều này khiến cho cô bị sốc nặng, lúc hai người cãi nhau chẳng may cô sanh non.

Cô nhanh chóng kết thúc cuộc hôn nhân này, quyết tâm về nước.

Lúc này Tập Dận với Nhan Hương vẫn chưa xác định mối quan hệ yêu đương, vẫn trong tình cảnh oan gia.

Điền Mật quay về, được giao chức bác sĩ ngoại khoa trong viện quân y, Tập Dận bây giờ vẫn còn độc thân, không còn ngây thơ như khi còn trẻ, cả người toát ra vẻ chín chắn, khiến người ta muốn dựa vào, hai bên gia đình trông thấy Điền Mật và Tập Dận đều vui vẻ.

Vì vậy Điền Mật bắt đầu theo đuổi Tập Dận, thế nhưng lúc này Tập Dận đã không còn thích cô nữa, ngày xưa là cô bỏ tôi, bây giờ tôi đã yêu người khác rồi, cô lại muốn bắt đầu lại, đã quá muộn!

Cũng vì Điền Mật theo đuổi hần, làm cho Tập Dận hiểu rằng, à ~ thì ra hần đã yêu cô gái gốc nghèo Nhan Hương!

Ngay sau đó, Tập Dận đóng gói Nhan Hương bùng về nhà. HE.

Mà Điền Mật, sau khi thấy Tập Dận kết hôn, cô liền lấy con trai viện trưởng viện quân y. Có lẽ do ngày trước vô ý sanh non, khiến cơ thể bị tổn thương, bây giờ không thể mang thai được nữa.

Chồng hiện tại của cô vô tình biết được cô từng kết hôn, cũng đã có con, hần tức giận, ly dị với cô. Bởi vì Điền Mật mà cha mẹ cô mất hết mặt mũi trong quân đội.

Nhưng cuối cùng vẫn rất yêu thương đứa con gái này, cho cô một khoản tiền, bảo cô di cư sang nước ngoài.

Lúc cô sống ở nước ngoài, không kết hôn, làm việc cho một bệnh viện tư nhân, đến khi về hưu, sống cô đơn suốt quãng đời còn lại.

Trước khi chết, nguyện vọng của cô là không kết hôn với tên nam phụ khốn khiếp, để rồi bản thân phải chịu nhiều đau thương!

Tiếp nhận xong nội dung cốt truyện và trí nhớ, Điền Mật mở mắt ra, lúc này cô đang ở trong kí túc xá, nằm trên bàn sách, dựa theo trí nhớ, cô biết hiện tại mình đang chuẩn bị luận văn tốt nghiệp.

Cô nhanh chóng đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, mở vòi nước, rửa mặt.

Ngẩng đầu, gương mặt người trong gương có vài nét giống khuôn mặt cô.

Người cao một mét bảy, có chút gầy, nhưng do có tập luyện, ốm nhưng không yếu.

Gương mặt này khác xa so với Điền Mật dịu dàng đáng yêu kia, mới đầu nhìn qua cho người ta cảm giác thông minh, ánh mắt lộ vẻ giàu kinh nghiệm.

Cô nhếch khóe môi, như trước có hai má lúm đồng tiền, trong nháy mắt, một mỹ nhân lạnh lùng biến thành cô gái yếu đuối.

Suy nghĩ một chút, lúc này cô không có ý định kết hôn với bạn trai Cố Minh.

Cũng may, không muộn!

Dựa theo trí nhớ, lấy điện thoại di động ra, nhắn tin cho Cố Minh, chúng ta chia tay. Sau đó vui đầu vào viết luận văn.

Rất nhanh, điện thoại reo lên, cúi đầu liếc sơ qua, là Cố Minh gọi đến. Cô định không bắt máy, nghĩ lại, thôi cứ... trả lời vậy.

“Alo?” Giọng nói cơ thể này không quá dịu dàng, hơi khàn khàn, lười biếng.

“Mật Mật! Em nhắn tin đó là có ý gì?” Đầu kia điện thoại, giọng Cố Minh có chút vội vàng.

Ừ không vội sao được, hai người quen nhau ba năm, thậm chí hần còn định mấy ngày nữa sẽ cầu hôn Điền Mật. Kết quả hôm nay nhận được thư đòi chia tay.

“Ừ, ý trên mặt chữ.” Giọng Điền Mật lạnh nhạt, đôi mắt nhìn vào màn hình máy tính, ngón tay di chuyển, gõ chữ.

Cố Minh sững sốt, ngay tức khắc chưa kịp phản ứng.

“Vì sao?”

Bàn tay Điền Mật không dừng, vì sao ư? Tất nhiên là không cho anh cơ hội tổn thương tôi rồi!

“Không vì cái gì cả, tôi muốn kết thúc với anh, Cố Minh, tôi hết yêu anh rồi!”

Không đợi bên kia trả lời, Điền Mật lập tức tắt máy. Tiếp tục làm luận văn.

Mấy ngày sau, Điền Mật không hề bắt điện thoại của Cố Minh, Cố Minh tìm tới tận cửa, cũng không quan tâm.

Cố Minh bị oan uổng quá rồi, không biết lý do gì đã bị đá. Hần không cam lòng, nhưng nhìn Điền Mật tuyệt tình như vậy, hần cố gắng hết sức để cứu vãn, Điền Mật lại không liếc nhìn hần, lòng tự trọng của đàn ông không cho phép hần cúi đầu, vì vậy ánh mắt hần nhìn Điền Mật từ từ nhạt dần.

Điền Mật viết xong luận văn tốt nghiệp, sau đó làm thủ tục tốt nghiệp. Làm xong tất cả, cô chuẩn bị về nước.

Thời gian này, Tập Dận đã quen biết Nhan Hương.

Sân bay Z

Điền Mật mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay, quần jean màu sáng bó sát người, giày trắng. Buộc mái tóc dài màu đen theo kiểu đuôi ngựa. Toàn bộ cơ thể tràn đầy sức sống.

Lấy điện thoại di động ra, gọi cho Tập Dận, tới đón.

Đầu kia, Tập Dận vừa mới hoàn thành nhiệm vụ, bị thương ngoài da, hiện đang trong viện quân y để Nhan Hương băng bó.

Khuôn mặt Nhan Hương còn rất trẻ, mới nhìn đoán chừng là em học sinh cấp 3 mười bảy mười tám tuổi.

Hiện tại cô đang chăm chú khử trùng miệng vết thương cho Tập Dận, rớt cuộc do tay cầm không chắc, bông dính còn trực tiếp đặt trên miệng vết thương của Tập Dận, máu lập tức phun ra.

Lông mày Tập Dận cau lại, trong mắt lộ chút bức mình, mắt thấy tên này muốn nổi điên.

Nhan Hương rụt cổ, “Tôi. Tôi không cố ý ~”

Tập Dận hừ một tiếng, đang định mở miệng chửi, điện thoại liên reo.

Màn hình hiển thị tên người gọi là Điền Mật, Tập Dận ngẩn người, ngón cái khẽ di chuyển, nhấn vào nút trả lời. Đưa điện thoại tới gần tai, còn chưa mở miệng, bên kia truyền tới giọng nói khàn khàn lười biếng của Điền Mật.

“Dận, em đang ở sân bay. Anh có thể tới đón em được không? Em vẫn chưa nói với cha mẹ là em về, muốn cho họ một sự ngạc nhiên.”

Giọng điệu Điền Mật có vẻ rất thân thiết với Tập Dận, giống như cô chưa từng bỏ đi bốn năm.

Tập Dận nhớ lại ngày xưa nên có hơi tức giận, lại phát hiện hấn tức quá không đứng dậy được. Hai người lớn lên bên nhau từ nhỏ, mười sáu tuổi ở cùng một chỗ, chờ thời điểm mười tám tuổi sẽ về cùng nhà. Tưởng rằng khi đến tuổi có thể kết hôn, ai ngờ Điền Mật không nói không rằng đi ra nước ngoài du học.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Quân nhân văn (2)

Edit:

Nhưng đây là cô gái anh thích nhiều năm như vậy.

Lúc này trong lòng Tập Dận vẫn có Điền Mật, còn đối với Nhan Hương trước mắt cũng chỉ vờn vờn ở thái độ thú vị.

Tập Dận không biết đáp lại Điền Mật đầu bên kia điện thoại như thế nào, Điền Mật đợi một lát, không nghe Tập Dận trả lời, cho là anh không có nghe. Nhẹ nhiu mày, lúc này Tập Dận vẫn chưa có thích Nhan Hương? Nên vẫn có cảm giác với ký ức chứ?

“Dận? Có nghe không?”

Giọng nói bên tai để cho Tập Dận hoàn hồn, đề xuống rung động trong lòng ừ một tiếng.

Có được cậu trả lời, Điền Mật cong môi, cả người lộ ra ánh mặt trời, làm cho người qua đường không nhịn được ghé mắt.

Giọng nói của Tập Dận không giống với Lý Cốc, giọng của Tập Dận trầm ổn, rất có khí thế, chỉ một tiếng ừ, để cho người ta cảm thấy anh không phải người tầm thường.

“Em ở sảnh sân bay số 3 chờ anh?”

“Ừm.”

Cúp máy, Điền Mật cúi đầu bắt đầu chuyên tâm chơi trò chơi trong điện thoại, gần đây cô rất mê trò chơi trong điện thoại.

Mà bên kia Tập Dận cúp máy, cũng không có tâm tư đùa giỡn Nhan Hương, trực tiếp đứng dậy chuẩn bị đi sân bay.

“Này.”

Nhan Hương thấy anh muốn đi, vội vàng lôi kéo anh, kết quả không nghĩ tới trực tiếp cầm chặt ngay trên vết thương của Tập Dận.

Hít...

Lần này trực tiếp để cho Tập Dận hít khí lạnh, quay đầu lại ánh mắt nhìn Nhan Hương đã gần như bốc lửa.

Vốn miệng vết thương không nặng lắm giờ thì trực tiếp tăng thêm vài phần.

Nhan Hương vắt chéo tay sau lưng, lui một bước, xấu hổ đỏ mặt: “Thật xin lỗi.. tôi chỉ muốn băng bó miệng vết thương cho anh thật tốt.”

Tập Dận bức bối nhìn miệng vết thương đang chảy máu trên tay mình, lại nhìn đồng hồ trên cổ tay, nghĩ đến Điền Mật lúc này đang ở sân bay chờ anh.

Giương giọng để cho y tá khác tới đây nhanh nhẹn băng bó miệng vết thương cho mình.

Khi Tập Dận đến sân bay, thì thấy Điền Mật đang đứng ở trong góc nhỏ chơi điện thoại.

Anh đứng lại, không có đi về phía trước, chẳng qua chỉ nhìn cô.

Cô không thay đổi, vẫn thích quần áo đơn giản như trước, cột tóc đuôi ngựa cao. Lúc này cô đang cúi đầu nhìn điện thoại di động, bờ môi cong lên, má lúm đồng tiền trên mặt như ẩn như hiện.

Dường như phát giác được tầm mắt của anh, Điền Mật ngẩng đầu, liếc mắt thì nhìn thấy anh.

Ánh mắt lấp lánh, vừa nhìn thấy anh thì nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng sáng, ngọt ngào động lòng người.

Điền Mật giờ điện thoại vẫy vẫy tay với Tập Dận, Tập Dận giật mình, lập tức cất bước lớn đi về phía Điền Mật.

Anh rất cao, ít nhất cũng gần 1m9, lúc này vẫn mặc quân trang, thân hình khôi ngô to lớn, cũng không phải kiểu thô bạo vạm vỡ, rất có sức hút, giống như liệt báo ẩn mình, hung mãnh dị thường. Ngũ quan của anh lớn lên cực kỳ đẹp, vô cùng tinh xảo, bởi vì cả người khí chất kiên cường, tuấn tú cũng không lộ ra chút nữ khí.

Anh đến gần Điền Mật, ánh mắt chăm chú nhìn cô., dường như nhìn không thấy gì khác.

Anh đi rất nhanh, cũng không lộ ra vội vàng xao động, rất nhanh đã đến trước mặt Điền Mật, Điền Mật cao 1m7, nhưng Tập Dận quá cao, cô không thể không ngẩng đầu nhìn anh.

Điền Mật bỏ di động vào trong túi quần, đưa tay nhào vào trong ngực Tập Dận.

Thân thể của Tập Dận cứng ngắc, hai tay nắm chặt.

“Dận, nhớ anh!”

Nghe giọng nói của Điền Mật, Tập Dận dần dần bình tĩnh lại, nói lỏng nắm đấm, hai tay chậm rãi để lên lưng Điền Mật.

Ngồi trong xe quân dụng Hummer của Tập Dận, Điền Mật kể những gì mình đã trải qua ở nước ngoài cho Tập Dận nghe.

Tập Dận im lặng nghe, ngẫu nhiên Điền Mật hỏi anh cái gì, anh đáp mấy chữ.

Điền Mật biết rõ, khẳng định trong lòng của anh vẫn có buồn bực khó chịu.

0051, độ hào cảm của Tập Dận là bao nhiêu?

“Hào cảm nam chủ 65, ký chủ cố gắng lên!”

Khá tốt, độ hào cảm không thấp, nên công lược không khó?

Tâm tư của Điền Mật quay vòng, không biết có nên nói với Tập Dận việc cô kết giao bạn trai ở nước ngoài hay không, nếu bây giờ không nói, sau này nói không chừng Tập Dận biết, sẽ trực tiếp giảm độ hào cảm, lúc đó cô mới gặp phiền toái.

Nhưng nói như thế nào đây?

Điền Mật nghiêng đầu, nhìn Tập Dận đang chuyên tâm lái xe. Anh thật sự rất đẹp, chỉ một bên mặt cũng làm cho người không nhìn được muốn tiếp cận, nhưng khí chất nguy hiểm trên người để cho người ta không dám thân cận. Cô nhìn chăm chú Tập Dận như vậy, làm cho bên tai Tập Dận đỏ lên, cũng

không nhìn được nữa.

“Khụ, nhìn anh làm gì vậy?”

“Bốn năm không có gặp Dân rồi, muốn bỏ sung về thôi.”

Điền Mật nói làm cho trong lòng Tập Dân có chút cao hứng, nhưng bên ngoài vẫn bình tĩnh, lúc trước Điền Mật khư khư cố chấp ra nước ngoài, lúc này lại dễ dàng anh.

“Đỉnh —— hảo cảm nam chủ -5, độ hảo cảm 60.”

Ách? Cô nói sai gì rồi sao? Đang tốt đẹp lại giảm hảo cảm chứ?

Điền Mật không vui rồi, cũng lười nói nữa.

Cứ trầm mặc như vậy, về tới đại viện ở quân khu chỗ ba mẹ Điền Mật, nhà Tập Dân ngay tại sát vách nhà Điền Mật, đưa Điền Mật đến cửa nhà, thì trực tiếp lái xe rời đi.

Điền Mật bĩu môi, có chút tức giận. Lôi kéo hành lý xoay người đi nhấn chuông cửa.

Mở cửa là bảo mẫu thím Vương của Điền gia, thím Vương vừa thấy Điền Mật, rất kinh ngạc. Sau đó kịp phản ứng, lập tức tiếp nhận hành lý trong tay Điền Mật, nghênh đón Điền Mật vào cửa.

“Sao tiểu thư đột ngột trở lại như vậy? Cũng không nói trước, để chị Vương chuẩn bị đồ ăn mà tiểu thư thích nhất!”

Đối với thím Vương người nhìn mình từ nhỏ lớn lên, Điền Mật cũng rất vui mừng, thân mật kéo cánh tay Vương tẩu làm nũng.

“Ở nước ngoài bốn năm cũng không ăn được, bây giờ chỉ muốn thím Vương nấu, dù ăn cơm trắng cũng ngon!”

Điền Mật làm nũng thím Vương rất hưởng thụ, lại nghe Điền Mật nói ở nước ngoài bốn năm cũng không được ăn ngon, làm cho thím Vương đau lòng rồi. Vội vàng tỏ vẻ muốn ra ngoài mua nguyên liệu về nấu ăn.

Điền Mật ngăn cản không cho bà đi, vội vàng nói sang chuyện khác “Ba mẹ đâu?”

“Thủ trưởng và phu nhân đi tham gia hôn lễ của con trai thị trưởng, chỉ mới đi khoảng nửa tiếng. Nếu không để thím gọi điện thoại kêu hai người về?”

Đi vào phòng khách, Điền Mật trực tiếp ngồi trên ghế sofa, cầm quả táo trên bàn trà lên gặm.

“Không cần, hôn lễ của con trai của thị trưởng, mới tới lại đi ngay cũng không tốt lắm, dù sao bọn họ cũng sẽ về, không sao. Thím Vương, con đói bụng ~ “

Thím Vương nghe Điền Mật nói đói bụng, tự nhiên vội vàng đi chuẩn bị thức ăn rồi.

Ăn cơm tối thím Vương chuẩn bị, Điền Mật trở về phòng.

Mỗi ngày căn phòng của cô đều có người quét dọn, dù cho rời đi bốn năm, phòng của cô vẫn giống như khi cô chưa đi nước ngoài. Dung nhập vào trí nhớ của Điền Mật, nhìn thấy căn phòng này, cảm thấy rất uất ức.

Tắm xong, Điền Mật lấy điện thoại di động ra, muốn gửi tin nhắn cho Tập Dân. Nghĩ đến vô duyên vô cớ giảm 5 điểm hảo cảm, cũng có chút bực mình.

Suy nghĩ một chút, vẫn gửi một tin nhắn.

Dân, cảm ơn anh hôm nay tới đón em!

Tập Dân nhận được tin nhắn, ánh mắt thâm sâu, dường như cuốn điện thoại vào một cái hố to sâu.

Ngón tay giật giật, nhấn một chữ ừ.

Buổi tối, ba Điền mẹ Điền vừa về tới nhà, nhìn thấy con gái ngồi ở phòng khách, rất kinh hi, lại trách cứ Điền Mật về cũng không nói trước, sẽ dời thời gian đi tiệc tới đón cô.

Ba Điền khoảng năm mươi tuổi, do là quân nhân, rèn luyện thời gian dài, thân thể rất cường tráng, thoát nhìn chỉ khoảng bốn mươi tuổi soái đại thúc. Mẹ Điền bảo dưỡng cũng rất tốt, thoát nhìn chỉ như phu nhân hơn ba mươi.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Quân nhân văn (3)

Editor: Snowflake HD

Điền Mật nhìn hai vợ chồng trước mặt đang ân cần hỏi thăm cô, cảm thấy rất ấm áp, nhưng có chút đau lòng.

Đây chính là cái gọi là tình thân của ký thể, bản thân Điền Mật chưa từng trải qua cảm giác đặc biệt như vậy, tim cô giống như bị một dòng suối nóng bao bọc, hơi nóng bốc lên hốc mắt. Xúc động vì tình yêu thương.

Cô đột nhiên muốn biết, tại sao ngày xưa cô lại bị bỏ rơi trong cô nhi viện? Người nhà của cô đâu? Không cần cô nữa sao? Vì lý do gì, họ lại để cô trở thành đứa trẻ mồ côi?

Lắc đầu, vứt những suy nghĩ kia ra khỏi đầu, cười nói: “Ba mẹ! Năm nay con rất khỏe! Việc học hành cũng rất thuận lợi, nhưng con vô cùng nhớ mọi người!”

Mắt mẹ Điền đỏ ửng, tất nhiên vì xúc động.

“Quay về là tốt rồi! Đứa con gái hư hỏng này! Lúc trước không cho phép con ra nước ngoài, vậy mà con cứ nhất quyết đòi đi!”

Cha Điền thì ngược lại, trong mắt tràn đầy sự quan tâm Điền Mật, nhìn thấy nét mặt Điền Mật có chút mệt mỏi, mẹ Điền lại không ngừng niệm kinh, ông thò tay qua kéo mẹ Điền.

“Được rồi, con gái mới trở về, mai mốt cũng không đi nữa, có rất nhiều thời gian để bà giáo huấn, bây giờ để con gái đi nghỉ ngơi đi!”

Cha Điền lên tiếng, mẹ Điền tốt bụng tắt máy thu âm. Gật đầu, để Điền Mật về phòng nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Điền Mật lập tức đi đến viện quân y nộp bản báo cáo, lúc về nước cô đã mang tất cả hồ sơ theo cùng. Dựa trên bối cảnh của Điền Mật, cộng thêm tấm bằng đại học, viện quân y câu còn không được.

Viện trưởng dẫn cô đi giới thiệu với các nhân viên trong bệnh viện, Điền Mật mặc áo trắng vào trông rất giống con nít.

Điền Mật ngồi trong phòng làm việc của mình, lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Tập Dận.

Dận, bây giờ em sẽ làm việc ở viện quân y đây.

Lúc tin nhắn của cô đến, Tập Dận lại nhận được một nhiệm vụ mới, đang trên đường tới nơi đó. Nhìn tin nhắn, Tập Dận như cũ nhấn một chữ, Ừ.

Điền Mật có một chút thất vọng, lạnh nhạt như vậy, rốt cuộc muốn cô tỏ tình thể nào đây hả?

“Kí chủ nên đọc kĩ nội dung tin nhắn nha, nhìn xem có điểm gì khác lạ!”

0051 nhắc nhở Điền Mật, Điền Mật suy nghĩ một chút, quyết định nghe theo lời 0051, cẩn thận xem kĩ nội dung tin nhắn.

Vừa hay khiến Điền Mật nhớ ra, lần này Tập Dận phải đi hỗ trợ cảnh sát bắt ỏ ma túy lớn nhất ngoài thủ đô, tên trùm buôn thuốc phiện kia hết sức xảo quyệt, người của hắn cũng rất mạnh. Một thuốc hạ của Tập Dận không điều tra được gì, lại xem trúng đạn, vì cứu hắn mà Tập Dận đưa tay ngăn cản viên đạn. Khi bắt được trùm ma túy, Tập Dận cũng bị thương nghiêm trọng, được khiêng đến viện quân y.

Chuyện này làm cho nữ chính cực kì đau lòng, mỗi ngày đều đến chăm sóc Tập Dận, do vậy tình cảm hai người tăng lên không ít.

Điền Mật cười cười, đây chính là cơ hội tốt, vết thương do trúng đạn, thể mà lại thuộc ngành ngoại khoa của cô nha!

Không quá hai ngày sau, Tập Dận thật sự được đưa vào viện quân y, viên đạn bắn vào phổi, cần phải phẫu thuật gấp, Điền Mật ở trong phòng giải phẫu, bây giờ cô đang cầm dao, nhưng cô cảm thấy hơi lo lắng. Tuy nhiên cô có trí nhớ của ký thể, cho nên việc giải phẫu không quá khó khăn.

Hai mươi giờ phẫu thuật cuối cùng cũng kết thúc, phẫu thuật rất thành công. Nhưng vẫn chưa qua được giai đoạn nguy hiểm, Tập Dận bị đưa vào phòng bệnh đặc biệt. Hiện tại, Điền Mật đang ở ngoài phòng bệnh an ủi mẹ Tập, “Di Mẫn, không cần lo lắng đâu, phẫu thuật rất thành công, A Dận chỉ cần vượt qua giai đoạn nguy hiểm thì không sao rồi!”

Mẹ Tập nắm tay Điền Mật người bà có chút run rẩy, cơ thể mềm oặt, nếu không có cha Tập đứng bên cạnh đỡ bà, có lẽ bà đã không kim chế nổi.

Nghe Điền Mật nói xong, mới yên tâm một chút.

“Đừng thế! Ngay cả Mật Mật cũng nói A Dận không sao, vậy chắc chắn là không sao! Mật Mật ra nước ngoài để học chuyên sâu về ngành ngoại khoa

nha!” Về ngoài cha Tập cô về nghiêm khắc, Tập Dận lớn lên lại giống mẹ Tập, ngoại trừ thân hình hao hao với cha Tập, còn lại đều không giống.

Có cha Tập ở bên cạnh an ủi, mẹ Tập như được uống thuốc an thần.

Lúc này mới có thời gian quan sát người bọn họ không gặp suốt bốn năm nay, Điền Mật.

“Mật Mật trở về lúc nào vậy? Sao không báo di Mẫn một tiếng?”

Điền Mật cười cười: “Con mới về mấy ngày trước thôi, con đợi làm quen với công việc xong, sẽ chính thức sang thăm hỏi chú Tập và di Mẫn!”

Nói xong, cô liếc mắt nhìn sang nữ chính Nhan Hương đứng âm thầm ở một góc rọi lệ, nhủ thầm.

“Y tá Nhan đứng đây khóc cái gì vậy?! Nhà cô xảy ra chuyện gì sao?”

Không nghĩ rằng Điền Mật sẽ bắt chuyện với mình, Nhan Hương ngẩng đầu, ánh mắt đỏ rực nhìn Điền Mật.

Cô có thể nói gì đây? Cũng không thể nói, bởi vì thấy Tập Dận bị thương, cho nên mới khóc hay sao? Nhưng mà cô thật sự lo lắng đến mức đau lòng. Chẳng lẽ? Cô thích hắn? Nghĩ vậy, Nhan Hương ra sức lắc đầu, sao có khả năng chứ?! Hắn hung dữ như vậy, hễ tí là chửi mắng cô, cô không thèm thích hắn đâu!

Thấy Nhan Hương chỉ nhìn qua cô, sau đó ánh mắt lấp lánh, một lát sau thì lắc đầu. Lòng mày Điền Mật càng nhíu chặt hơn, “Y tá Nhan!” Điền Mật nâng cao giọng, giọng nói có chút lạnh.

Nhan Hương nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

“Em... cái này, không có gì, em, cát bay vào mắt.”

Điền Mật im lặng ----

Cha Tập mẹ Tập nhìn cô y tá trước mặt không lên tiếng, nhìn sơ qua vẻ mặt Nhan Hương, ánh mắt mâu thuẫn.

Mẹ Tập kéo tay Điền Mật, “Mật Mật à, con làm phẫu thuật cho A Dận, chắc cũng mệt rồi, đi nghỉ sớm đi!”

Điền Mật suy nghĩ một chút, thật sự cô cũng hơi mệt. Nhưng “Dạ, chú Tập, di Mẫn, hai người cũng đợi lâu rồi, về nghỉ trước đi, con sẽ nghỉ ngơi ở đây, nếu A Dận tỉnh lại, con lập tức gọi điện cho mọi người!”

Nghe vậy, mẹ Tập vội càng từ chối: “Không được! Con làm phẫu thuật cho A Dận đã đủ mệt rồi, sao để con lại trông chừng nó chứ!”

“Không sao đâu ạ, A Dận chưa tỉnh lại, con cũng không ngủ được, chăm sóc anh ấy, con còn yên tâm một chút, hơn nữa con là bác sĩ, dù có chuyện gì cũng có thể biết được!”

Nghe Điền Mật nói, cha Tập và mẹ Tập ngược lại rất yên tâm, ngày xưa Điền Mật cố tình ra nước ngoài du học, bọn họ cũng hơi giận Điền Mật ở điểm này. Hôm nay nhìn thấy Điền Mật như vậy, không tránh khỏi cực kì hài lòng, dù sao bản thân nhìn nó lớn lên từ nhỏ đến lớn, có thể thông cảm!

“Vậy cũng được, Mật Mật à nếu có chuyện gì con phải báo ngay cho chú Tập biết đấy!” Cha Tập kết thúc nhanh gọn, nghĩ đến dù sao cũng sắp là con dâu trong nhà rồi, không nên khách sáo với Điền Mật.

Mẹ Tập nhìn Điền Mật ánh mắt cực kì yêu thích cùng vui mừng: “Ừ, vất vả cho Mật Mật rồi! Nhà chúng ta có người con dâu như vậy, chính là may mắn của Tập gia chúng ta!”

Điền Mật nghe vậy, khuôn mặt vô tình ửng đỏ, xấu hổ nói: “Di Mẫn, còn sớm lắm.”

“Không sớm, không sớm, con với A Dận đều 26 rồi, đợi vết thương A Dận bình phục, hai con kết hôn luôn đi!”

Mẹ Tập càng nói càng hăng say, liền hỏi tổ chức đám cưới ở đâu, theo kiểu Trung Quốc hay kiểu Tây Âu tốt hơn. Cha Tập thấy thế, không biết làm sao đành kéo mẹ Tập rời đi.

Cha mẹ hai bên đi rồi, màu đỏ trên khuôn mặt Điền Mật từ từ biến mất. Quay đầu lại, nhìn về mặt Nhan Hương phía sau, bộ dạng có vẻ bị đá kích rất lớn, cô cảm thấy có chút buồn cười.

Nhân vật nữ chính đúng thực là ngày thơ ngây nghịch, tâm tư gì đều thể hiện hết lên mặt. Mấy ngày nay cô không ngừng tìm truyện ngôn tình trên mạng để đọc, ừ, rất bổ ích nha!

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Quân nhân văn (4)

Edit: ԾԾԾ

Cô ta vừa nghe được cái gì?

Bác sĩ Điền là vị hôn thê của anh, vì sao tâm lại đau như vậy? Ánh mắt căng căng, có cái gì đó muốn chảy ra.

Quay đầu, xuyên qua cửa sổ phòng thủy tinh, nhìn về phía Tập Dận trong phòng bệnh. Lúc này anh đang yên tĩnh ngủ, trên mặt có gắn ống dưỡng khí, lúc này anh suy yếu không tưởng nổi, hoàn toàn không có dáng vẻ kiêu ngạo ngày thường. Cô thật muốn bây giờ anh có thể mở to mắt rống giận về phía cô, nói cho cô biết bác sĩ Điền và anh không có gì.

“Y tá Nhan, nếu như tôi nhớ không lầm, lúc này cô nên tan việc?”

Nói xong, cũng không đợi Nhan Hương đáp lại, trực tiếp mở cửa đi vào phòng bệnh, sau đó đóng cửa lại, ngăn cách ánh mắt của Nhan Hương

Sáng hôm sau, Tập Dận vừa tỉnh dậy, đã nhìn thấy một người con gái nằm sấp bên giường, tóc dài, thân thể nhỏ nhắn. Mặc áo khoác trắng, bác sĩ?

Ngón tay giật giật, người nằm sấp lập tức tỉnh.

Ánh mắt Điền Mật mông lung, chớp chớp, tóc dài xõa tung, tán loạn hai bên gò má, lúc này cô có chút lười biếng và gọi cảm hơn bình thường.

Thấy Tập Dận tỉnh, vội vàng giơ lên khuôn mặt tươi cười, sau đó kiểm tra thân thể cho Tập Dận.

“Ừm, bây giờ đã không có gì đáng ngại, chỉ cần miệng vết thương khỏi hẳn thì tốt rồi. Đói bụng rồi phải không em có nấu cháo, ăn một chút?”

Trong mắt Điền Mật mang theo quan tâm, để cho Tập Dận có chút hoảng hốt, dường như quay lại buổi chiều mười năm trước. Khi đó anh đánh nhau với nam sinh tỏ tình với Điền Mật. Bị thương, không nặng, có điều vẫn dọa sợ Điền Mật khi đó 16 tuổi, vụng trộm bôi thuốc cho anh, còn nói sau này nhất định phải đi học y. Sau đó bọn họ đã ở cùng một chỗ.

Không được đáp lại, Điền Mật cúi người xuống, để sát vào mặt của Tập Dận. Lúc này Tập Dận mới lấy lại tinh thần. Gật đầu, tỏ vẻ muốn ăn.

Điền Mật lập tức nhếch môi, quay người đi vào phòng bếp trong phòng bệnh, múc thêm một chén cháo cho Tập Dận.

Chậm rãi dứt cháo cho anh, nụ cười trên mặt Điền Mật cũng không có giảm. Bởi vì khi cô quay người chợt nghe đến “Đinh —— hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 65, ký chủ cố gắng lên!”

“Dận, lần sau lúc nhiệm vụ cần thận một chút được không? Anh như vậy để cho em thật lo lắng cho, chú Tập và dì Mẫn cũng rất lo lắng, luôn đợi đến lúc giải phẫu kết thúc mới về nhà nghỉ ngơi. Anh cũng không biết ngày hôm qua lúc em làm giải phẫu cho anh, nhìn thấy miệng vết thương của anh, miễn bàn có bao nhiêu đau lòng.”

“Đinh —— độ hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 75, ký chủ không ngừng cố gắng nhé!”

Tập Dận gật đầu, tỏ vẻ đã biết. Ánh mắt của anh luôn không rời đi Điền Mật, thấy quãng thâm dưới mắt Điền Mật, lại nghĩ tới Điền Mật làm giải phẫu cho anh sau đó còn trông coi anh, trong lòng có chút ngọt ngào. Ngoắc ngoắc khóe môi, nở nụ cười. Dường như Điền Mật cũng nhìn thấy hoa nở, đây là nụ cười đầu tiên Tập Dận dành cho cô. Thật không dễ dàng!

Huống chi hôm nay một ngày đã bỏ thêm 15 điểm, mặc dù không thể so với Lý Cốc, nhưng cũng tiến bộ rồi.

0051 nói, nhiệm vụ trước, vì Điền Mật là người mới, cho nên sắp xếp nhiệm vụ đơn giản. Mới hoàn thành tốt như vậy, sau này nhiệm vụ có lẽ sẽ càng ngày càng khó hơn.

“Em về trước đi, ở đây cũng không phải không có bác sĩ!” Giọng nói Tập Dận mang theo chút vô lực, lời nói cũng làm cho người có chút không thích, nói giống như không kiên nhẫn với cô. Nếu không phải bỏ thêm độ hảo cảm, Điền Mật thật cho rằng Tập Dận thật sự không kiên nhẫn với mình.

Vốn muốn cự tuyệt, có điều nghĩ lại, hôm nay đã bỏ thêm 15 điểm, đoán chừng không có cách lại thêm độ hảo cảm rồi. Minh quả thật cũng mệt mỏi, vẫn trở về nghỉ ngơi tốt hơn.

“Ừm, em gọi điện thoại cho chú Tập, nói với chú anh đã tỉnh, sau đó trở về ngủ bù.”

Vừa về tới nhà, Điền Mật trở về phòng ngủ. Lúc giải phẫu xong, quả thật làm cho cô có chút mệt mỏi, lại trông Tập Dận cả đêm.

Thân thể này cũng không phải làm bằng sắt. Cô muốn chậm rãi ~

Điền Mật ngủ một giấc đến chạng vạng tối, xuống lầu ăn cơm tối chị Vương nấu, rồi nói chuyện phiếm với ba Điền mẹ Điền.

“Mật Mật, bây giờ con còn thích thằng nhóc A Dận kia?” Mẹ Điền hỏi trong giọng nói mang theo khẳng định.

Ba Điền cũng nhìn Điền Mật, Tập Dận là bọn họ nhìn lớn lên, giao Điền Mật cho Tập Dận, bọn họ cũng yên tâm, hơn nữa hai nhà đều gần nhau, dù gả con gái đi, khi muốn gặp cũng dễ.

“Dạ thích, mẹ chuyện của con, con tự có chừng mực. Yên tâm đi!”

Trong miệng Điền Mật nhai quả táo, nói chuyện có chút mơ hồ không rõ.

Nghe được con gái khẳng định, ba Điền mẹ Điền cũng không phản đối. Đúng vậy, con gái đã lớn rồi! Lúc trước vẫn nhỏ bé đáng yêu, hôm nay đã có thể tự lập rồi. Trong lúc nhất thời, ba mẹ Điền có chút cảm thán, bọn họ già rồi.

Sáng hôm sau, Điền Mật nấu nồi cháo mang đến bệnh viện, còn chưa vào phòng bệnh, thì nghe được bên trong truyền đến tiếng cười của nữ chủ. Cô nhú mày, đẩy cửa vào. Âm thanh bên trong im bật.

Trong tay Nhan Hương còn bung chén cháo bát đang đứng bên cạnh nói truyện cười, vừa dứt cháo cho ăn Tập Dận. Nghe được âm thanh, Nhan Hương quay đầu lại nhìn cô, đôi má hồng hồng, con mắt lóe sáng trong veo. Nhìn thấy Điền Mật có chút lúng túng, có chút lo lắng không yên, sợ Điền Mật tức giận, dù sao Điền Mật là vị hôn thê của Tập Dận.

Mặc dù Tập Dận nghiêm mặt, nhưng trong mắt vui vẻ không ngăn được, anh cảm thấy cô gái họ Nhan này thật quá thú vị, không trách được tính tình cô cứ lơ mơ, vụng về như vậy, thì ra từ nhỏ đã như vậy. Nhìn đến đây, chúng ta sẽ hiểu, Nhan Hương đang nói chuyện khi còn bé với Tập Dận.

“Nói gì đó? Vui như vậy? Vất vả y tá Nhan rồi, sáng sớm cứ tới đây đi làm. Dận, ngày hôm qua chú Tập và dì Mẫn đã tới rồi?” Điền Mật đi thẳng đến trước giường bệnh, đặt cà mên cháo trong tay lên bàn, lại đi toilet rửa tay kiểm tra miệng vết thương cho Tập Dận.

“Ừm, miệng vết thương khép lại vô cùng tốt, không có vấn đề gì lớn, tin tưởng Dận rất nhanh có thể xuất viện!”

Từ khi vào phòng đến bây giờ, Điền Mật vẫn nở nụ cười, có điều trong lòng không thoải mái được, bây giờ cô và Nhan Hương là tình địch đây! Chẳng qua, Nhan Hương không phải là nữ chủ Tiểu Bạch, đơn thuần, thiện lương sao, bây giờ biết cô là "Vị hôn thê" của Tập Dận rồi còn tìm Tập Dận chứ? Còn nấu cháo cho anh ăn nữa!

Tập Dận thấy ai cũng nghiêm mặt, chỉ có lúc đối mặt với Nhan Hương trong mắt mới có vui vẻ, nếu Tập Dận không phải là nam chủ, cô cũng không muốn nịnh nọt anh đâu! Lúc trước cô cũng không có tốt với Lý Cốc như vậy!

Kỳ thật nhìn thấy Điền Mật, trong lòng Tập Dận rất vui vẻ. Chỉ có điều trong lòng vẫn có chút không được tự nhiên, nghĩ đến quan hệ của hai người là gì! Người yêu? Từ lúc bốn năm trước đã chia tay! Bạn bè? Được rồi, miễn cưỡng nghĩ như vậy.

Nhan Hương đứng ở bên giường, đi cũng không được, ở lại cũng không xong, trù trừ, cuối cùng đặt chén cháo trong tay lên bàn. Cấn môi dưới: “Cái kia. Tôi, tôi đi trước.” Nhan Hương không muốn đi, nhưng cô ta phải dùng thân phận gì ở lại đây? Cô chỉ là một người y tá! Hai người ngay cả bạn bè cũng không phải! Nhiều lắm là khi Tập Dận bị thương, cô băng bó, sau đó hai người nói chuyện với nhau được vài câu.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Quân nhân văn (5)

Editor: Snowflake HD

Cô thật khó chịu, cô nghĩ, có lẽ mình đã thích Tập Dận rồi!

Tập Dận nhìn gương mặt Nhan Hương, cảm thấy có chút kì lạ tại sao trông cô có vẻ đau khổ như vậy, chẳng lẽ vừa nãy cô không muốn dứt cháo cho hắn ăn?!

Điền Mật cười cười nhìn Nhan Hương, không đợi Tập Dận mở miệng: “Ừ, được rồi, y tá Nhan ra ngoài trước đi!”

Nhan Hương không trả lời, nhưng lại nhìn về phía Tập Dận, khuôn mặt khổ sở, gương mặt nhỏ nhắn thành một đống lộn rồi.

Tập Dận nhũu mày, hẳn thật sự không hiểu về mặt của Nhan Hương là biểu hiện ý tứ gì: “Ừ, cô ra ngoài đi.”

Tập Dận vừa nói xong, về mặt Nhan Hương giống như bị đá kích rất lớn, đôi mắt long lanh nước chảy ra ngoài.

Thấy thế, Điền Mật nhún vai, không còn lời để nói. Sau đó ngồi xuống ghế chỗ Nhan Hương vừa mới đứng dậy, nhìn Tập Dận: “Dận, anh thích y tá Nhan sao?”

Mặc dù Tập Dận cảm thấy câu hỏi của Điền Mật có chút kì lạ, nhưng nghe đến chữ thích Nhan Hương, hẳn cảm giác có gì đó không bình thường, hẳn không trả lời Điền Mật, mà đang suy nghĩ cái cảm giác bất thường kia là gì.

Được rồi, hình như, nhân vật nam chính của chúng ta đã hơi thích nhân vật nữ chính rồi, đúng không, 0051.

“Á, có vẻ là vậy, cho nên kí chủ cố gắng lên nha!”

Ừ, vậy tôi có nên nói với nam chính, tôi đã từng có bạn trai không, nhân dịp nói chuyện với nam chính, tôi bày tỏ ‘tình cảm’ với hắn luôn.

“Khụ, tôi nghĩ chắc được.”

Nói chuyện với 0051 xong Điền Mật nhìn về phía Tập Dận lúc này vẫn ngây người, nháy mắt mấy cái, muốn bắt trước ánh mắt thâm tình của nữ chính tối hôm qua, nhưng mà cô phát hiện, cô. Khụ, không có năng khiếu diễn xuất a.

“Kí chủ có thể mua ánh mắt thâm tình.”

Hả? Ánh mắt thâm tình cũng mua được sao?

“Tất nhiên, có bán ánh mắt thâm tình, đôi mắt long lanh đắm lệt, còn có hoa lê đài vũ, thanh tịnh như nước (*).”

(*) Lê hoa đài vũ [梨花帶雨]: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái.

Nhiều vậy? Thế mua làm sao?

“Dùng điểm tích lũy, 15 điểm tích lũy có thể sử dụng ánh mắt thâm tình một lần, 50 điểm tích lũy được phép sử dụng vĩnh viễn!”

Quá thật là không rẻ. Tôi muốn mua vĩnh viễn.

Sử dụng ánh mắt thâm tình, phút chốc, đôi mắt Điền Mật thay đổi ngay lập tức.

Đưa tay, nắm chặt tay phải Tập Dận. Độ nóng trên bàn tay khiến Tập Dận trở lại bình thường, quay đầu, liền thấy đôi mắt tràn đầy yêu thương của – Điền Mật, làm cho tim của hắn rung động một trận.

“Đỉnh – độ hảo cảm nam chủ + 5, độ hảo cảm 80. Kí chủ quá ngẫu!”

Lúc này tâm trạng của Điền Mật mới có chút tốt hơn, tốn hết 50 điểm tích lũy nha! Ít nhất cũng lấy lại được 5 điểm hảo cảm

Cô bắt đầu kế hoạch: “Dận, thật ra mấy bữa nay, em vẫn luôn đợi ngày anh khỏe lên để có thể nói chuyện. Em không biết mối quan hệ hiện tại của chúng ta là gì, người yêu cũ? Thanh mai trúc mã? Bạn bè? Bốn năm trước em cố tình bỏ sang nước ngoài, em thừa nhận, điểm này là em không đúng. Ngày trước em mệt mỏi bởi vì cuộc sống của em không có chút gì thay đổi cho dù em đã trưởng thành, sống như vậy cực kì không vui vẻ, cuộc đời em đều được người khác sắp đặt. Tốt nghiệp, rồi kết hôn với anh, sinh con, sau đó trở thành bà chủ. Chúng ta cùng nhau lớn lên, rất thân thiết, ngay cả thói quen nắm tay cũng vô cùng bình thường. Ngoài anh ra, em chưa từng có hành động thân mật với bất cứ người con trai nào, nắm tay cũng tuyệt đối không có. Từ năm em và anh 16 đến 22 tuổi, em vẫn luôn tự hỏi, giữa em và anh có phải là tình yêu hay không? Vì vậy em chọn đi xa.”

Ngừng chốc lát, Điền Mật buông tay Tập Dận ra, ngồi thẳng người: “Một năm em ở nước ngoài, em đã đồng ý làm bạn gái của một người, hẳn là thủ khoa, cùng khóa với em. Hắn và anh là hai người đàn ông hoàn toàn khác nhau, hẳn rất quan tâm chăm sóc cho em, lại là người hiểu ý người khác. Vào ngày lễ tình nhân sẽ mua hoa tặng em, mỗi ngày kỉ niệm sẽ chuẩn bị một món quà khiến em kinh ngạc, cuối tuần thường dẫn em đi chơi. Em nghĩ, mình thích hắn. Nhưng về sau em suy nghĩ cẩn thận, đúng là ban đầu em thích hắn thật, hẳn ở bên cạnh lúc em cô đơn lạnh lẽo. Nhưng đối với hắn, em không hề có tình yêu, em nghĩ kĩ rồi, em chỉ yêu một người duy nhất mà thôi.”

Tập Dận không biết diễn tả cảm xúc hiện tại của hắn như thế nào, hẳn không biết lý do Điền Mật bỏ sang nước ngoài, lúc đó, hẳn cảm thấy thế nào ư? Khổ sở, thất vọng, tức giận, không quan tâm, sau đó hẳn tập trung tinh thần vào quân đội. Hắn chưa từng nghĩ, Điền Mật ở nước ngoài, có cô đơn hay sợ hãi hay không, bây giờ nghĩ lại, hẳn chợt thấy bản thân hắn quá kém cỏi đáng trách. Hắn có chút ghen tị với kẻ đã ở bên cạnh cô lúc cô lẻ loi nhất, tên kia có vẻ rất xuất sắc. Nhớ tới ngày xưa, lúc hắn quen Điền Mật, hình như chưa hề từng tặng hoa cho cô vào ngày lễ tình nhân, càng không tạo bất ngờ cho cô ở những ngày lễ kỉ niệm, chủ nhật không dẫn cô đi chơi. Đột nhiên, hắn cảm thấy ngày xưa hắn thật tệ! Thế nhưng hắn lại vui, hắn kém cỏi như vậy, nhưng Điền Mật lại yêu điểm đó của hắn.

“Đinh – độ hảo cảm nam chủ + 10, độ hảo cảm 90, kí chủ quá tuyệt vời!”

Hắc hắc. Điền Mật vui mừng đến mức sắp cười ra tiếng rồi! Quả nhiên, không phí công cô bỏ ra một đêm nghiên cứu tiểu thuyết ngôn tình. ...! Còn nữa, cô bỏ ra 50 điểm tích lũy cũng không có uổng nha!

“Dạ, chúng ta bắt đầu lại lần nữa được không?”

Tập Dân nghiêm mặt, bộ dáng hắc có vẻ tức giận, gờ ngón tay ngoắc ngoắc Điền Mật, ý bảo Điền Mật tới gần hắc.

Về mặt của Tập Dân khiến Điền Mật có chút nghi ngờ, không phải là mới tăng 10 điểm hảo cảm sao, nhưng vì sao hắc vẫn tức giận? Nhưng cô rất vâng lời xích lại gần.

Tập Dân nhấc cánh tay, ôm Điền Mật vào trong ngực.

Sau hôm đó, thái độ của Tập Dân thay đổi hoàn toàn, không hề để ý thể diện, luôn chủ động tìm Điền Mật nói chuyện.

Về sau, vết thương của Tập Dân lành hẳn, nhưng hắc chưa muốn về quân đoàn, mà trực tiếp đưa giấy báo kết hôn lên cấp trên. Sau đó dắt cô đi chụp ảnh cưới.

Tập Dân làm việc rất mau lẹ, việc kết hôn cũng không kéo dài, chụp hình cưới xong liền quyết định ngày tổ chức hôn lễ, dĩ nhiên, chậm nhất cũng phải là nửa tháng sau. Nhưng Tập Dân lại sợ lâu, nên đi làm giấy kết hôn trước.

Tập gia và Điền gia không có ý kiến, dù sao hai nhà đều muốn mau chóng bế cháu.

Nửa tháng sau

Tập Dân và Điền Mật tổ chức hôn lễ theo kiểu Trung Quốc, Điền Mật mặc sườn xám đỏ thẫm, nửa tháng trước mẹ Tập kêu người đặc biệt may riêng cho cô, phía trước dùng tơ vàng thêu phượng hoàng tung cánh, rất tinh xảo. Tóc được búi lên cao, đầu đội mũ phượng đỏ. Trên cổ đeo dây chuyền vàng kiểu dáng giống phượng hoàng, hai tay đeo vòng long phượng rất nặng. Lúc này trông Điền Mật cực kì xinh đẹp!

Cô nắm tay cha Điền, chậm rãi đi đến chỗ Tập Dân, đi ngang qua mẹ Điền đôi mắt lấp lánh nước, đi ngang qua vẻ mặt vui mừng của cha mẹ Tập Dân, đi ngang qua ánh mắt hâm mộ chúc mừng của tân khách, đi ngang qua vẻ mặt buồn khổ của Nhan Hương. Cô nhìn Tập Dân, hôm nay Tập Dân mặc quân phục, tràn đầy khí thế mạnh mẽ, không giống lần hắc đến sân bay đón cô. Tập Dân bây giờ, cả người ngập tràn trong hạnh phúc, nụ cười trên mặt dựa theo khoảng cách giữa hắc và Điền Mật, càng lúc càng mở rộng.

Tập Dân cảm thấy, mỗi một bước chân của Điền Mật, đều khắc sâu trong lòng hắc, chậm rãi chiếm hết toàn bộ trái tim hắc.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Quân nhân văn (Kết)

Editor: Snowflake HD

Điền Mật khoác tay cha Điền, đi đến trước mặt Tập Dân, rồi đứng lại.

Trong mắt cha Điền bắt đầu ẩm ướt, ông nhìn Điền Mật trong ánh mắt có chút không nỡ. Con gái mình lấy chồng, cho dù lấy người thân cận, nhưng cũng là con người ta rồi.

Nhìn cha Điền có vẻ không muốn buông tay, Tập Dân quay người về phía cha Điền kính trọng chào, giọng nói nghiêm túc: “Cha vợ, từ hôm nay trở đi, con đảm bảo với cha! Con sẽ dùng mạng sống của mình, làm cho Mật Mật hằng ngày vui vẻ!”

Cha Điền gật đầu, dù không muốn vẫn phải trao tay Điền Mật vào tay Tập Dân: “Cha không mong các con giàu sang, cũng không cần con thăng quan tiến chức. Chỉ cầu con mạnh khỏe, chăm sóc con gái cưng của cha thật tốt!”

“Con biết rồi! Chắc chắn!” Tập Dân nắm tay Điền Mật thật chặt, giống như sợ cha Điền đổi ý.

Cha Điền gật đầu, đi về chỗ ngồi của mình.

Điền Mật và Tập Dân tổ chức hôn lễ theo kiểu Trung Quốc, lễ cưới xong, từ nay về sau, hai người liền buộc chặt một chỗ.

“Đinh --- độ hảo cảm nam chủ + 10, độ hảo cảm đạt 100. Nhiệm vụ hoàn thành.”

“Khôi phục ý thức kí chủ --- khôi phục thành công --- chuẩn bị tách khỏi kí thể ---”

“5 --- 4 --- 3 --- 2 --- 1 ---”

Trở lại không gian màu trắng quen thuộc, Điền Mật nhanh chóng trở lại bình thường, đột tiến công nam chính lần này khác hẳn với nam chính lần trước, khiến cô cảm thấy có điểm khác lạ. Đọc những tiểu thuyết ngôn tình kia xong, cô cảm thấy mình rất thích Tập Dân, thậm chí là cực kì thích. Ừ, cô thấy chắc là phải diễn tả như vậy, gặp phải nam chính khó tiến công khiến cô có hơi khó. Về sau cô sẽ cố gắng thích nam chính.

Nhiệm vụ hoàn thành được 100, cho điểm nhiệm vụ 90. Điểm tích lũy 90. Thực hiện xong nguyện vọng ký thể, đạt 6 điểm phân phối. Xin hỏi kí chủ, muốn phân phối điểm sao?”

“Phân phối, cộng vào hình dạng đi!” Nói gì thì nói ai cũng nhìn mặt trước đấy, cô tranh thủ đổ đầy cột hình dạng.

Ghi vào tư liệu kí chủ:

Họ tên: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi: 30

Cấp bậc: 2

Hình dạng: 66 (Điểm tối đa 100)

Màu da: 65 (Điểm tối đa 100)

Vóc dáng: 80 (Điểm tối đa 100)

Trí tuệ: 70 (Điểm tối đa 100)

Thể lực: 60 (Điểm tối đa 100)

Mị lực: 55 (Điểm tối đa 100)

Sở trường: Bác sĩ ngoại khoa

Kỹ năng đặc biệt: Ánh mắt thâm tình (Sử dụng vĩnh viễn)

Điểm tích lũy: 135

“Kí chủ muốn nghỉ ngơi một chút, hay tiếp tục nhiệm vụ?”

“Tiếp tục nhiệm vụ!”

“Được, nói trước với kí chủ, nhiệm vụ tiếp theo tương đối khó, có lẽ khi xuyên thời gian rồi sẽ không thuận lợi tiến công như vậy, thời gian hoàn thành nhiệm vụ cũng lâu hơn một chút.”

“Ừ, tôi biết rồi.”

“Đang tiếp nhận nhiệm vụ --- tiếp nhận nhiệm vụ thành công --- đang truyền tải nhiệm vụ đến kí chủ ---”

“Truyền tải thành công --- đang tái hiện nhiệm vụ ---”

Ngoại truyện nhỏ

“Alo? Mẹ hả? Con mới vừa tan ca, có chuyện gì vậy? Ừ, buổi chiều con có thời gian? Cái gì? Coi mắt? Cui mắt á... , mẹ ~ con gái mẹ mới có 27 tuổi, vẫn còn thanh xuân chán!” Nhan Hương thấy điện thoại mẹ cô gọi đến thì rất vui, dù sao hai tháng nay cô cũng không về thành phố A thăm cha mẹ, nên rất nhớ người thân. Kết quả, mẹ gọi điện thoại bắt cô đi coi mắt. Lạ hồn, cũng không phải là không ai thích cô, bác sĩ mới đến viện quân y hai tháng trước vừa mới tỏ tình với cô. Chẳng qua là bây giờ cô không muốn yêu thôi!

“Sắp tới 30 rồi, còn tuổi thanh xuân cái gì chứ, con không biết xấu hổ à! Trời ơi! Cứ gặp mặt thử xem! Nếu không thích, thì coi như kết giao thành bạn

bè! Nói mới nhớ con cũng gặp thằng bé rồi nha! 22 năm trước, mẹ dẫn con tới nhà bà ngoại chơi, chú Trình kẻ bên nhà bà ngoại con có một người con trai! Lúc ấy con cứ đi theo mộng thằng bé, hình như gọi nó là anh Trình, về sau cả nhà bọn họ chuyển sang nước ngoài sống, con nhớ không? Mấy hôm trước mẹ sang nhà ngoại, trùng hợp gặp được chú Trình của con, thì ra vợ chú Trình qua đời, ôi già rồi, còn nhớ rõ tổ quốc của mình, nên quay về. Con đi gặp không? Hà? Tốt xấu gì hai con cũng được gọi là thanh mai trúc mã mà!”

Mẹ Nhan ngồi nói một đoạn dài cũng không thờ dốt, Nhan Hương nghe được trọn mắt. Cái gì? Thời điểm năm tuổi con nít chơi đùa với nhau vài ngày, nhỏ tuổi như vậy ai mà nhớ, thế cũng gọi thanh mai trúc mã. Nghe thấy mẹ Nhan còn muốn tụng kinh tiếp: “Con biết rồi! Nhất định sẽ gặp! Sẽ gặp! Mẹ cho con địa chỉ đi!” Nhan Hương nặng nề thở một hơi, mẹ, con đâu hàng!

Buổi chiều, gặp ‘Người có duyên’ ở quán cà phê.

Nhan Hương nghe mẹ Nhan nói xong, đeo ít đồ trang sức, uốn mái tóc dài màu đen gọn sóng, đặt xõa trên vai, mặc váy đầm màu trắng mỏng, chân mang đôi giày cao gót trắng nhạt. Cô lúc này y hệt năm năm trước đều tỏa ra nét ngây thơ, khuôn mặt non nớt không có dấu hiệu trưởng thành.

Bước vào quán cà phê, cô liếc mắt nhìn xung quanh, mẹ cô nói, đối phương sẽ mặc đồ tây đen, trên bàn đặt đóa hoa từ sắc tím mà cô thích nhất. Đột nhiên, cô thấy cái gì đó, kinh ngạc tròn mắt, sau đó nhìn lại bốn phía.

Một người đàn ông đẹp trai ngồi bên cạnh cửa sổ vừa nhìn thấy cô thì vỗ tay. Đành chịu vậy, cô thờ dãi, đi về phía đối phương.

“Bác sĩ Trình, xin nói cho tôi biết, xảy ra chuyện gì thế này?” Người đối diện người đàn ông kia, vẻ mặt Nhan Hương rất nghiêm túc.

Người được gọi là bác sĩ Trình nhìn Nhan Hương nhún vai, trên mặt nở nụ cười: “Như em thấy đó, anh là anh Trình của em.”

“Mẹ ~ Các Các dành búp bê của con ~” Cô bé mặc đồ công chúa lớn lên rất xinh xắn, bím tóc hai bên, trong mắt có giọt lệ trong suốt, giống như một giọt sương sẽ lập tức đổ ra.

“Hữu Ân, con là anh, sao có thể dành đồ chơi của em gái chứ! Hơn nữa con là con trai, sao lại chơi búp bê?” Điền Mật nắm tay con gái Niệm Ân, dắt đến phòng đồ chơi riêng của hai đứa con mình, khuôn mặt không hài lòng nhìn con trai mình.

Nghe vậy, Hữu Ân bĩu môi, vẻ mặt hết cách: “Mẹ, đầu tiên con chỉ sinh sớm hơn Niệm Ân một phút đồng hồ mà thôi, nếu không tính toán, thì hai bọn con đều giống nhau đấy. Tiếp theo, chỉ cần Niệm Ân đưa xe tăng của con ra đây, con sẽ trả lại búp bê cho nó.”

Nghe con trai mình ‘giải oan’ Điền Mật nhún mày cúi đầu nhìn con gái, đôi mắt lóe sáng: “Ân ~ hả?”

“Con con. Con thấy anh thích chơi xe tăng, nên muốn coi thử một chút à!” Niệm Ân bĩu môi, lúc đầu còn có chút xấu hổ, về sau lại hùng hồn nói.

Điền Mật đang muốn dạy đạo lý cho con gái, thì nghe tiếng bước chân lộc cộc, vững vàng mạnh mẽ, rất nhanh đã đi đến phía sau Điền Mật.

“Bố -----”

“Cha -----”

Niệm Ân thấy bố mình trở về, lập tức buông tay Điền Mật, chạy về phía Tập Dận đang giang tay chờ.

Hữu Ân đi đến trước mặt Tập Dận, hẳn luôn có kỷ luật hơn em gái nhiều, nhưng trên mặt cũng không giấu được nụ cười vui vẻ vì cha về. Tập Dận một tay ôm Niệm Ân, lại cúi đầu nhìn Hữu Ân, giờ tay vuốt tóc hắn, trong mắt chứa đầy yêu thương.

Ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt nồng nàn của Điền Mật, làm thế nào cũng không ngăn được.

Nở cụt cười với cô, chỉ có Điền Mật mới biểu hiện thâm tình như vậy với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Giả người quý yếu (1)

Editor: Snowflake HD

Ôn Trạch Vũ là một bé trai rất đặc biệt, đôi mắt của hắn có thể nhìn thấy âm dương, từ nhỏ đã có rồi, nhưng không phải lúc nào hắn cũng thấy, chỉ có buổi tối mới thấy được, trời vừa sáng, hắn sẽ không nhìn thấy những thứ kia, ban đầu hắn rất sợ hãi, nhưng về sau nhìn miết thành quen, cuối cùng không thèm để ý đến mấy thứ đó mà quý đó.

Thói quen cuộc sống của hắn là như vậy, thậm chí không ảnh hưởng gì đến hắn cả. Khi còn bé hắn vì sợ hãi mà không dám bước chân ra ngoài, tự nhốt mình trong nhà, bây giờ hắn chẳng khác gì những cậu bé bình thường.

Nếu như không có chuyện bất ngờ xảy ra, cuộc sống của hắn đã có thể đi theo kế hoạch, tốt nghiệp đại học xong làm việc trong công ty của gia tộc, sau đó kế thừa tài sản của gia đình, lấy một người vợ môn đăng hộ đối.

Tuy nhiên, cuộc sống luôn xảy ra những chuyện khó lường, năm Ôn Trạch Vũ học đại học năm 2, hắn gặp bất ngờ lớn nhất trong đời.

Hắn nhớ rõ buổi chiều ngày hôm đó, một mình hắn đến thư viện đọc sách, hắn rất thích đọc sách sử. Lúc ngồi ở tiệm sách, hắn phát hiện một quyển sách lịch sử rất hấp dẫn.

Hắn mãi mê đọc, đến khi nhớ ra thì đã là ban đêm.

Khép sách lại, hắn mấp máy môi. Trả sách lại chỗ cũ, đứng dậy, chuẩn bị đi về.

Trong thư viện rất sạch sẽ, bởi vì vô cùng sạch sẽ, nên hắn không nhìn thấy thứ kia. Nhú mảy, tất nhiên hắn cũng bắt ngờ bởi vì chỗ này quá sạch. Thậm chí nhà của hắn, mỗi ngày cũng thấy vài con ma bay lượn.

Đột nhiên, một thân hình màu trắng hiện lên. Đôi mắt Ôn Trạch Vũ lấp lánh, không để ý đến, tiếp tục đi ra khỏi tiệm sách.

“Áy nè nè! Điện thoại của anh ~” Giọng nói trong trẻo, êm tai giống như tiếng nước chảy.

Quay đầu lại, một cái quần trắng, gương mặt bình thường, thứ duy nhất khiến người ta kinh ngạc, chính là đôi mắt đặc biệt xinh đẹp của cô, và mái tóc dài tới eo. Ừ, còn có giọng nói dễ nghe nữa, hoàn toàn không giống tiếng nói lạnh lẽo của ma. Cô không mang giày, chân cách mặt đất một khoảng nhất định. Thấy Ôn Trạch Vũ quay đầu lại nhìn mình, cô kinh ngạc tròn tròng mắt. Ngón tay run rẩy chỉ thẳng vào Ôn Trạch Vũ: “Anh... anh.” Lại chỉ vào bản thân: “Có thể nhìn thấy tôi sao?”

Thứ đứng trước mặt và những con ma Ôn Trạch Vũ thường thấy không giống nhau lắm, nếu không nhìn bàn chân không chạm đất của cô, Ôn Trạch Vũ gần như chắc chắn cô là người.

Gật đầu, trong mắt hiện lên tia không vui vẻ: “Tôi có thể nhìn thấy.”

Đã nhận được đáp án, cô gái quá mức vui mừng xém nữa nhảy lên: “Ôi! Trời! Tôi ở chỗ này lâu như vậy, chưa từng có người nào nhìn thấy tôi đấy!” Cô gái tỏ ra rất phấn khích, thoáng cái liền bay tới bên cạnh Ôn Trạch Vũ.

“Tôi là A Đồng, từ nay về sau chúng ta là bạn nha!”

A Đồng không nhớ rõ chuyện trước kia của mình, ngay cả họ tên cũng không, cô chỉ nhớ trong tên của mình có một chữ Đồng, A Đồng không thể rời khỏi thư viện, vì vậy ngày nào Ôn Trạch Vũ cũng đến thư viện, buổi chiều, sau đó ngồi đến tối.

Thời gian dần trôi qua, hắn cảm thấy bản thân mình đối với A Đồng nảy sinh cảm giác lạ.

Khi đó hắn đã đính hôn với vợ chưa cưới của mình, đang đợi tốt nghiệp xong thì kết hôn. Nhưng mà tiếp xúc nhiều với A Đồng, hắn phát hiện, hắn thích cô, hắn, thích một hồn ma. Cuối cùng, hắn dùng mọi biện pháp để tìm ra thân phận A Đồng, nhiều lần gặp khó khăn, rốt cuộc hắn cũng tìm được, A Đồng, tên đầy đủ là Châu Tử Đồng, chính là học sinh trường hắn ngành văn học, hề không có việc gì làm là Châu Tử Đồng lại đến thư viện đọc sách.

Một ngày nọ hai năm trước, cô học đại học năm 2 đang ở thư viện đọc sách, đến thư viện, không biết lý do tại sao lại bị lỏng, rớt xuống, đập trúng ngay đầu Châu Tử Đồng.

Được đưa đi điều trị, Châu Tử Đồng trở thành người thực vật, mà linh hồn của cô đến thư viện, không thể thoát khỏi đây được, thời gian trôi qua nhanh, giờ đã được hai năm.

Cơ thể Châu Tử Đồng còn chưa chết, Ôn Trạch Vũ thật vui mừng. Đồng thời cũng có chút rắc rối, làm sao có thể đưa linh hồn Châu Tử Đồng trở lại cơ thể của cô được đây?

Nhiều lần thăm dò tin tức, nghe nói có một vị đạo sĩ cực kì lợi hại, hắn lập tức mời vị đạo sĩ kia đến. Đạo sĩ kia đúng thực là lợi hại, biết rõ dương thọ Châu Tử Đồng đã hết, nhưng vẫn giúp hắn làm phép cho Châu Tử Đồng, kéo linh hồn quay trở lại xác.

Châu Tử Đồng tỉnh lại rồi nhưng không nhớ Ôn Trạch Vũ, cũng có thể nói, cô không còn trí nhớ khoảng thời gian cô làm ma.

Châu Tử Đồng quay lại trường tiếp tục việc học, mà Ôn Trạch Vũ, tất nhiên kiên trì theo đuổi Châu Tử Đồng, có người con trai xuất sắc như vậy theo đuổi, Châu Tử Đồng cũng rất vui, không lâu sau, Châu Tử Đồng chấp nhận tình cảm của Ôn Trạch Vũ.

Gia đình Châu Tử Đồng bình thường, mà Ôn Trạch Vũ là người thừa kế của tập đoàn Ôn thị đứng thứ chín toàn cầu, như vậy là không môn đăng hộ đối, người nhà Ôn Trạch Vũ dĩ nhiên không chấp nhận người con dâu như vậy.

Vợ chưa cưới của Ôn Trạch Vũ là tiểu thư của tập đoàn Điền thị đứng thứ năm toàn cầu, cha Điền đã sớm phát thông báo, dùng một nửa tài sản với tư

cách đồ cưới cho con gái. Nói cách khác, chính là người nào cưới thiên kim tiểu thư Điền thị, sẽ có được một nửa Điền thị. Ngay cả người thừa kế gia tộc Smith đứng thứ nhất toàn cầu cũng đến chỗ cha Điền cầu hôn.

Không được sự đồng ý của gia đình, Ôn Trạch Vũ lén lút đến chỗ vợ chưa cưới của mình, tự ý xóa bỏ hôn ước. Mà vợ chưa cưới của Ôn Trạch Vũ là Điền Mật. Điền Mật từ lúc sinh ra đã kiêu ngạo, tuy rằng cô thích Ôn Trạch Vũ, thậm chí là rất yêu, nhưng mà một người kiêu ngạo như cô, không muốn để Ôn Trạch Vũ nhìn thấy vẻ mặt yếu mềm của mình, không muốn bám dính lấy Ôn Trạch Vũ. Ôn Trạch Vũ tìm cô để hủy bỏ hôn ước, cho dù tìm cô rất đau, nhưng cô không muốn miễn cưỡng Ôn Trạch Vũ, vì vậy gặt đầu đồng ý.

Trải qua một quãng đường khó khăn, Ôn Trạch Vũ kiên trì không bỏ cuộc, cuối cùng cũng nhận được cái gật đầu của cha mẹ Ôn đối với Châu Từ Đồng. HE.

Về phần Điền Mật, cô cưới người thừa kế gia tộc Smith, sang Ý định cư. Chẳng biết tại sao, công ty cha Điền lại xuống dốc, tới mức nhiều chuyện lớn nhỏ không ngừng xảy ra, nhanh chóng tiến đến bờ vực phá sản. Điền Mật muốn đưa cha mẹ Điền sang Ý, lúc cha mẹ Điền ngồi trên máy bay thì gặp tai nạn hàng không.

Thời điểm Điền Mật đến nhà Smith, chồng của cô đối xử với cô không tệ, mặc dù không có nhiều tình cảm, nhưng cũng tôn trọng lẫn nhau. Vừa nghe tin Điền thị phá sản, cha mẹ Điền qua đời, người nhà Smith đối xử với cô càng lạnh lùng, cô sinh một bé gái, khi con gái chưa đầy tháng, chồng của cô, dẫn một cô gái trẻ và ba đứa con trai không rõ lai lịch về nhà. Sợ cô đi ra ngoài nói lung tung, người nhà Smith nói cô bị chứng bệnh trầm cảm sau khi sinh. Từ nay về sau, nhốt cô trong một căn phòng, vĩnh viễn không nhìn thấy mặt trời, thời gian dần trôi qua, cơ thể cô thực sự bị bệnh, cô điên rồi, ngày nào cũng la hét kêu gào, bức tóc của mình, cào rách cơ thể. Cuối cùng, cô đập vỡ tấm gương, dùng mảnh vỡ của gương cắt cổ tay, tự sát.

Tiếp nhận xong nhiệm vụ, cùng sở hữu trí nhớ của ký thể, Điền Mật bỗng cảm thấy thương cảm cho thân thể này. Tâm nguyện của ký thể là hy vọng cha mẹ sống khỏe mạnh, hy vọng cô có thể giữ được người mình yêu thương.

Thở dài, Điền Mật mở mắt ra, lúc này cô đang nằm trên chiếc giường lớn trong phòng của mình, thò tay cảm lấy điện thoại đặt trên đầu giường. Bây giờ mới là sáng sớm. Ánh sáng từ từ thay đổi, cô phát hiện hình như lúc mình tới đây, Ôn Trạch Vũ đã tìm được đạo sĩ kia.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Giả người quỷ yêu (2)

Edit: ๔D๓๓

Nếu như cô không có nhớ lắm, lúc này vừa đúng 3h, vị đạo sĩ kia đã làm cho Trâu Từ Đồng về tới thân thể của mình.

Ba ngày sau, Trâu Từ Đồng sẽ tỉnh lại. Qua một tháng nữa, Trâu Từ Đồng sẽ trở lại T Đại, tiếp tục việc học.

Nhưng có chút không ổn nha, Ôn Trạch Vũ đã thích Trâu Từ Đồng rồi, không giống nhiệm vụ phía trước, Lý Cốc căn bản chưa thấy Lưu Mạnh Mạnh, mà Tập Dân vẫn không có thích Nhan Hương.

Bất đắc dĩ nhưng mây, nhớ tới 0051 nói, độ khó của nhiệm vụ sẽ gia tăng, hơn nữa mỗi lần tiến vào nhiệm vụ cũng sẽ không biết giờ quốc tế, vừa đúng thời cơ.

Được rồi, không sao, trước ngủ một lát thôi, có cái gì ngày mai rồi nói sau.

Sáng hôm sau, Điền Mật bị một hồi chuông điện thoại đánh thức, đưa tay mơ hồ nhận điện thoại: “Alo?” giọng nói này ngược lại có chút giống ký chủ trước, giọng lạnh nhạt rất nhiều rất giống Điền Mật, làm cho người ta cảm giác mỹ nhân băng sơn, không dám tới gần. Cho nên Điền Mật cũng không có bạn bè, kỳ thật Điền Mật vốn không phải người lạnh lùng, chẳng qua thật sự không chịu được những người nịnh bợ giả mù sa mưa đáng ghét cần thận kia, cho nên bên ngoài giả bộ như một người cự tuyệt xa ngăn dậm, dãn dãn, cũng thành thói quen như vậy.

Đương nhiên, mọi việc đều có ngoại lệ, có băng sơn, tự nhiên có người muốn hòa tan băng sơn, mà chủ nhân đầu dây điện thoại bên kia, đúng là nữ hán tử hòa tan băng sơn làm nhiệm vụ của mình, Dung Dong là một người giả con trai, cùng lớp với Điền Mật, từ lúc học sơ trung lần đầu tiên Dung Dong nhìn thấy Điền Mật, thì rất thích chơi với cô bé giả bộ lạnh lùng này, bất đắc dĩ, Điền Mật không để ý tới cô ta, vì vậy, mặc kệ Điền Mật lạnh nhạt với cô ta như thế nào, Dung Dong vẫn quấn quýt lấy cô. Có lẽ là thói quen, Điền Mật cũng chậm rãi tiếp nhận người bạn duy nhất này.

“Trời ạ, em gái nhỏ! Em đừng nói với tôi, bây giờ em còn ngủ nhá!” Giọng nói của Dung Dong rất trung tính, giống như con người của cô ta, nếu không cần thận nghe, nhìn kỹ, thì sẽ cho rằng cô ta chính là một nam sinh rất xinh đẹp, thậm chí cũng không thiếu nữ sinh thổ lộ với cô ta. Có điều rất đáng tiếc, hướng giới tính của Dung Dong vô cùng bình thường, đương nhiên những nữ sinh kia không có hi vọng rồi.

“È hèm ~ “

Bên kia Dung Dong trở mình xem thường, có chút bất đắc dĩ: “Chị ơi ~ đã nói rồi đấy cháo thịt nạc Phúc Ký đó? Đã nói rồi sao màu tím đầy trời an ủi! Người anh em, tôi! Lúc này tôi đang treo chân, nằm ở trên giường bệnh, đói bụng chờ cậu! Cậu không biết xấu hổ sao?”

Được rồi, lúc này Điền Mật vô cùng thanh tĩnh, mở ra trí nhớ, quả thật có chuyện như vậy.

Dung Dong không chỉ lớn lên giống con trai, tính cách cũng rất tùy tiện, sở thích cũng giống con trai, thích chơi bóng rổ, đi đua xe. Nhưng ba ngày trước, Dung Dong đi đua xe, lúc đua giỡn thì xe bị lật, đùi phải của Dung Dong bị gãy xương nghiêm trọng, băng thạch cao, bị rớt.

Mà đêm qua, Dung Dong gọi điện thoại nói với cô muốn ăn cháo thịt nạc Phúc Ký, Điền Mật đáp ứng cô ta sáng hôm nay sẽ mua đến cho cô ta.

Cô nhìn đồng hồ, đêm qua tiếp nhận nhiệm vụ, lại dung hợp trí nhớ của ký chủ, cả người có chút mệt mỏi, nên ngủ thẳng tới chín giờ.

“Xin lỗi, ngủ quên, tớ thức dậy, mua cháo cho cậu ngay.” Điền Mật vừa nói, vừa xoay người.

Cúp điện thoại, rửa mặt một chút, mặc váy liền áo màu tím, giày cao gót màu trắng, cũng không có ăn điểm tâm, trực tiếp ra cửa.

Điền Mật lái xe đi trước Phúc Ký, mua hai phần cháo thịt nạc, lại đi cửa hàng bán hoa mua một bó hoa, sau đó đi bệnh viện, lúc đến bệnh viện, vừa mới nhớ tới, nữ chủ Trâu Tử Đồng cũng ở trong bệnh viện này, căn cứ theo nội dung, vốn Trâu Tử Đồng đang ở phòng bệnh bình thường được Ôn Trạch Vũ an bài vào phòng bệnh VIP, suy nghĩ một chút, Dung Dong cũng ở phòng bệnh VIP, A..., phòng bệnh đều ở cùng một lầu, nói không chừng có thể nhìn thấy Ôn Trạch Vũ đây. Ừm, gặp nữ chủ trước cũng tốt.

Cầm theo cháo, trực tiếp đến lầu 9, Dung Dong ở phòng 903, lúc trước Điền Mật cũng tới thăm cô ta, cho nên cũng coi như quen đường cũ. Đã đến cửa phòng, tay vừa mới nắm chốt vặn cửa. Cửa phòng sau lưng phát ra âm thanh, cô gần như phản xạ có điều kiện, quay đầu lại.

Nhượng mảy, thật đúng lúc, cô nhìn thấy ai? Thì ra nữ chủ ở phòng đối diện nha!

Có trí nhớ của ký chủ, Điền Mật tự nhiên cũng biết nam chủ Ôn Trạch Vũ, giống như trong trí nhớ, bởi vì Ôn Trạch Vũ là con lai, tóc màu nâu hơi cuốn, trong dài, thoát nhìn lười biếng lại tùy ý. Khuôn mặt Ôn Trạch Vũ rất tinh xảo, làn da rất trắng, không giống với hai nam chủ phía trước, Ôn Trạch Vũ xinh đẹp giống như búp bê. Ôn Trạch Vũ cũng không thấp, cao gầy, khoảng 1m8, nguyên nhân bởi vì có mắt âm dương, khi còn bé Ôn Trạch Vũ không thích tiếp xúc với người khác, vì vậy cũng dưỡng thành bộ dáng lạnh lùng. Ngược lại Điền Mật có chút giống. Lúc này anh mặc một bộ quần áo bình thường, đứng ở đối diện Điền Mật.

Nhìn thấy Điền Mật, Ôn Trạch Vũ có chút ngoài ý muốn, anh và vị hôn thê này đính hôn một năm rồi, chưa từng gặp mặt, dù có số điện thoại của đối phương, nhưng cho tới bây giờ hai người cũng sẽ không chủ động liên lạc. Bọn họ chỉ quen thuộc hơn người xa lạ một chút mà thôi.

Từ tối hôm qua, Điền Mật đã nghĩ muốn dùng tính cách gì để công lược Ôn Trạch Vũ, nếu như hai người đều lạnh lùng, ai cũng không để ý ai, như vậy thì công lược tới khi nào nha, cho nên, căn cứ theo tiểu thuyết cho ra kinh nghiệm, cùng với tính cách của nữ chủ Trâu Tử Đồng, để cho Điền Mật quyết định, với người khác vẫn là bằng sơn mỹ nhân, còn với Ôn Trạch Vũ thì sử dụng tính cách ngọt ngào, có lẽ sẽ để cho Ôn Trạch Vũ cảm thấy Điền Mật đối xử với anh đặc biệt hơn?

0051, có hay có một loại công năng có thể cho người ta muốn xấu hổ thì xấu hổ không?

“Có, ‘Tiểu thẹn thùng’ 20 điểm tích lũy quyền sử dụng một lần, 60 điểm tích lũy quyền sử dụng vĩnh viễn.”

Được rồi, quyền sử dụng vĩnh viễn.

“Đinh —— mua sắm ‘tiểu thẹn thùng’ thành công, trừ đi 60 điểm tích lũy.”

Điền Mật đỏ mặt, hiển nhiên nhìn thấy Ôn Trạch Vũ có chút thẹn thùng, nhưng vẫn cố giả bộ trấn định: “Trạch Vũ, Sao anh ở chỗ này? Có ai bị bệnh hả?”

Ôn Trạch Vũ nhượng mảy, Trạch Vũ? Bọn họ thân như vậy sao? Mặc dù có chút nghi hoặc, có điều Ôn Trạch Vũ vẫn không biểu hiện ra ngoài, anh quả thật không có một chút tình cảm với vị hôn thê này, : “Người bạn.”

Sau khi Ôn Trạch Vũ nói hai chữ này, cũng không nói gì thêm.

“Ừm, bạn thân em bị thương, em đến thăm cô ấy.” Nói xong, giơ bó hoa và cháo thịt nạc trên tay lên.

Ôn Trạch Vũ cảm thấy lúc này Điền Mật có chút khác biệt, với dáng vẻ bình thường hay lạnh lùng, có chút kém xa. Nhìn Điền Mật đỏ mặt trong mắt mang theo nụ cười dịu dàng, trong lòng Ôn Trạch Vũ có cảm giác khác thường.

“Đinh —— độ hảo cảm nam chủ +15, độ hảo cảm 15, ký chủ cố gắng lên!”

Àn, trước thêm một điểm đỡ một điểm. Điền Mật nhìn Ôn Trạch Vũ cười: “Em vào thăm bạn trước, tối nay em ghé thăm bạn anh Trạch Vũ? Ở phía đối diện đúng không? Phòng 904?”

Ôn Trạch Vũ dừng một chút, vẫn gật đầu.

Thấy Ôn Trạch Vũ gật đầu đồng ý, Điền Mật nhếch môi nở nụ cười, mang theo nụ cười người khác tuyệt đối nhìn không thấy ngậy ngốc rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Giả người quỷ yêu (3)

Editor: ๖D๖๖

“Đinh --- độ hảo cảm nam chính +5, độ hảo cảm 20. Ký chủ không ngừng cố gắng nha!”

Hài lòng xoay người, thu hồi dáng vẻ tươi cười.

Trở lại thành mỹ nhân băng giá, đẩy cửa vào, không để ý đến Ôn Trạch Vũ sau lưng nữa.

Vừa mở cửa vào đã nhìn thấy một khuôn mặt Dung Dong tươi cười nhìn cô, vẻ mặt vô si. Mái tóc ngắn của cô bù xù, trong miệng ngậm một cái ống hút, dùng răng nhẹ nhàng cắn. Tay áo bệnh nhân xén lên, một bên dài một bên ngắn, đuôi phải bó thạch cao bị treo lên, chân trái liên tục run rẩy.

“Ồ ~ cô gái nhỏ, rốt cuộc cũng chịu tới thăm đại gia rồi!”

Không thèm để ý đến câu nói chọc ghẹo của Dung Dong, trực tiếp đi đến giường, cắt cháo thịt xong, sau đó cầm bình hoa thủy tinh trên bàn đi vào toilet, vứt hết các hoa héo trong bình đi, rửa bình hoa, thay vào đó là hoa mận thiên tinh màu tím.

Dung Dong không khách khí ăn hết cháo thịt Điền Mật mang đến, vừa ăn, vừa nhìn Điền Mật trang trí hoa mận thiên tinh.

Điền Mật quả thực rất đẹp, nhưng chẳng qua bình thường Điền Mật tỏ ra lạnh lùng, giống như tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Dung Dong cảm thấy hôm nay Điền Mật có chút không giống mọi khi, tuy rằng gương mặt vẫn lạnh lùng, nhưng cả người hiền hòa hơn rất nhiều. Điền Mật như vậy, càng khiến người ta muốn tiếp cận.

Thật ra Điền Mật không phải người lạnh lùng, ngược lại, cô là người sống với tràn đầy khát vọng, và nhiệt tình. Chẳng qua cô luôn sống trong phòng thí nghiệm, khiến cho cô không thể nào nhiệt tình nổi, đến tận bây giờ, khi cô tiếp xúc với thế giới bên ngoài, tiếp xúc với những người khác nhau, mới phát hiện đời người không ai giống nhau cả. Dĩ nhiên tính cách của cô đều thể hiện trên cơ thể. Người lúc này, chính là con người thật của cô, tuy rằng dung nhập cơ thể thành công, tuy nhiên vẫn có chỗ không giống, bởi vì có hệ thống chỉ huy, tất nhiên cô sẽ không bị người khác hoài nghi là không phải nguyên chủ.

Đặt hoa mận thiên tinh lên tủ cạnh giường Dung Dong, cũng không mở miệng nói chuyện, chẳng qua cầm lấy cháo thịt của mình, từ từ ăn.

Dung Dong không có kiên nhẫn bằng cô, Điền Mật vừa ngồi xuống, Dung Dong cũng đã ăn xong. Ngồi thẳng người, đến gần mặt Điền Mật, cười cười về mặt nhiều chuyện hiện lên: “Hồi nãy nhìn thấy chồng sắp cưới nhà cậu, cảm thấy vui mừng hạnh phúc không hả?”

Khụ. Điền Mật không kiềm được thiếu chút nữa bị thịt nạc làm nghẹn.

Ngẩng đầu, Điền Mật nhìn Dung Dong, ánh mắt sâu xa, bởi vì mới bị ho mà khuôn mặt có chút dịu dàng, má ửng hồng, Dung Dong liền lật tẩy Điền Mật.

“Chắc chắc chắc, quả nhiên, con gái các người đều trọng sắc khinh bạc.”

Rút một tờ khăn giấy lau miệng, có chút khó khăn nói: “Con gái các người? Vậy cậu là cái gì?”

Dung Dong chỉ chỉ bản thân: “Tớ? Đương nhiên là đàn ông!”

Phụt --- Điền Mật cố nén cười, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Dung Dong gật đầu: “Ừ, quả thật có chút giống đàn ông.”

Ở lại nói chuyện với Dung Dong một lát, ừ, có thể nói, mặc kệ Dung Dong trêu ghẹo cô?

Sau khi rời bệnh viện, Điền Mật lại đi đến cửa hàng hoa mua bó lily, rồi đi vào bệnh viện.

Đến cửa phòng 904, Điền Mật gõ cửa. Người mở cửa là Ôn Trạch Vũ, hần nhủu mày, nhân vật nam chính vẫn còn ở đây?

Mở miệng: “Trạch Vũ, để em gặp bạn anh một chút nhé.”

Ôn Trạch Vũ nhìn cô, lại nhìn đến hoa trong tay cô, gật đầu, nghiêng người để cô bước vào.

Phòng bệnh rộng hơn một chút, ngoài ra phòng 903 và 904 không có gì khác nhau, chẳng qua chỉ khác người nằm trên giường mà thôi.

Cô đi tới chỗ giường Châu Tử Đồng, nhìn cô ta. Gương mặt nữ chính cũng rất bình thường, trong truyện nói chỗ xinh đẹp nhất của cô chính là mái tóc, bởi vì ngủ suốt hai năm, trở nên khô, chẻ ngọn. Đôi mắt, bởi vì ngủ say nên không nhìn ra tươi sáng cỡ nào. Giọng nói, không cần phải nói. Lúc này Châu Tử Đồng rất tiêu tụy, hai năm trước [ĐH năm 2], cũng chính là khi cô hai mươi, bây giờ là hai mươi hai, vậy mà làn da thô ráp giống như người hai bảy hai tám. Cô ta lớn hơn Ôn Trạch Vũ hai tuổi, nhưng thực tế hai người nhìn khác biệt rất lớn. Không biết Ôn Trạch Vũ thích cô ta ở điểm nào?

Nhìn lên từ trên đầu giường, sau đó quay đầu cười với Ôn Trạch Vũ: “Trạch Vũ bạn anh bị sao vậy?”

Ôn Trạch Vũ nhún mày, Điền Mật của hôm nay, thật sự không giống hình ảnh trong đầu hắn. Hắn có chút nghi ngờ, chẳng lẽ, hắn nhớ nhầm? Cuối cùng thì đầu mới là bộ dạng của Điền Mật?

“Trạch Vũ?”

“Bị thương ở đâu.”

Ôn Trạch Vũ nói chuyện, số chữ giảm dần, với ai hắn cũng làm vậy. Đã đọc cốt truyện tất nhiên Điền Mật không thấy ngại rồi, dù sao, đây cũng là tính cách Ôn Trạch Vũ, lúc nói chuyện với nữ chính cũng vậy thôi.

Cô cũng không có yêu cầu quá cao.

Điền Mật đến gần Châu Tử Đồng, giả vờ quan sát đầu của cô, tỏ vẻ nghi hoặc: “Ồ, tại sao không thấy vết thương trên đầu?”

“Bên trong.”

Ách, thật sự quá ngắn gọn, nếu không phải biết nguyên nhân Châu Tử Đồng hôn mê, cô sẽ không hiểu ý Ôn Trạch Vũ vừa nói.

Gật đầu, đã hiểu: “Cô ấy là bạn Trạch Vũ sao? Quen trong đại học?”

Cứ cho là thế đi, quen trong thư viện, hắn gật đầu.

“Người thân của cô ấy đâu? Sao lại không thấy ai?”

“Không tới.”

Lúc bị hôn mê, ngoại trừ Châu Tử Đồng, còn có một bạn học nam, nhưng người bạn học này rất may mắn, vừa mới nhắc chân đi, đèn trần liền rớt xuống. Người bạn học nam kia là cô nhi, hơn nữa một nam trước, gặp tai nạn xe qua đời. Lúc trước vì để Châu Tử Đồng có lý do hợp lý để đổi phòng bệnh, hắn cố ý nói với người nhà Châu Tử Đồng là do Châu Tử Đồng đẩy người bạn nam kia ra, nên người bạn nam kia mới không bị sao, mà hắn là bạn của người bạn học nam kia, vì vậy, để tỏ lòng cảm ơn, muốn chuyển phòng bệnh cho Châu Tử Đồng, trả tiền thuốc men.

Được rồi, cô thực sự không nghĩ ra đề tài nói chuyện gì liên quan tới nữ chính.

Liếc mắt một cái, đột nhiên nhớ ra: “À, Trạch Vũ, có thể nhờ anh giúp một việc được không?” Điền Mật mang theo ánh mắt cầu khẩn, đôi mắt sáng lấp lánh, thiếu cái là viết lên mặt chữ ‘giúp em đi, giúp em đi’.

Ôn Trạch Vũ bị đôi mắt nhỏ của cô làm cho xúc động, từ trong nội tâm muốn chấp nhận. Sau đó gạt mình, gật đầu, đồng ý với yêu cầu của Điền Mật.

Điền Mật nhếch môi, lộ ra chút hưng phấn: “Thật tốt quá! Cứ quyết định vậy đi! Tối nay Trạch Vũ đi với em tới buổi tiệc từ thiện nha!”

Quyết định rồi? Đồng ý rồi thì phải? Ách, hình như hắn gật đầu. Khẽ thở dài một cái, hắn cảm thấy hôm nay hắn có chút kì lạ.

Điền Mật đi tới chỗ Ôn Trạch Vũ, dừng lại trước mặt hắn, cô mang giày cao gót, so ra chỉ thấp hơn Ôn Trạch Vũ nửa cái đầu.

Ngước mặt, ghé sát vào khuôn mặt Ôn Trạch Vũ, cô nhẹ hôn lên khóe môi hắn một cái, sau đó liền đỏ mặt.

Đôi mắt cô hết sức trong sáng, nhìn chăm chú Ôn Trạch Vũ: “Cái đó là thưởng cho Trạch Vũ!”

Ôn Trạch Vũ vì nụ hôn kia, hai mắt mở to, khuôn mặt lạnh lùng chậm rãi tan vỡ, hai bên tai đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Giả người quỷ yêu (4)

Editor:

Hắn muốn nổi giận, nhưng mà hắn phát hiện, hắn không phát giận được.

Hắn, rõ ràng, không ghét nụ hôn này của Điền Mật!

Hắn có chút nghi ngờ, tại sao lại như vậy?

Sau đó tự an ủi mình, nghĩ rằng có lẽ bởi vì Điền Mật là vợ chưa cưới của hắn.

“Đinh --- hảo cảm nam chính +10, độ hảo cảm 30. Kí chủ quá giỏi!”

Điền Mật vẫn nhìn Ôn Trạch Vũ đầy ‘Thâm tình’, nghe thấy tiếng hệ thống báo, trong lòng vui vẻ gật đầu.

Lùi một bước, kéo ra khoảng cách với Ôn Trạch Vũ: “À, hôm nay lúc 7:30, em ở nhà đợi Trạch Vũ tới đón em?”

Ôn Trạch Vũ hơi do dự, nhưng rốt cuộc cũng gật đầu, đồng ý.

Thoáng cái đã được 30 điểm hảo cảm, lại còn tiếp cận được nam chính, thu hoạch của ngày hôm nay rất lớn nha, Điền Mật cảm thấy rất tốt.

Vì vậy nói lời chia tay với Ôn Trạch Vũ, sau đó rời bệnh viện trở về nhà.

Tiệc từ thiện mà Điền Mật tham dự tối nay diễn ra ở thành phố A do tầng lớp thượng lưu hợp nhau quyên góp, nhưng chẳng qua là tìm cơ giao kết với nhau, ngoại trừ việc đem tờ chi phiếu đi đến bỏ vào rương quyên góp, sau đó trước khi buổi tiệc kết thúc sẽ công bố ai quyên góp bao nhiêu.

Buổi tối bây giờ, Điền Mật đã chuẩn bị xong, ngồi trong nhà chờ Ôn Trạch Vũ đến đón. Đúng 7:30, Ôn Trạch Vũ đến Điền gia.

Điền Mật mặc một đồ màu đỏ hồ lung, khoe ra dáng người hoàn hảo của cô, làn da trắng mịn nõn nà, một chút hồng hào, chân mang giày cao gót chừng mười cen-ti-mét. Mái tóc đen dài uốn cong lượn sóng, vén ra sau tai trái, lộ ra bông tai hắc diệu thạch hình tam giác. Cô trang điểm không tính là đậm, chỉ tô khế mắt màu nâu nhạt, chải mascara để lông mi thêm dày và cong. Trên môi tô màu son đỏ, càng trở nên xinh đẹp mê người. Cô biết rõ, nếu mặc đồ màu trắng, giả trang thành một người trong sáng, có lẽ sẽ để lại nhiều ấn tượng cho Ôn Trạch Vũ.

Nhưng mà, thứ nhất, cô thật sự thích màu đỏ, mà bộ lễ phục này rất hợp ý cô. Thứ hai, cứ cho là cô khiêu khích hắn đi, hắc hắc, dù sao cô cũng không có thời gian, không phải sao? Nói không chừng, nhìn thấy bản thân như thế này, Ôn Trạch Vũ sẽ thích thì sao.

Lúc này, Điền Mật đứng trước cửa Điền gia, cầm bóp da cá sấu trong tay đặt trước bụng, cô sơn móng tay màu hồng nhạt, ngón tay vừa dài lại thon, rất đẹp mắt.

Ôn Trạch Vũ vừa bước xuống xe, đã thấy Điền Mật nhìn hắn cười. Quả thực Điền Mật rất đẹp, không thể nghi ngờ là khiến hắn có hơi rung động. Con người cũng là một loại động vật, luôn chú ý tới cái đẹp. Ôn Trạch Vũ cũng không ngoại lệ, huống chi, bây giờ cô đã có ba mươi điểm hảo cảm, lúc này Ôn Trạch Vũ không hề ghét Điền Mật. Người ta nói bằng sơn căn lửa nóng dễ tan chảy, như vậy, để tấn công vào tòa băng đá Ôn Trạch Vũ, Điền Mật đồng ý hóa thành ngọn lửa, khỏi cần phải nói, cô, chính là một ngọn lửa đỏ bùng.

Trông thấy ánh mắt Ôn Trạch Vũ cũng đang nhìn mình, Điền Mật lập tức nhếch môi, nụ cười ngây ngô của cô và bộ váy cao quý gợi cảm không hợp chút nào.

Thấy Điền Mật như vậy, Ôn Trạch Vũ liền thấy hơi buồn cười, hắn bắt đầu tin tưởng. Có lẽ, bởi vì hắn chưa từng quan sát Điền Mật, cho nên không biết tính cách của cô.

Điền Mật vội vàng bước tới chỗ Ôn Trạch Vũ, bởi vì đuôi váy quá dài, nếu muốn đi nhanh cũng hơi khó khăn, khi còn cách Ôn Trạch Vũ một khoảng không xa, đột nhiên Điền Mật ngã chúi về phía trước. Ôn Trạch Vũ giật mình, vội vàng tiến lên phía trước một bước, đỡ được Điền Mật sắp ngã.

Điền Mật dán vào ngực hắn, hắn cảm nhận được vật mềm mại kia rất rõ ràng, Ôn Trạch Vũ ôm cô, hơn nữa váy cô hồ lung, tay Ôn Trạch Vũ, đặt trên lưng cô, tiếp xúc với làn da mịn màng, nhẵn nhụi.

Điền Mật ngẩng đầu nhìn hắn, lúc này cơ thể Ôn Trạch Vũ cứng ngắc không động đậy, vẻ mặt băng sơn dần rạn nứt, nháy mắt mấy cái, lần này không phải do lỗi tai, mà là khuôn mặt. Trên mặt hắn xuất hiện nhiều hơn hai đóa mây hồng, ánh mắt không hề lạnh lùng. Hắn lập tức dời mắt, không nhìn Điền Mật nữa.

Ôn Trạch Vũ cảm thấy trái tim của mình đập nhanh đến mức muốn nhảy ra ngoài, hắn vốn có thể đẩy Điền Mật ra, nhưng không biết vì cái gì, trong nội tâm của hắn nói, hắn, không nỡ từ chối cảm xúc kỳ lạ này. Trong phút chốc, hắn cảm thấy, hình như, hắn có một vị hôn thê như vậy. Khá tốt.

Nhưng mà, tiếp theo hắn có chút nghi ngờ, còn cảm xúc hắn dành cho A Đồng là thứ gì đây? Chẳng lẽ không phải tình cảm nam nữ? Có lẽ, bởi vì hắn quá cô đơn? Vì vậy, chỉ cần có người ở bên cạnh hắn, hắn đều nảy sinh ảo giác yêu thích? Giờ phút này, không thể phủ nhận, Ôn Trạch Vũ luôn bình tĩnh, nay không còn nữa.

Cảm thấy người kia cũng không có ý định đẩy mình ra, Điền Mật đứng vững, hai tay đặt trên ngực Ôn Trạch Vũ, nhẹ nhàng đẩy Ôn Trạch Vũ, khuôn mặt xấu hổ, hơi cúi mắt, long mi run rẩy. Sau đó ngược mắt nhìn Ôn Trạch Vũ: “Cũng may Trạch Vũ đỡ em kịp, bằng không khuôn mặt em bị hủy mất~”

“Đinh --- hảo cảm nam chính +20, độ hảo cảm 50! Cho kí chủ 32 cái khen a!”

Điền Mật hơi ngạc nhiên, một phát lên hai mươi điểm, cô đã làm gì nhỉ? A..., hóa ra nam chính thích tiếp xúc cơ thể sao? Hay là... Hắc hắc.

Ôn Trạch Vũ gật đầu, không mở miệng. Hắn đã khôi phục bình thường, nhưng trong lòng có bình tĩnh hay chưa, thì chỉ có mình hắn biết.

--- --- ---

Bởi vì cha mẹ Điền đều tham dự, nên xe của bọn họ đều xuất phát cùng một lúc, cha mẹ Điền đi chung một xe, mà Điền Mật, ngồi xe của Ôn Trạch Vũ.

Cha mẹ Điền rất ưng ý người con rể bọn họ đã chọn, thấy hai người tự ý qua lại, tất nhiên cầu còn không được.

Tiệc từ thiện diễn ra ở chỗ sang trọng nhất thành phố A “Khách sạn Đế Hào” (Khụ. Tác giả không nghĩ ra cái tên nào khác đành lấy tên thô tục như vậy). “Khách sạn Đế Hào” là sản nghiệp của cha Điền, cũng là quà cưới cha Điền dành cho Điền Mật.

Lúc đến “Khách sạn Đế Hào”, đã gặp không ít thế gia quý tộc. Cha mẹ Điền vào hội trường để quyên góp, cha mẹ Ôn cũng đã đến, vì vậy Điền Mật liền kéo tay Ôn Trạch Vũ, đi theo cha mẹ Điền vào hội trường.

Ôn Trạch Vũ mặc một bộ đồ tây đặc chế (hàng theo yêu cầu) màu đen, càng khiến hắn trở nên tuấn tú, tóc cắt gọn gàng, tinh thần hắn tốt hơn bình thường rất nhiều.

Điền Mật kéo hắn, tuy nhiên mặt hắn không lộ biểu tình, chỉ cần không đụng tới người của cô, hắn cũng chỉ có một cảm xúc kia. Nhưng mà, lúc này Điền Mật, có thể nói, khi Điền Mật ở chung với Ôn Trạch Vũ, cả người toát ra vẻ dịu dàng, không còn lạnh lùng như trước kia.

Mà Ôn Trạch Vũ, sau khi tiếp xúc thân mật như vậy với Điền Mật, trong đầu hắn không khỏi hiện lên hình ảnh lưng Điền Mật, rồi cảm giác mềm mại kia. Trong người hắn nóng hơn bình thường rất nhiều.

Hai người đi chung một chỗ, mới nhìn thấy rất xứng đôi.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Giả người quý yêu (5)

Êdit: HD đẹp trai

Đón nhận tất cả ánh mắt từ người xung quanh, hai người bình thường đều tương đối lạnh nhạt. Chủ yếu là Ôn Trạch Vũ, trời vừa tối hắn sẽ thấy ma, hiện tại cũng không ngoại lệ.

Lúc này, bên cạnh Điền Mật có một sắc quý mặc âu phục rách rưới, hắn nhìn đắm đuối vào khuôn ngực tươi đẹp lộ bên ngoài của Điền Mật.

Thấy thế, Ôn Trạch Vũ lập tức nhíu mày, vẻ mặt khó chịu, liền kéo Điền Mật tránh ra. Điền Mật bị hắn kéo đột ngột, xem chút ngã xuống đất. Cô đành phải nắm Ôn Trạch Vũ thật chặt, dán người vào hắn. Cô hơi hoang mang, nam chính làm gì thế?

“Kí chủ, cô quên rồi sao? Nam chính có thể nhìn thấy ma nha! Vừa nãy có một con sắc quý, nhìn chăm chăm vào kí chủ, vì vậy nam chính không vui.”

Hả? Thiếu chút nữa cô đã quên nam chính có đôi mắt âm dương!

Bộ đáng cô ngờ ngác nhìn hắn: “Sao thế? Trạch Vũ?”

Ôn Trạch Vũ nhìn xung quanh bốn phía, tìm một chỗ ‘sạch sẽ’ để đứng. Lúc này hắn mới nhớ, hắn kéo Điền Mật đi gần nửa hội trường.

Nghe xong câu hỏi của Điền Mật, đột nhiên Ôn Trạch Vũ muốn biết, nếu như, nếu như Điền Mật biết hắn có thể trông thấy những vật kia, cô có sợ hãi mà tránh xa hắn không.

Giống như, khi còn bé hắn nói chuyện có thể thấy ma cho mẹ hắn nghe, nhưng mẹ không tin, cho là hắn đang gạt bà. Nhưng hắn thường xuyên đứng trước mặt mẹ mình nói rằng mình thấy ma, sau đó, mẹ sợ hãi, không dám đến gần hắn nữa, sau đó kêu ba dẫn hắn đi gặp bác sĩ.

Không ai tin tưởng hắn cả, bọn họ đều giống nhau, đều lánh xa hắn, cuối cùng, hắn không nói lại nữa, hắn bắt đầu trầm mặc. Hiện tại, mẹ của hắn, cũng

không quá thân thiết với hân.

Từ lúc biết A Đồng, A Đồng lại chính là ma, khi biết hân có thể nhìn thấy ma, A Đồng rất vui mừng. Mà bây giờ, hân muốn biết phản ứng của Điền Mật.

Vị trí của bọn họ rất vắng vẻ, chung quanh không có ai. Hân nhìn Điền Mật chăm chú, không nói một lời, nhận thấy Điền Mật có chút sợ hãi.

“Sao. Làm sao vậy?”

Ôn Trạch Vũ suy nghĩ một chút, còn dùng tay khua lên không khí: “Tôi, có thể nhìn thấy quý, vừa nãy, tôi nhìn thấy có một con quý đứng bên cạnh cô.”

Điền Mật rất kinh ngạc, kinh ngạc về Ôn Trạch Vũ, hân cũng biết nói nhiều chữ như vậy, cô ngạc nhiên vì Ôn Trạch Vũ nói ra bí mật này cho mình biết. Nếu như cô nhớ không lầm, nội dung cốt truyện, lúc Châu Từ Đồng tỉnh dậy bởi vì không có trí nhớ lúc cô ta làm quý, cho nên Ôn Trạch Vũ không hề nói với cô ta chuyện hân có đôi mắt âm dương. Cho nên mới nói, đây là một tiểu thuyết giả người quý yêu, bởi vì nội dung cốt truyện nói thời gian Châu Từ Đồng làm quý, đã kể gần một nửa truyện, sau đó hầu như không nhắc đến đôi mắt âm dương nữa.

Ôn Trạch Vũ nhìn biểu tình kinh ngạc của Điền Mật, nhưng hân cho rằng Điền Mật chỉ sững sờ vì hân có đôi mắt âm dương. Hân đang chờ, chờ Điền Mật mở miệng. Hân có chút lo lắng, sau đó lại thấy bản thân thật buồn cười, hân lo lắng cái gì chứ? Lo lắng Điền Mật sợ hãi rồi rời xa hân sao? Hân tự an ủi mình, không phải, chẳng qua hân không muốn trở thành quái vật, nếu Điền Mật rời xa hân, cũng tốt, hân có cơ để từ hôn.

Điền Mật không để hân đợi quá lâu, cô nhanh chóng hồi phục tinh thần, điều chỉnh lại biểu tình của mình.

Cô lại tiến đến gần Ôn Trạch Vũ, nhìn hai bên, dường như sợ có người nghe, vẻ mặt hưng phấn, cẩn thận từng li từng tí: “Trạch Vũ thật sự có thể nhìn thấy sao?” Hơi thở của cô phả vào khuôn mặt Ôn Trạch Vũ, âm âm, hân không cảm thấy khó chịu chút nào.

Nhìn thấy khuôn mặt hưng phấn của Điền Mật, đột nhiên hân thở dài một hơi. Gật gật đầu, tỏ vẻ chân thật. Chỉ tay về phía sau lưng cha Điền: “Bác Điền, sau lưng, có một nữ quý, hình như, nửa năm trước, là thư ký của bác ấy.”

“Hà? Có phải là thư ký Trần hồi trước không? Nghe nói nửa tháng trước bị tai nạn xe qua đời. Hơn nửa năm trước cô ấy đã từ chức rồi. Bây giờ cô ấy nhìn rất khủng bố nhỉ.”

Ôn Trạch Vũ cảm thấy bản thân đã phát hiện ra bí mật gì đó, bởi vì nhìn thư ký Trần kia, bụng hơi lớn, vẻ mặt nhìn cha Điền rất phức tạp, đau thương, oán hận, cũng có sự yêu thương. Cô ta cứ đi theo cha Điền, cha Điền đi đâu, cô ta theo đó.

Thật ra, lúc đón Điền Mật hân đã nhìn thấy, chẳng qua, hân không muốn để ý mà thôi.

Được rồi, không muốn nói cho Điền Mật nghe, sợ cô sẽ đau khổ, hủy đi hình tượng cha hiền của mình.

“Chẳng qua là sắc mặt tái nhợt.”

Nghe vậy, Điền Mật gật đầu, nét mặt vẫn hưng phấn như cũ: “A~ nói vậy quý cũng không ghê gớm lắm nha, thường ngày em hay coi phim kinh dị. Hóa ra trên thế giới này cũng có ma quý! A...~ thật hâm mộ Trạch Vũ, em cũng muốn nhìn thấy ma~~~”

Đầu Điền Mật dựa vào vai Ôn Trạch Vũ, hai người, khiến người khác có cảm giác, giống như là liếc mắt đưa tình, rất thân mật.

“Đỉnh --- hảo cảm nam chính +15, độ hảo cảm 65. A~ đột nhiên muốn quý lấy kí chủ nha~”

Hệ thống 0051 nhân hóa quá mức khiến Điền Mật có chút buồn cười, nhưng cô cũng hiểu được, có vẻ lấy độ hảo cảm từ nam chính này cũng không khó nha.

Ôn Trạch Vũ suy nghĩ một chút: “Cũng không phải, chẳng qua là khuôn mặt có hơi hung dữ.”

Điền Mật kéo tay Ôn Trạch Vũ hỏi rất nhiều vấn đề về ma, hề Điền Mật đoán đúng, Ôn Trạch Vũ liền gật đầu. Có một số vấn đề tương đối phức tạp, thực sự không có biện pháp, Ôn Trạch Vũ nói một câu, cũng sẽ nhiều chữ hơn.

Cứ nghĩ lấy độ hảo cảm của nam chính này không khó, nhưng mà không nghĩ tới, ngày hôm sau Điền Mật hẹn Ôn Trạch Vũ, quần lấy hân cả ngày. Nguyên ngày này, độ hảo cảm không tăng lấy một điểm! Nhưng Điền Mật lại có ấn tượng rất tốt về Ôn Trạch Vũ, dù Ôn Trạch Vũ không nói nhiều lắm, nhưng là người rất biết quan tâm người khác. Ở chung với hân, lúc nào hân cũng để ý đến cô, chú ý từng cử chỉ động tác của cô, có lẽ chỉ cần một ánh mắt, hân cũng biết cô nghĩ cái gì. Tất nhiên, với giới hạn hiện tại, hân nguyện quan tâm cô.

Ngày hôm sau, Điền Mật dậy sớm, bởi vì cô biết, hôm nay, nhân vật nữ chính Châu Từ Đồng sắp sửa tỉnh lại, nên dậy để chuẩn bị. Dù thế nào, cũng phải tới coi. Hôm nay cô không hẹn Ôn Trạch Vũ, bởi vì cô biết rõ, vị đạo sĩ kia nói với Ôn Trạch Vũ, mười hai giờ trưa hôm nay, Châu Từ Đồng sẽ tỉnh lại. Điền Mật biết rõ nội dung truyện, dĩ nhiên biết đạo sĩ đó nói thật, Châu Từ Đồng, đúng mười hai giờ trưa, sẽ tỉnh dậy.

Cô sang thăm Dung Dong trước, bởi vì hôm qua cô không đi thăm Dung Dong, cho nên cô ấy tức giận: “Ai ôi!!! Xem này ~ ai tới thế này ~ tớ còn tưởng cậu mất tích đâu rồi, những người khác nhìn ~ đã quên mất người nào đó! Đúng là không có --- lương --- tâm --- ---”

Điền Mật rất thích biểu cảm của cô bé Dung Dong này, ngay thẳng hào phóng, không câu nệ tiểu tiết. Nhưng rất quan tâm chủ thể. Trong nội dung truyện lúc trước, khi Điền Mật được chuẩn đoán là “U nan buồng trứng”, cô sang Ý tìm Điền Mật, chẳng qua là, bị nhà Smith giữ ngoài cửa, không cho

vào. Ở thành phố A Dung Dong đều một mực quán lấy Điền Mật, nhiều người nói cô là nịnh bợ Điền Mật. Không ai biết rằng, cô mới là người thật lòng quan tâm đến Điền Mật.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Giả người quỷ yêu (6)

Editor: HD đẹp trai

Điền Mật nhẹ nhàng cười một cái, trong ánh mắt mang theo nịnh nọt: “À...~ được rồi, tớ biết tớ là người ‘vô lương tâm’, nên đặc biệt mua cháo Phúc Ký, không biết vị đại gia này, có thể tha thứ cho tớ không?”

Dung Dong tròn mắt nhìn cô, cô ta chưa bao giờ thấy, thái độ như vậy của Điền Mật?! Rõ ràng. Còn biết nói đùa như vậy...

“Khụ. À, bốn đại gia thấy nhà người đẹp mắt, lại rất biết thức thời, cho nên tha thứ cho nhà người.”

Điền Mật vội vàng gạt đầu, đi đến cạnh giường Dung Dong, bưng cháo đến trước mặt Dung Dong.

Dung Dong vừa ăn cháo vừa nói, hỏi thăm dò Điền Mật: “Ài, tớ nói, cậu không phải Điền Mật đúng không?!”

Nghe vậy, Điền Mật đang loay hoay cắm hoa trong lòng liền lộp bộp một cái, mở to mắt nhìn chăm chăm Dung Dong.

Sao có thể chứ!? Không phải 0051 nói có hệ thống che phủ, không thể bị người khác phát hiện ra sao? Cô lập tức nháy mắt mấy cái: “Tại sao cậu lại nói như vậy?”

Dung Dong nghiêm túc gạt đầu một cái, múc một muỗng cháo bỏ vào miệng, giọng nói mơ hồ không rõ: “À... tớ nghĩ Điền Mật không có tính cách như vậy, lại nói đùa với tớ, rồi còn cười với tớ nữa.”

Trong lòng Điền Mật nhẹ nhàng thở ra, giả bộ tức giận trừng mắt nhìn Dung Dong: “Thì sao? Không thích tớ như vậy? Vậy được rồi, tớ đi trước.” Nói xong làm bộ muốn xoay người đi về.

“Ài ---- đừng nha! Tớ thích! Tớ thích! Cực kỳ thích luôn! Ai ôi!!! Này, vì để có cháo thịt ăn hàng ngày, tớ không thể không thích nha!” Dung Dong la lớn, cơ thể vịn vẹo trên giường, bộ dạng rất quái dị, rất mắc cười.

Trò chuyện với Dung Dong một lúc. Đến 11:30, lại ăn cơm trưa cùng với Dung Dong. Nhìn thời gian cũng không còn sớm lắm, chào từ biệt Dung Dong, sau đó rời đi. Dung Dong lại bắt đầu chêu chọc, đại khái nói Điền Mật là trọng sắc khinh bạn, có vị hôn phu rồi, không cần huynh đệ nữa. Chọc cho Điền Mật cười một trận.

Đã qua mười hai giờ, đi đến cửa phòng 904, bên trong truyền ra giọng nói của một cô gái.

“Cậu là ai?”

Nữ chính đang gào thét, cho dù sống hai năm thực vật, hai năm không nói năng gì, nhưng lúc này mở miệng ra nói chuyện, giọng nói vẫn đặc biệt dễ nghe.

A..., cũng đúng, dù sao nhan sắc của nữ chính vô cùng bình thường, nếu không có điểm gì đặc biệt thì cũng không được.

Châu Tử Đồng có chút nghi hoặc, cô nhớ rõ ràng mình đang ngồi đọc sách ở thư viện, sau đó bị đèn trần đập vào đầu, rồi, cô, bị sao nữa?

Vừa tỉnh dậy, đã nhìn thấy một thanh niên đứng bên cạnh giường mình, nam sinh này nhìn rất đẹp mắt, khiến cô có hơi hoảng hốt, hần, là thiên sứ sao?

Cũng không trách Châu Tử Đồng nghĩ Ôn Trạch Vũ là thiên sứ, diện mạo của hắn quá đẹp, hôm nay mặc áo sơ mi trắng, phía sau là cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào. Phản chiếu hình ảnh hắn, xinh đẹp nhưng không quá chân thật, thật sự có phần giống thiên sứ.

“Ôn Trạch Vũ.” Giọng Ôn Trạch Vũ nhàn nhạt, nhưng nếu nghe kỹ, có thể thấy trong giọng điệu của hắn có chút vui mừng.

Quả thực hắn rất mừng, dù sao cũng là cô gái hắn thích, lại ở chung với mình nửa năm. Có thể nhìn thấy Châu Tử Đồng dùng thân phận con người đứng trước mặt hắn, hắn thật sự rất vui vẻ.

Ôn Trạch Vũ? Không quen!

Cô quay đầu nhìn xung quanh một chút, căn phòng này quá mức snag trọng, giống như bệnh viện, lại có vẻ không giống. À..., phải nói, không giống

phòng bệnh bình thường mà cô hay đến. Có lẽ, là phòng VIP chẳng? Nhưng tại sao cô lại ở đây? Gia cảnh nhà cô rất bình thường, sẽ không có khả năng cho cô ở phòng mắc tiền thế này. Thêm cái người quá mức xinh đẹp không giống người này nữa, vừa nhìn đã biết không phải người tầm thường, nhưng tại sao hần lại ở bên cạnh giường cô.

Chẳng lẽ, cô, đã xuyên không?

“Tôi, tôi là ai?”

Ôn Trạch Vũ nhíu mày, không nhớ sao?

“Châu Tử Đồng.”

Hả? Cũng tên là Châu Tử Đồng sao? À... vậy còn đỡ, ít nhất cũng trùng tên với cô, cô không muốn dùng tên của người khác.

Ở bên ngoài cũng nghe được đoạn đối thoại, sau đó Điền Mật gõ cửa, cắt đứt lời muốn hỏi của Châu Tử Đồng.

Ôn Trạch Vũ mở cửa, liền nhìn thấy Điền Mật nhìn hần cười. Ánh mắt hần trở nên dịu dàng, né sang một bên để Điền Mật đi vào.

“Sao lại tới hả?”

“À..., đến thăm Dung Dong, tiện thể ghé thăm bạn của Trạch Vũ.”

Điền Mật vừa nói, vừa đi vào. Nhìn thấy Châu Tử Đồng mở to mắt nhìn mình, vẻ mặt kinh ngạc.

Điền Mật giả bộ ngạc nhiên: “AAAAA... ~ bạn của Trạch Vũ tỉnh rồi kìa!”

Ôn Trạch Vũ gật đầu, suy nghĩ một chút: “Châu Tử Đồng.” Hần giới thiệu Châu Tử Đồng với Điền Mật.

Điền Mật gật đầu, tỏ vẻ đã biết. Lại đi đến cái ghế cạnh giường ngồi xuống, cười thân thiện với Châu Tử Đồng: “Xin chào, em là Điền Mật, cũng là sinh viên trường đại học T, ngành văn học, em học năm nhất, và là vị hôn thê của Trạch Vũ.”

Được rồi, Châu Tử Đồng đã tiếp nhận thông tin Điền Mật nói, thứ nhất: Cô ta tên là Điền Mật, thứ hai: Cô là sinh viên năm nhất đại học T, thứ ba: Cô, là vị hôn thê của nam sinh trước mắt Ôn Trạch Vũ.

Bởi vì cô gái kia là vị hôn thê của Ôn Trạch Vũ nên trong nội tâm cảm thấy có gì đó không đúng lắm, ngoài ra, đại học T? Thân thể này cũng học đại học T, còn tên là Châu Tử Đồng? Sao có thể trùng hợp như vậy? Còn nữa, rốt cuộc cô không biết mình có xuyên không hay không nữa, hay cô vẫn là cô.

Châu Tử Đồng im lặng một lúc lâu không nói, không nhìn Điền Mật, cũng không để ý đến cô. Điền Mật có chút xấu hổ ngẩng đầu nhìn Ôn Trạch Vũ, cái đôi mắt nhỏ ngập nước, kiểu như cầu xin hần giúp đỡ, trái tim Ôn Trạch Vũ bỗng mềm nhũn. Sau đó nhìn về Châu Tử Đồng cảm thấy có chút không vui, Châu Tử Đồng hơi thiếu lễ phép, khi người khác thân thiện làm quen, bất kể là xuất phát từ lễ phép gì, đều phải trả lời mới đúng. Kết quả Châu Tử Đồng lại ngăn người.

Ôn Trạch Vũ bước tới chỗ Điền Mật, nắm một tay cô, lại nhìn sang Châu Tử Đồng.

“Tôi đã báo tin cho ba mẹ cô rồi.”

Lúc này Châu Tử Đồng mới hoàn hồn, nhìn Ôn Trạch Vũ, nhìn bàn tay hần nắm tay Điền Mật, gật đầu: “Vậy thì, cảm ơn.”

Cô vốn có lời muốn hỏi Ôn Trạch Vũ, nhưng thấy Điền Mật trước mặt lại không muốn hỏi nữa, ba người cứ giữ im lặng như thế.

Ba mẹ Châu Tử Đồng không để bọn họ đợi quá lâu, vừa nghe tin con gái tỉnh lại, vội vã chạy đến.

Ba mẹ Châu cũng rất bình thường, à..., nếu bình thường đi trên đường, sẽ rất khó để nhìn ra, nói cách khác chính là nhân vật quần chúng. Ba mẹ Châu mở một siêu thị nhỏ, gia cảnh không có gì khó khăn, vào đại học T ở thành phố A, cũng là do Châu Tử Đồng tự mình thi vào.

Nhìn thấy con gái thực sự đã tỉnh, cha mẹ Châu vui mừng ôm Châu Tử Đồng khóc một trận.

Thấy cha mẹ vẫn là cha mẹ của mình, ngoài việc thất vọng, Châu Tử Đồng cảm thấy có chút may mắn, ít nhất cô vẫn còn sống. Cha mẹ chỉ có một người con gái là cô, nếu như cô không ở đây, khẳng định là một đả kích lớn đối với cha mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Giả người quỷ yêu (7)

"Ô ô, A Đồng! Con ngủ một giấc chính là hai năm, mẹ đã nghĩ còn sẽ không tỉnh lại. May mắn, may mắn con đã tỉnh, bằng không, ba mẹ phải làm gì bây giờ?" Mẹ Châu khóc thờ không ra hơi, ba Châu không nói gì, chẳng qua nắm chặt tay Châu Từ Đồng, lau nước mắt.

Cô ta, rõ ràng đã ngủ hai năm? Châu Từ Đồng có chút kinh ngạc, nhìn qua ba mẹ đang lau nước mắt, vành mắt đỏ ửng. Cũng không biết hai năm qua, ba mẹ đã sống như thế nào.

"Ba mẹ, con xin lỗi, làm cho hai người lo lắng!" giọng nói Châu Từ Đồng có chút nghẹn ngào.

Ôn Trạch Vũ nghe xong, cũng có chút đau lòng, nắm tay Điền Mật thật chặt. Điền Mật nhủ mảy, ngẩng đầu nhìn Ôn Trạch Vũ, suy nghĩ một chút, bước lên nói nhỏ bên tai Ôn Trạch Vũ: "Trạch không bằng chúng ta đi trước, để cho cả nhà họ tâm sự một chút. Chúng ta ở chỗ này, cũng thấy xấu hổ."

Ôn Trạch Vũ suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng đúng, vì vậy gật đầu, nắm tay Điền Mật, đi ra phòng bệnh.

Khi đến cửa bệnh viện, Điền Mật cười nói: "Em không có lái xe tới, Trạch Vũ buổi chiều có làm gì không? giúp em một chút nha."

Ôn Trạch Vũ giờ cổ tay trái lên nhìn thời gian. Đột nhiên nhớ tới, một giờ sau anh có mở một cuộc hội nghị. Lúc học cấp ba Ôn Trạch Vũ cũng đã tiến vào giúp đỡ tập đoàn gia tộc, bây giờ Ôn Trạch Vũ học đại học năm 2, anh lấy thành tích của mình, ngồi trên vị trí Tổng giám đốc, có điều không thường tới công ty, chỉ khi có hội nghị quan trọng anh mới đến đó. Tình huống bình thường thì anh trực tiếp mở hội nghị thông qua video, hoặc là ở trường học làm việc.

"Có việc."

Điền Mật bĩu môi, vẻ mặt không vui: "Được rồi, vậy em." Còn chưa dứt lời, điện thoại của Điền Mật vang lên.

Vừa lấy ra nhìn, màn hình điện thoại hiển thị hai chữ Đường Đường. Lúc này cô mới nhớ tới, ngoại trừ Dung Dong là bạn, cô còn có một bạn trai. Đường Đường tên đầy đủ là Đường Dật Minh, lớn hơn Điền Mật năm tuổi, khi còn bé ở bên cạnh Điền Mật. Khi đó Điền Mật rất thích đi theo Đường Dật Minh, Đường Dật Minh cũng rất thích dẫn cô theo. Thẳng đến 10 năm trước, Đường gia phá sản, ba Đường nhảy lầu tự sát, mẹ Đường thì chịu đả kích, thế chấp tất cả mọi thứ đáng giá trong nhà, trả hết nợ, rồi dẫn theo Đường Dật Minh di dân đến nước Mỹ. Hai năm trước, đột nhiên cô nhận được điện thoại của Đường Dật Minh, Đường Dật Minh vẫn còn ở nước Mỹ. Mặc dù hai người không có gặp mặt, thỉnh thoảng cũng sẽ nói chuyện phiếm qua video. Trong nội dung cốt truyện thì, Đường Dật Minh rất thích Điền Mật, chẳng qua Điền Mật chỉ xem anh ta như anh trai, căn bản không có tồn tại tình cảm khác. Sau đó ba Điền làm chủ gả cô tới gia tộc Smith, cô cũng không còn liên lạc với Đường Dật Minh. Nội dung cốt truyện có nói tới, sau đó Điền Mật bị điên, Đường Dật Minh cũng từng đi thăm cô, chẳng qua gia thế Đường Dật Minh còn không bằng Dung Dong, Đường Dật Minh chỉ là diễn viên, xuất đạo từ nước Mỹ, sau đó quay về Trung Quốc phát triển. Sao anh có thể vào được gia tộc Smith, có điều sau này anh lan truyền tin tức Điền Mật bị gia tộc Smith giam cầm. Gia tộc Smith rất tức giận, vì vậy Đường Dật Minh gặp phải xui xẻo, từ đó con đường nghệ thuật chấm dứt. Sau đó dưới sự sắp đặt của gia tộc Smith, "ngoài ý muốn" gặp tai nạn giao thông qua đời.

Lúc này Đường Dật Minh hẳn là vừa mới trở lại Trung Quốc không lâu, anh ta đang quay phim ở Mỹ, được phát sóng ở Trung Quốc rất được hoan nghênh. Lúc này danh tiếng sự nghiệp của Đường Dật Minh đang phát triển.

"Đường Đường! Sao hôm nay rảnh rồi điện thoại cho em vậy?" giọng nói của Điền Mật như nhảy nhót, rất vui vẻ.

"Thì nhớ Điền Điền nhà ta rồi chứ sao. Không biết có vinh hạnh hẹn gặp tiểu thư Điền Điền của chúng ta hay không." giọng của Đường Dật Minh rất êm tai, giống như đàn vi-ô-lông-xen làm cho người ta không nhịn được mê muội.

A, thật muốn Đường Dật Minh là nam chủ ~ing

"Anh đã về?"

"Ừ.."

"Em ở bệnh viện XX, anh tới đón em đi?"

"Được, đúng lúc anh ở gần đó, lập tức tới ngay."

Sau khi hẹn gặp Đường Dật Minh, lúc này Điền Mật nhìn sắc mặt Ôn Trạch Vũ có chút âm trầm: "Bạn của em từ Mỹ về, Trạch Vũ có chuyện thì đi trước đi."

Kỳ thật ngoài việc muốn gặp Đường Dật Minh, cũng muốn xem biểu hiện của Ôn Trạch Vũ biết cô hẹn với người khác. Lúc này nhìn vẻ mặt của Ôn Trạch Vũ thì biết, bây giờ cô trong lòng của Ôn Trạch Vũ cũng có chút địa vị.

Ôn Trạch Vũ không nói gì, thính lực của anh rất tốt, âm thanh đầu bên kia điện thoại anh cũng nghe được. một người đàn ông trẻ tuổi. Còn Điền Điền? Gọi thân mật như vậy! Anh còn chưa có gọi như vậy đâu, anh có chút không vui rồi. Anh chờ Điền Mật giải thích với anh thân phận của người đàn ông đó, nhưng Điền Mật không có giải thích, còn muốn cho anh đi trước? Anh mới là là vị hôn phu của cô được không! Hay là nói, kỳ thật cô cũng không quan tâm tới vị hôn phu là anh đây.

"Đỉnh —— độ hảo cảm nam chủ - 5, độ hảo cảm 60, ách ~"

Điền Mật kinh ngạc, sao lại bị giảm độ hảo cảm rồi hả? Tức giận? Đây là tin tức tốt hay tin tức xấu?

Cô há hốc mồm, vừa muốn nói gì, một chiếc xe Porsche đã ngừng trước cửa bệnh viện, một màu đỏ chói là màu Điền Mật thích.. Ánh mắt của cô dòm tới, người đàn ông mặc quần áo bình thường bước xuống xe, dáng người cao gầy đẹp trai. Tóc màu đen không dài không ngắn, che khuất trán, anh đeo kính mắt, khuôn mặt tuần tú, mặt trái xoan, làn da trắng nõn, mũi đứng thẳng môi mỏng, hình môi nhìn rất đẹp. Có người nói, người môi mỏng rất bạc tình, cũng rất thâm tình, họ thâm tình chỉ với người họ yêu.

Anh ta bước nhanh đi tới trước mặt Điền Mật, tháo kính râu xuống, lộ ra đôi mắt xéch hẹp dài. Vui vẻ không ngừng mở rộng trên mặt anh ta, đợi cách Điền Mật một mét, anh ta giang hai tay ra, làm bộ muốn ôm Điền Mật.

Điền Mật tiến về phía trước một bước, trực tiếp nhào vào ngực của anh. Ôn Trạch Vũ gơ tay lên, vẫn không nhúc nhích.

"Điền Điền, nhớ anh không?" Đường Dật Minh ôm cả người Điền Mật, giọng nói dịu dàng giống như đang nói với người yêu, rất là thân mật.

Ôn Trạch Vũ có chút tức giận, anh cảm thấy một màn trước mắt quá mức chóng mặt, anh muốn kéo Điền Mật kéo trở về.

Trong lòng có âm thanh đang kêu gào: Là của tôi, cô ấy là của tôi!

Không sai, anh là vị hôn phu của cô, cô vốn là của anh, bọn họ đã đính hôn, chờ đến tuổi, bọn anh sẽ kết hôn.

"Đỉnh —— hảo cảm hảo cảm nam chủ + 2 0, độ hảo cảm 8 0. A ~ ~ Ký chủ giỏi quá."

giọng nói của 0051 vang lên, Điền Mật cũng có chút kinh ngạc, mới giảm 5 độ hảo cảm, lúc này lại cho thêm 20. Tình huống gì đây? Chẳng lẽ cô và Đường Dật Minh ôm nhau, kích thích anh ấy sao?

Cô rời khỏi ôm ấp của Đường Dật Minh, quay người nắm tay Ôn Trạch Vũ: "Đương nhiên em nhớ anh rồi, chúng ta cũng đã 10 năm không gặp, mặc dù có nói chuyện qua video, nhưng em nhìn lại không thấy giống. Đúng rồi, giới thiệu với anh, đây là vị hôn phu của em, Ôn Trạch Vũ. Trạch Vũ, đây là ta anh trai em quen biết từ nhỏ, Đường Dật Minh, bây giờ Dật Minh là đại minh tinh đó."

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Giả người quý yêu (8)

Editor: HD đẹp trai

Nghe Điền Mật giới thiệu, tâm tình của hai người đều thay đổi.

Ánh mắt Đường Dật Minh tối dần, trên gương mặt hiện lên vẻ mất mát, nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường, vẫn là một Đường Dật Minh vui vẻ tươi cười.

Mà Ôn Trạch Vũ nghe Điền Mật giới thiệu mình là chồng chưa cưới của cô, trong giây phút đó, đột nhiên hắn cảm thấy trở thành chồng của Điền Mật, cũng là chuyện rất tốt thì phải.

"Đỉnh —— hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 85, kí chủ cố gắng lên!"

"Người thừa kế tập đoàn Ôn thị, Ôn thiếu, nghe danh đã lâu, hân hạnh được gặp mặt!" Đường Dật Minh nở nụ cười châm chọc, trong lòng hắn nghĩ, nếu như, nếu như năm đó nhà hắn không phá sản, rồi hắn không xuất ngoại, vậy hắn và Điền Mật, vẫn còn có cơ hội chứ? Cảm giác mất mát bao trùm toàn thân hắn, hắn biết Điền Mật có vị hôn phu, nhưng lúc này, nhìn thấy hai người họ thân mật như vậy, hắn lại không thể giữ được bình tĩnh.

Ôn Trạch Vũ gật đầu: "Chào anh." Tuy rằng chỉ có hai chữ, nhưng trong mắt Ôn Trạch Vũ không có ý cười giống mọi khi, cả người hắn ảm đạm rất nhiều.

Chào hỏi Ôn Trạch Vũ được vài câu, sau đó Đường Dật Minh nhìn thẳng về chỗ bàn tay Ôn Trạch Vũ vẫn đang nắm tay Điền Mật: "Điền Điền, em nói chuyện xong rồi thì đi theo anh."

Điền Mật buông tay Ôn Trạch Vũ ra: "À, Trạch Vũ, em với Đường Đường đi trước. Anh có việc bận thì cứ đi đi."

Thực ra Ôn Trạch Vũ muốn nói hắn không đến cuộc họp kia cũng được, hắn không bận. Nhưng ban nãy lúc Điền Mật hỏi hắn có rảnh không, hắn nói hắn bận rồi, bây giờ lại nói rảnh thì cũng không ổn. Hắn thầm nghĩ, nếu lần sau, Điền Mật hỏi hắn có rảnh hay không, nhất định phải nói rảnh mới được.

Tạm biệt Ôn Trạch Vũ xong, Điền Mật ngồi lên xe Đường Dật Minh, rời khỏi bệnh viện.

"Haiz, Điền Điền của chúng ta mới mười chín tuổi, đính hôn sớm như thế, không phải là quá đáng tiếc sao?" Đường Dật Minh lái xe, nghiêng đầu nhìn Điền Mật, khuôn mặt tiếc nuối.

Hắn không hề che dấu tình cảm trong ánh mắt, nếu để cho 0051 kiểm tra độ hảo cảm của hắn đối với mình, Điền Mật tin tưởng, nhất định là chín mười điểm trở lên. Thở dài, nhiệm vụ của cô là công lược nam chủ, nếu đổi sang công lược Đường Dật Minh, khẳng định cực kỳ dễ dàng.

"Không còn cách nào khác a, thân là thiên kim tiểu thư của Điền thị, không phải việc gì em cũng có quyền quyết định."

Cô dừng lại, cười cười, dù sao bản thân quen biết anh từ nhỏ, không cần phải tỏ vẻ lạnh lùng.

"Cũng may đối tượng em phải lấy, vừa hay là người em thích, Trạch Vũ là người tốt, đối xử với em cũng rất tốt. Em rất hài lòng, mà này, mấy hôm trước xem tin tức, chuyện Lý Phi Phi là bạn gái của anh, thật sao?"

"Sao có thể chứ!" Đường Dật Minh vội vàng phủ định, giọng nói chắc chắn, hắn không muốn Điền Mật hiểu lầm hắn.

Điền Mật bĩu môi, gật đầu: "Thật luôn nhỉ, vậy khi nào anh mới chịu tìm chị dâu cho em? Nhưng mà em cũng thật tò mò, phải là cô gái như thế nào, mới xứng đôi với anh Đường Đường của em đây!" Điền Mật không tin Đường Dật Minh dám tỏ tình thẳng thắn với cô, với thân thế của cô, đã định sẵn không thể đáp lại Đường Dật Minh. Cô không cho Đường Dật Minh bất cứ hy vọng nào, càng phải khiến hắn mau chóng từ bỏ.

Đường Dật Minh cảm thấy tim hắn như bị xé ra, máu tươi nhễ nhại. Cô gái này, hắn đã thích cô vào năm hắn mười hai tuổi, trong thời điểm hắn khó khăn nhất, cô là động lực duy nhất để hắn sống tiếp.

Nhưng cô gái này, không thuộc về hắn, quá khứ, hiện tại, hay tương lai, cũng sẽ không thuộc về hắn.

Quên đi, không nên nói cho cô ấy biết, tránh làm cho cô khó xử, hắn nên tiếp tục làm anh Đường Đường của cô.

Hắn khẽ thở dài một cái, khuôn mặt dịu dàng: "Ai, người ngọc thụ lâm phong giống anh thế này, lại phong lưu phóng khoáng, rất ít cô gái xứng đôi với anh nha! Hơn nữa, anh là người của công chúng, có lẽ, trong vòng mười năm nữa, anh cũng không nghĩ đến chuyện yêu đương đâu."

Ánh mắt Điền Mật sâu sắc, có chút thương tiếc cho Đường Dật Minh, quên đi, dù sao cô sẽ không để cho Đường Dật Minh nhận kết cục đau đớn như trước.

Đi cùng Đường Dật Minh đến những chỗ quen thuộc cũ, mặc dù nơi đó đã bị phá bỏ và dời đi nơi khác, đã không thể trở về bộ dáng ngày xưa. Không còn cách nào khác, hai người đành phải đi lòng vòng mấy chỗ hồi bé hay tới chơi. Lại cùng nhau đi xem phim, cho đến khi Ôn Trạch Vũ gọi điện thoại tới hỏi, Đường Dật Minh mới trở về Điền Mật về nhà.

Ngày hôm sau, trên kênh giải trí đưa tin mới, Đường Dật Minh được lên đầu đề, tiêu đề là nam thần đối bạn gái, thiên kim tiểu thư của tập đoàn Điền thị đứng thứ năm toàn cầu. Tin khác lại nói, thiên kim tập đoàn Điền thị lên lút hẹn hò với ngôi sao Đường Dật Minh, phát hiện hành động thân mật của hai người, vô cùng tình tứ.

Nhưng mà Đường Dật Minh tỏ vẻ chỉ coi Điền Mật là em gái. Tuy nhiên cha Điền lại bị phóng viên bao vây ở công ty, ông giải thích, trước khi xuất ngoại Đường Dật Minh là hàng xóm của Điền gia, mối quan hệ không tệ.

Lại có phóng viên tìm tới Ôn Trạch Vũ, lúc Ôn Trạch Vũ nhìn thấy tin tức, thật ra hắn cũng có chút tức giận, nhưng suy nghĩ một hồi, Điền Mật là của hắn, căn bản là không có khả năng trở thành người của Đường Dật Minh, hắn cảm thấy bụng dạ hắn có hơi hẹp hòi.

Ôn Trạch Vũ nói với phóng viên, Đường Dật Minh đến chỗ hắn đón Điền Mật đi, không hề giấu diếm hay lén lút hẹn hò gì đó. E rằng đây là lần đầu tiên Ôn Trạch Vũ đứng trước giới truyền thông nói một câu dài như thế.

—

Sau đó, Ôn Trạch Vũ có ghé qua thăm Châu Tử Đồng vài lần, hiện tại Châu Tử Đồng đã biết Ôn Trạch Vũ là bạn của nam sinh cô đẩy ra lúc đèn treo rớt xuống cho nên mới giúp cô trả tiền viện phí, mặc dù, thực tế là cô cũng không nhớ, cô có đẩy nam sinh kia ra hay không.

Biết Châu Tử Đồng không nhớ toàn bộ mọi chuyện khi cô làm ma, Ôn Trạch Vũ cũng không giải thích gì thêm. Ngày Châu Tử Đồng tỉnh lại, bởi vì Điền Mật ngắt lời, khiến Ôn Trạch Vũ không tăng thêm chút hảo cảm với Châu Tử Đồng. Thậm chí bởi vì tình cảm dành cho Điền Mật đang tăng lên, nên hắn dần phai nhạt cái mà hắn coi "Tự cho là thích" với Châu Tử Đồng. Hắn cảm thấy hắn thích Châu Tử Đồng, bởi vì hắn cô đơn quá lâu.

Thật ra, cho dù là thân phận hay thứ gì khác, Điền Mật mới là người phù hợp nhất với hắn. Vì vậy, hắn dần dần phai nhạt tình cảm dành cho Châu Tử Đồng. Về sau, thậm chí khi gặp lại, chỉ gật đầu chào hỏi cho có mặt thôi, cũng không có giao tiếp sâu xa.

Hai năm sau, Ôn Trạch Vũ đã tốt nghiệp đại học, hiện tại hắn hoàn toàn tiếp nhận tập đoàn Ôn thị. Mà độ hảo cảm của hắn cho Điền Mật cũng đạt tới chín mười lăm điểm.

Hôm nay, là ngày sinh nhật hai mươi tuổi của Điền Mật, mới sáng sớm, Ôn Trạch Vũ đã đến Điền gia.

Điền Mật vừa ngủ dậy, bởi vì hai năm qua, Ôn Trạch Vũ thường xuyên ra vào Điền gia, người làm trong Điền gia đều quen biết hắn. Cho nên khi nhìn

thấy Ôn Trạch Vũ, lập tức mời vào.

Điền Mật vừa rửa mặt xong thì mở cửa phòng vệ sinh đi ra, đã thấy Ôn Trạch Vũ ngồi trên giường nhìn mình. Cô vẫn đang mặc váy ngủ hai dây màu trắng, mái tóc dài màu đen đặt sau lưng, trên mặt mang theo bọt nước. Cô không mặc nội y, cực kỳ hấp dẫn người khác. Cô hòng Ôn Trạch Vũ khẽ động, nuốt một ngụm nước bọt. Hai năm qua, hần cùng Điền Mật ngoại trừ một bước cuối cùng, cái nên làm đều làm hết, nếu như không phải là muốn giữ lại cái tốt đẹp nhất làm kỷ niệm cho đêm tân hôn, nếu như sự kiềm chế của hần không mạnh mẽ, hần hận không thể nuốt Điền Mật vào bụng từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Giả người quỷ yêu (Kết)

"Sao đến sớm vậy?" Điền Mật cười hỏi.

Ôn Trạch Vũ sờ đồ vật trong túi quần, hần cảm thấy, quyết định của hần rất đúng đắn. Hần biết rõ, tên Đường Dật Minh kia không chịu buông tha cho Điền Mật.

Không thấy Ôn Trạch Vũ trả lời, Điền Mật hơi kinh ngạc quay đầu nhìn hần: "Trạch Vũ?"

Lúc này Ôn Trạch Vũ mới hoàn hồn, ánh mắt sáng lên, đứng dậy, vẻ mặt nghiêm trọng: "Sinh nhật vui vẻ!"

Điền Mật nhẹ nhàng thở ra, cứ tưởng rằng Ôn Trạch Vũ làm ra vẻ trịnh trọng như vậy là muốn nói cái gì với cô.

"Ừ, cảm ơn!"

"Sổ hộ khẩu."

"Hả?"

Điền Mật không kịp phản ứng, không thể hiểu nổi, vừa mới chúc cô sinh nhật vui vẻ, chớp mắt một cái, bỗng nhiên hỏi sổ hộ khẩu.

"Đi làm giấy chứng nhận, đủ tuổi rồi."

À ~ bây giờ Điền Mật mới hiểu ý Ôn Trạch Vũ, sau đó lại cảm thấy có chút buồn cười, hôm nay cô vừa tròn hai mươi tuổi, dù sao cũng đã đính hôn, chắc chắn cô không chạy được nha, không biết hần gấp gấp làm cái gì.

Tháng trước hần dẫn cô đi chụp ảnh cưới, Ôn Trạch Vũ nói, nhân dịp hần đang rảnh cứ chụp hình trước rồi để đó, tránh cho lúc hần bận quá không có thời gian đi. Hiện tại cô đã hiểu rõ, hóa ra là nam chính quá nóng lòng. Hắc hắc. Nam chính của cô, thật đáng yêu quá đi!

Ôn Trạch Vũ có chút căng thẳng, hần sợ Điền Mật không đồng ý, dù sao Điền Mật vẫn chưa tốt nghiệp đại học, tuy rằng hai người rất thân thiết, nhưng hần cũng không quá tự tin.

Điền Mật không để hần phải lo lắng quá lâu, lập tức lấy sổ hộ khẩu rồi kéo hần ra ngoài.

Lúc hai người làm giấy hôn thú xong, Ôn Trạch Vũ mới thở phào nhẹ nhõm.

"Đinh —— hảo cảm nam chính +5, độ hảo cảm 100. Nhiệm vụ hoàn thành."

"Khôi phục ý thức kí chủ —— khôi phục thành công —— chuẩn bị tách khỏi thân thể —— "

"5——4——3——2——1—— "

Trở lại không gian màu trắng, cô phát hiện, vị trí hiện tại của không còn là không gian màu trắng nữa, mà là một căn phòng màu trắng, bên trong có bàn, ghế sofa, giường. Tuy rằng đều là màu trắng, nhưng sự biến hóa này khiến cô có chút kinh ngạc.

0051 nghe được nghi ngờ của cô: "Bởi vì đẳng cấp của kí chủ được nâng lên, vì vậy không gian cũng sẽ biến hóa theo, về sau mỗi lần kí chủ được thăng cấp thì nó sẽ thay đổi."

Gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Không thắc mắc vấn đề này nữa.

"Nhiệm vụ hoàn thành độ 100, cho điểm nhiệm vụ 90. Điểm tích lũy 90. Hoàn thành tâm nguyện kí thể, đạt được 8 điểm số liệu phân phối. Xin hỏi kí chủ, muốn tiến hành phân tích điểm phân phối hay không?"

"Ừ, phân phối đến màu da đi."

Màn hình xuất hiện trước mặt một lần nữa.

Ghi vào tư liệu kí chủ:

Tên: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi: 30

Cấp bậc: 3

Hình dạng: 66 (100 điểm tối đa)

Làn da: 73(100 điểm tối đa)

Dáng người: 80 (100 điểm tối đa)

Trí lực: 70 (100 điểm tối đa)

Thể lực: 60(100 điểm tối đa)

Mị lực: 55(100 điểm tối đa)

Tình thông: bác sĩ ngoại khoa

Kỹ năng đặc biệt: Ánh mắt thâm tình (sử dụng vĩnh viễn) mặt thẹn thùng (sử dụng vĩnh viễn)

Điểm tích lũy: 165

"Kí chủ muốn nghỉ ngơi một chút không?"

"Ừ, nghỉ ngơi một chút." Điền Mật suy nghĩ một hồi, đưa ra tổng kết, cô thực hiện nhiệm vụ lần này, nói khó cũng không khó, chẳng qua là chờ hai năm ở thế giới kia, đối với cô cũng không có thiệt hại gì, dù sao mục đích quan trọng nhất của cô chính là được nhìn ngắm thế giới bên ngoài nhiều hơn. Cảm giác của cô với Ôn Trạch Vũ, thật sự là yêu thích, tuy rằng hắn không nói nhiều lắm, nhưng mà hắn rất ân cần. Ở chỗ cha mẹ Điền, lúc trước cô có nhờ Ôn Trạch Vũ qua kiểm tra xem có lỗi thủng gì không, kết quả phát hiện, trong công ty có nội gián. Loại trừ một nội gián, tránh cho công ty bị tổn thất, dĩ nhiên sẽ không xảy ra chuyện phá sản như trong nội dung truyện.

Cô nằm yên ngủ, lúc tỉnh lại lần nữa, giống như là đang trong quá trình tiến vào nhiệm vụ.

"Đang tiếp nhận nhiệm vụ —— tiếp nhận nhiệm vụ thành công —— đang truyền tải kí chủ —— "

"Truyền tải thành công —— đang ghi nhiệm vào kí chủ —— "

(Ngoại truyện nhỏ)

Châu Tử Đồng quay lại trường đại học, tiếp tục việc học, nằm ngủ hai năm, khiến thành tích của cô bị tụt lại phía sau rất nhiều. Vì tương lai của mình, cô chỉ có thể cố gắng hết mình để theo kịp, mặc dù cũng có thiện cảm với Ôn Trạch Vũ, nhưng cô biết thân phận bọn họ khác biệt rất xa, bọn họ, chỉ có thể là người của hai thế giới. Hướng chỉ, hắn đã có vị hôn thê rồi, bọn họ càng không có khả năng. Sau khi tốt nghiệp, Châu Tử Đồng trở thành một nhà biên tập văn học, cuối cùng yêu đương kết hôn với vị tổ trưởng tổ biên tập, thời gian của cô trôi qua rất hạnh phúc, rất nhiều năm sau vào một buổi tối, cô nằm mơ, giấc mơ của cô quay về thời điểm cô sông thực vật hai năm, khi đó linh hồn của cô bơ vơ ở thư viện, cô ở chỗ đó chừng một năm, sau đó phát hiện ra Ôn Trạch Vũ, người có thể nhìn thấy linh hồn.

Sau khi tỉnh lại cô cảm thấy có chút buồn, mắt mờ, phần kí ức không rõ ràng kia thật chân thực, không giống như một giấc mơ. Không để cô nghĩ ngợi nhiều, tiếng con trai cô gọi khiến cô hồi phục tinh thần, cô vội vàng rời giường chuẩn bị bữa sáng cho con.

Dung Dong vẫn cho rằng, tuy rằng giới tính của cô rất bình thường, nhưng trên đời này vẫn chưa xuất hiện người đàn ông nào khiến cô tâm phục khẩu phục! Kết quả cô liền gặp tên đàn ông đáng đăm đăm ngàn đao Đường Dật Minh! Lần đầu tiên gặp Đường Dật minh, là do Điền Mật giới thiệu, Điền Mật cũng không ngờ tới, Dung Dong vừa gặp Đường Dật Minh đã yêu hắn từ cái nhìn đầu tiên, cô bắt đầu dùng mọi hình thức để theo đuổi hắn.

Đường Dật Minh cho rằng, đời này, ngoại trừ Điền Mật, hắn sẽ không tiếp nhận bất kì cô gái nào khác, kết quả, hắn nhận ra tính mạng của hắn nằm trong tay thiên đạo Dung Dong.

Hắn cho rằng, hắn hung hăng từ tối cô sẽ được, kết quả phát hiện, thật ra, có một người theo đuổi bản thân như vậy, cảm giác cũng không tệ.

Ôn Trạch Vũ cho rằng, cuộc đời của hắn sẽ bình thân không gọn sóng, hắn không tìm thấy ý nghĩa của cuộc sống.

Nhưng khi vị hôn thê đã đính hôn một năm với hấn xuất hiện, hấn mới biết, cuộc đời của hấn không phải là không có ý nghĩa.

Ít nhất, hấn quen biết cô, lại thật may mắn, khi hấn có được cô.

Ôn Trạch Vũ ôm Điền Mật đang ngủ say trong lòng, hấn cảm thấy mình đang ôm cả thế giới, thứ tốt đẹp và hạnh phúc nhất trên thế giới.

Lông mi Điền Mật run rẩy, cô mở to mắt, ánh mắt có chút mê người, nhìn Ôn Trạch Vũ có chút nghi hoặc, sau đó nhớ ra hôm qua bọn họ vừa mới kết thúc hôn lễ, lại nghĩ tới chuyện đêm qua, khuôn mặt chột đỏ, vô cùng quyến rũ xinh đẹp.

Ôn Trạch Vũ mở miệng, nhếch môi, lộ ra nụ cười sáng lạn trước đây chưa từng có: "Vợ yêu, sáng sớm tốt lành!"

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Xuyên việt nữ chủ (1)

Trần Thiên Tâm là một nữ sinh đến từ thế kỷ 21, cô vừa mới tốt nghiệp đại học, nhưng vẫn chưa tìm được công việc thích hợp. Nên cô vẫn luôn ở nhà viết tiểu thuyết, kiếm chút tiền nhuận bút.

Tuy viết lách không được tốt lắm, nhưng một tháng vẫn có thu nhập ổn định thu nhập khoảng hai ngàn, nhà của cô cũng không giàu có, mà trong nhà cũng không cần cô tới nuôi gia đình.

Cô thích xem tiểu thuyết, đặc biệt là những tiểu thuyết trạch đấu cung đấu. Cô cũng từng nghĩ tới, nếu có một ngày, cô cũng có thể xuyên việt đến cổ đại, cô sẽ như thế nào.

Cũng không biết là vận may của cô, hay là gì, cô hiếm khi ra cửa một lần, lại bị chiếc xe tải vượt đèn đỏ đụng phải. Lúc tỉnh lại, cô đã trở thành trưởng nữ của hoàng thượng Điền gia Đại Ung, Điền Hân 15 tuổi.

Cổ nhân đều biết, Điền Gia có song châu, khuynh thành tuyệt sắc, trưởng nữ hoạt bát đáng yêu, thứ nữ dịu dàng hiền thực. Chỉ tiếc, đã bị hoàng thượng hạ chỉ tử hôn.

Hai bảo bối của Điền gia phân biệt tử hôn cho Nhân Vương và Chiến Vương, Nhân Vương là hoàng trưởng tử, là tiên hoàng hậu Mẫn Thị sinh ra, theo lý thuyết, Nhân Vương là người có hy vọng kế thừa ngôi vị hoàng đế lớn nhất.

Nhưng khi hấn sáu tuổi đã được phong vương, chỉ vì Nhân Vương có trí lực chỉ có bằng đứa trẻ ba tuổi, ngay cả cuộc sống thường ngày cũng cần phải có người chăm sóc, một người ngốc nghếch, sao có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Chiến Vương và Nhân Vương huynh đệ ruột cùng mẫu, hai huynh đệ chỉ kém nhau hai tuổi, đứng hàng thứ năm, khi đó tiên hoàng hậu sinh Chiến Vương vì khó sanh, sau đó thân thể vẫn luôn suy yếu, không có chồng đỡ quá ba năm thì chết rồi.

Chiến Vương dũng mãnh thiện chiến, mười ba tuổi đã bước lên chiến trường đó là Thường Thắng tướng quân, còn có danh xưng Quý Vương. Vốn có hy vọng tranh giành ngôi vị, tuy nhiên bởi vì diendandleequydoom trong một lần trên chiến trường hấn lơ là, bị người hạ độc, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vì dư độc còn lưu lại trong người không thể thanh trừ, mà bị hủy dung. Một hoàng tử bị hủy dung, sao có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, vì thế cũng được phong làm Chiến Vương, hoàng thượng hi vọng, Chiến Vương, có thể luôn đốc sức vì Đại Ung, bảo vệ quốc thổ(*lãnh thổ quốc gia) Đại Ung.

Ý chỉ của Hoàng thượng cũng không có chỉ rõ muốn nữ nhi của Điền Gia, ai sẽ gả cho Nhân Vương, ai gả cho Chiến Vương. Khi đó Trần Thiên Tâm vừa xuyên việt đến đây, Hoàng thượng đã hạ chỉ, y theo định luật của tiểu thuyết, nàng cảm thấy Nhân Vương khẳng định là giả heo ăn thịt hổ, mà Chiến Vương kia, là một mẫn phu chỉ biết đánh giặc.

Nàng là trưởng nữ, vì thế nàng chủ động tìm đến phụ thân, yêu cầu gả cho Nhân Vương.

Vốn tính cách của Điền Hân hoạt bát nhanh nhẹn, tuy là trưởng nữ, ngoại trừ có dáng vẻ giống như đực với thứ nữ, mọi thứ cũng không bằng thứ nữ. Trần Thiên Tâm kế thừa trí nhớ của Điền Hân, tự nhiên biết rõ, nguyên chủ Điền Hân vô cùng bất mãn với muội muội song sinh này.

Dựa vào cái gì hai người có dáng vẻ giống nhau như đúc, phụ thân mẫu thân lại càng thiên vị nàng ta hơn, dựa vào cái gì tỷ muội ruột cùng mẫu, Điền Mật cái gì cũng chỉ cần học một lần là biết, mà nàng phải học mười lần mới xong.

Nguyên chủ Điền Hân oán niệm quá nặng, dẫn đến khi Trần Thiên Tâm trở thành Điền Hân cũng không có hảo cảm với Điền Mật.

Điền phụ Điền mẫu thiên vị Điền Mật, Điền Hân lại chủ động yêu cầu gả cho Nhân Vương, vốn Điền phụ Điền mẫu cũng không nỡ gả Điền Mật cho một người ngốc nghếch. Lúc này Điền Hân đã chủ động yêu cầu, bọn họ tự nhiên đồng ý, dù sao Chiến Vương có xấu một chút, nhưng tốt xấu vẫn là một

người nam nhân bình thường, hơn nữa còn là anh hùng của Đại Ung.

Vì thế, Điền Hân gả cho Nhân Vương, trở thành Nhân Vương phi, mà Điền Mật gả cho Chiến Vương, trở thành Chiến Vương phi.

Sau khi Điền Hân gả cho Nhân Vương, phát hiện Nhân Vương thật sự không thể tự gánh vác cuộc sống của mình, nói là có trí lực của đứa bé ba tuổi, có đôi khi ngay cả trí lực đứa bé ba tuổi cũng không bằng, còn có thể tè ra quần.

Vừa mới bắt đầu Điền Hân còn cảm thấy Nhân Vương giả bộ rất giống, bắt đầu từ đó nàng nửa đêm không ngủ được, len lén quan sát Nhân Vương. Kết quả để cho nàng thất vọng muốn khóc, Nhân Vương hần, thật sự là một người ngốc nghếch, không giống người giả heo ăn thịt hổ như trong tiểu thuyết.

Nàng bắt đầu muốn cam chịu số phận, nhưng nàng lại không nghĩ ra, nàng là người thế kỷ 21, chẳng phải cả đời nàng phải trông coi một người ngu ngốc sao?

Ở đây không có máy tính để cho nàng giết thời gian, không có bất cứ cái gì để cho nàng tiêu khiển, nàng cảm giác mình thật sự sắp không chịu nổi rồi.

Chiến Vương và Nhân Vương huynh đệ ruột cùng mẫu, hần rất dễ ý Nhân Vương người ca ca này, lúc rảnh rỗi cũng sẽ đến thăm hần. Tự nhiên, Điền Hân và Chiến Vương sẽ có tiếp xúc. dienndanleequyydoonn

Chiến Vương cảm thấy, mặc dù hoàng tẩu của hần có dáng vẻ giống vương phi của mình, nhưng lại hoàn toàn khác nhau, nàng hoạt bát rộng rãi, có những giải thích độc đáo, thỉnh thoảng sẽ có ý tưởng kỳ diệu.

Mà Điền Hân cảm thấy, nàng phạm phải một sai lầm lớn, nàng không nên cho rằng Chiến Vương chỉ là một mãng phu chỉ biết đánh giặc, hần cơ trí nhạy bén, tâm tư thâm trầm, đã tâm bưng bưng, ngoại trừ hần vẫn mang theo mặt nạ, thì ngoại hình của hần, không thể nghi ngờ là hoàn mỹ nhất, nhìn Nhân Vương liền biết, Nhân Vương lớn lên rất đẹp, nếu không phải hần ngốc nghếch mà nói, Điền Hân rất thích ở cùng với hần. Huống chi khi nàng biết được Điền Mật vẫn luôn sống rất tốt, nàng càng không thoải mái rồi.

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì nàng phải gả cho một người ngu ngốc, mà Điền Mật lại gả cho Chiến Vương ưu tú như vậy.

Vì thế, trong lúc Điền Hân cố gắng “quyến rũ”, hai người đều đã có cảm giác với đối phương.

Mặc dù Chiến Vương rất dễ ý người ca ca này, nhưng hần đã yêu Điền Hân, vì thế, lúc Điền Hân đề nghị, thì "Đổi, thế".

Hần rõ ràng đồng ý, hần biết đây là không đúng, Điền Hân là hoàng tẩu của hần, nhưng có một giọng nói đang vọng lại, dù sao Điền Mật và Điền Hân có dáng vẻ giống nhau, sẽ không có ai phát hiện.

Kỳ thật, ngoại trừ khuôn mặt, dienndanleequyydoonn Điền Mật và Điền Hân một chút cũng không giống nhau.

Khi Điền Hân xuất hiện ở trước mặt Điền Mật, nói cho nàng biết tin tức này, Điền Mật hoàn toàn không dám tin.

Nàng biết Vương gia không thích nàng, nàng cũng không thích Vương gia, nhưng nàng vẫn coi trọng hôn nhân của bọn họ, huống chi, nàng đã mang thai cổ nhục của hần.

Khi Điền Mật nói cho Điền Hân việc nàng có thai, Điền Hân cũng kinh ngạc, sau đó ra vẻ giả bộ trấn định: "Muội cho rằng, chuyện muội mang thai, không ai biết sao? Kỳ thật Vương gia đã sớm biết, có điều muội yên tâm, sau khi hài tử của muội sinh ra, hần sẽ trở thành thế tử Nhân Vương, việc này rất tốt, không phải sao?" Tuy nói như vậy, nhưng Điền Hân đã hạ quyết tâm, tuyệt đối sẽ không để cho Điền Mật an ổn sinh hạ hài tử.

Nhưng không đợi nàng ta có hành động, Điền Mật từ trên lầu bọn họ đang đứng nói chuyện nhảy xuống dưới, một thi hai mệnh.

Nhìn đến thi thể của Điền Mật, Điền Hân cũng sợ hãi, ở hiện đại, ngoại trừ xem phim kinh dị, nàng ta chưa thấy qua người chết thật.

Nhưng sau đó lại an ủi chính mình, bây giờ nàng ta ở cổ đại, ở đây xem mạng người như rom rã, nàng ta xuyên việt mà đến, nàng ta làm việc mà nữ chủ phải làm, nàng phải đứng ở nơi cao nhất của triều đại này, một mạng người thì tính là gì! Sau này nói không chừng còn sẽ có càng nhiều mạng người hơn, dù sao, con đường nàng phải đi, quá lương thiện cũng không tốt.

Sau đó Điền Hân không hề áp lực tâm lý giả vờ bị đá kích được nói cho Chiến Vương, Điền Mật tự sát.

Kỳ thật Chiến Vương biết Điền Mật là một nữ nhân tốt, nàng hiền lương thực đức, giúp hần quản lý vương phủ gọn gàng ngăn nắp. Nhưng nàng lại rất giữ quy củ, ở cùng với nàng, còn không bằng cùng một chỗ với Điền Hân, thật thoải mái dễ chịu.

Sau khi đồng ý "Đổi, thế", thậm chí hần còn tự an ủi mình, Điền Mật tốt như vậy, khẳng định sẽ chăm sóc hoàng huynh thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Xuyên việt nữ chủ (2)

Nhưng hắn không nghĩ tới, Điền Mật rõ ràng tự sát.

Sau khi nghe Điền Hân bị thương tự trách và an ủi, "Đôi, thê" vẫn được tiếp tục, chẳng qua Nhân Vương Phi đã "Chết bất đắc kỳ tử".

Điền Hân lấy tên của Điền Mật, trở thành Chiến Vương phi, dù sao ở trong mắt nàng ta, Điền Hân cũng không phải tên của nàng ta, nên tên gì cũng giống nhau thôi. Nhưng sau này, nàng ta trở thành hoàng hậu, vẫn gọi là Điền Mật.

Cuối cùng Chiến Vương cũng tìm được giải được, thanh trừ dư độc trong người, khôi phục lại dung mạo vốn có.

Trải qua một trận liều chết tranh giành của mấy hoàng tử, Chiến Vương thành công đoạt được ngôi vị hoàng đế, hơn nữa vì Điền Hân huy bỏ hậu cung, độc sủng một người duy nhất. HE

Trong chuyện xưa này, người vô tội nhất, chính là Điền Mật, nói sao nàng cũng là một khuê nữ, nàng thâm nghĩ an phận thủ thường quản lý Vương Phủ, quản lý nhà của mình, sống vui vẻ.

Cuối cùng, lại rơi vào kết cục một thi thể hai mạng, nàng cảm thấy hành vi của Chiến Vương là đang vũ nhục danh tiết của nàng, thời cổ danh tiết của nữ tử rất quan trọng, sao nàng có thể không quan tâm. Cho nên nàng lựa chọn chết, nhưng nàng vẫn không cam lòng, nàng hận, hận Điền Hân, hận Chiến Vương, vì sao không thương nàng, tại sao phải đồng ý với đề nghị "đôi thê" hoang đường của Điền Hân.

Tâm nguyện của nàng muốn làm cho Điền Hân thân bại danh liệt, để cho Chiến Vương yêu nàng

Được rồi, nàng cũng xuyên qua mấy thế giới, Chiến Vương đúng không... một người không thích nàng! Thậm chí có chút ghét bỏ, nam nhân gì chứ! Cho dù có yêu nữ chủ, cũng không thể chà đạp người vô tội như vậy!

Còn để cho Điền Mật đến khi chết, còn phải mang theo tên tuổi của Nhân Vương Phi.

0051, công lược là chỉ cần nam chủ yêu ta thôi đúng không, không nhất định muốn ta và nam chủ ở cùng một chỗ, ta cảm thấy nếu cả đời luôn ở cùng với nam chủ, mặc dù là thân thể phục chế của ta nhưng nghĩ lại cũng thật đáng ghét!

"Đúng vậy ký chủ, chỉ cần nam chủ yêu ký chủ là được, không nhất định phải ở chung với nam chủ, hưởng chi, mặc dù tâm nguyện của nguyên chủ muốn nam chủ yêu nàng, nhưng đồng thời nàng cũng hận nam chủ. Cũng có khát vọng được yêu, nếu như ký chủ có thể tìm một người thật lòng thích nàng, nói không chừng sẽ lấy được nhiều giá trị năng lượng đó."

Nghe được 0051 trả lời, rốt cuộc Điền Mật thở phào một hơi, nàng bắt đầu tìm tòi trong trí nhớ.

Lúc này Điền Mật đi vào Đại Ung, là Hoàng Thượng vừa mới hạ chỉ tứ hôn, mà Điền Hân cũng chỉ mới xuyên quan vẫn chưa vội vàng tìm đến Điền phụ nói muốn gả cho Nhân Vương.

Đôi mắt đảo một vòng, nàng nghĩ ra một diệu kế.

Gọi nha hoàn tiếp thân An Nhã của mình vào rửa mặt thay y phục, nàng đi đến thư phòng của Điền phụ.

Điền phụ thấy nữ nhi bảo bối của hắn, lập tức ý cười đầy mặt: "Mật Nhi tìm phụ thân có chuyện gì không?"

Điền Mật hành lễ về phía Điền phụ, liền mở miệng nói: "Nữ nhi biết, hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, nhưng không có chỉ rõ muốn gả trưởng nữ hay thứ nữ cho Vương gia nào. Nữ nhi đã nghĩ kỹ, đặc biệt tới đây bàn bạc với phụ thân."

Điền phụ gật đầu, nhìn về phía Điền Mật, trong mắt mang theo yêu thương và thỏa mãn, tiểu nữ nhi của hắn, cho tới bây giờ vẫn khiến cho hắn bớt lo, việc gì vừa học cũng biết ngay, từ lúc mười hai tuổi đã giúp hắn quản lý mọi chuyện trong phủ. Mà đại nữ nhi thì không phải một người bớt lo, ba ngày hai bữa lại ầm ĩ, hai ngày trước còn bởi vì muốn ngắt một đóa hoa sen mà rơi vào trong hồ, thiếu chút nữa đã chết đuối.

Hắn nghĩ mãi mà vẫn không thông, hai tỷ muội trước sau sinh ra chỉ cách nhau một khắc, lớn lên lại giống nhau, sao lại chênh lệch như vậy chứ?

"Vậy Mật Nhi có ý kiến gì không?"

Điền Mật nhấc lên mép váy, quỳ xuống trước mặt Điền phụ. Điền phụ vội vàng bước đến đỡ nàng, nhưng Điền Mật vẫn không chịu đứng lên.

"Phụ thân, nữ nhi biết hôn nhân đại sự, là nghe theo lệnh của phụ mẫu, mai mối. Lời nói tiếp theo của nữ nhi, là vượt qua quy củ, nhưng nữ nhi không thể không nói." Trong mắt Điền Mật rung rung, mỏng manh như dương liễu trong gió, làm cho người ta không nhìn được thương tiếc. Bây giờ nàng còn thể hiện tốt hơn nguyên chủ, hơn nữa lần này số liệu chất da của Điền Mật đã bay lên, tự nhiên chất da của nguyên chủ càng thêm đẹp hơn rất nhiều. Vốn làn da đã trắng nõn lúc này lại càng giống như trân châu.

Giọng nói của nàng dịu dàng êm dịu, nhàn nhạt lại có tri thức hiểu lẽ nghĩa.

"Từ nhỏ Hân tỷ có tính cách hoạt bát, mà Nhân Vương giống như đứa bé, nếu Hân tỷ gả cho Nhân Vương, thì dựa vào tính cách bướng bỉnh của tỷ tỷ,

nhất định sẽ không thể chung sống với Nhân Vương. Còn Chiến Vương tuy bị hủy dung nên xấu xí, nhưng là anh hùng thật sự của Đại Ung chúng ta. Có lẽ nếu Hân tỷ gả cho Chiến Vương, nhất định sẽ hạnh phúc. Nên nữ nhi, nguyện ý gả cho Nhân Vương."

Nghe xong Điền Mật nói, để cho Điền phụ càng thêm hài lòng với Điền Mật, tuy hài lòng nhưng vẫn thương tiếc.

Rõ ràng là tiểu nữ nhi, nhưng lại khắp nơi tính toán cho tỷ tỷ của mình.

Vốn hân và thê tử có ý định để cho tiểu nữ nhi gả cho Chiến Vương, quả thật như lời Điền Mật nói, mặc dù Chiến Vương kia có khuôn mặt xấu xí, nhưng hân cũng là một anh hùng danh xưng với thực của Đại Ung.

Thật sự hân không nghĩ tới tiểu nữ nhi lại vì trưởng nữ, mà tự nguyện gả cho người ngốc kia. Nghĩ tới tính tình của trưởng nữ, Điền phụ thở dài, được rồi. Đây là mệnh!

Điền Mật có được đáp án thoả mãn, nhẹ nhàng rời đi.

Mà bên kia, Điền Hân vừa nghĩ tới muốn gả cho Nhân Vương, lại biết được Điền phụ muốn gả Điền Mật cho Nhân Vương, nàng ta tức giận tới mức cắn răng! Tính cách của nàng ta kỳ thật có nhiều chỗ rất giống với nguyên thân(*Điền Hân trước khi bị chiếm thân thể), ví dụ như không buông tha người, tính cách đánh đá, mồm miệng lạnh lợi.

Nàng ta tự cho rằng Nhân Vương là giả heo ăn thịt hổ muốn kết hôn với Điền Mật, đương nhiên nàng ta mặc kệ!

Nhưng nàng ta vừa xuyên đến, nên nàng ta chắc chắn mình là nữ chủ. Mà Điền Mật kia, là một nữ xứng ác độc luôn ở khắp nơi ngăn cản đường của nàng!

Điền Hân tìm được Điền phụ, yêu cầu gả cho Nhân Vương, lại bị Điền phụ cự tuyệt. Vì vậy Điền Hân liền uy hiếp Điền phụ nếu như không thể lấy Nhân Vương làm trưởng phụ, nàng ta sẽ chạy trốn.

Thấy nàng ta như vậy, Điền phụ cảm thấy, không gả Điền Hân cho Nhân Vương là rất đúng.

Ngộ nhờ ngày nào đó Điền Hân không chịu được Nhân Vương, sau đó chạy trốn, thì dựa vào tính tình của Điền Hân, nàng ta tuyệt đối sẽ làm chuyện như vậy.

Vì vậy Điền phụ nhốt Điền Hân lại, hân hạ lệnh, nhốt nàng ta tới ngày thành thân mới được thả ra.

Nghe xong An Nhã kể lại, khoe môi của Điền Mật cong lên, có chút dịu dàng, lại mang theo chút gì đó khang khác.

An Nhã cảm thấy Nhị tiểu thư có chút khác với như trước kia, lại có chút giống, kỳ thật, cũng không có gì không giống. Lắc lắc đầu, nàng ta cười cười, hành lễ về phía Điền Mật, liền thôi lui đến bên ngoài, để canh cửa.

"Kí Chủ? Tại sao phải gả cho Nhân Vương hả?" 0051 không hiểu, nhiệm vụ của Điền Mật là công lược nam chủ, nếu gả cho nam chủ, không phải nàng càng thêm thuận tiện công lược hân sao?

"Thứ nhất tôi không muốn gả cho Chiến Vương người chán ghét ta, thứ hai, ta biết nhiệm vụ của ta là công lược Chiến Vương, Chiến Vương để ý ca ca của hân nhất, thường xuyên đến thăm hân ta, ta gả cho Nhân Vương, vẫn có thể gặp được Chiến Vương. Thứ ba, Nhân Vương hoàn toàn không hiểu tình cảm nam nữ, ta gả cho hân, có thể sẽ phải thủ thân như ngọc. Nếu như trong tương lai gặp được một người tốt, còn có thể để cho nguyên chủ có một kết cục tốt đẹp."

0051 đã hiểu, xem ra, dù nó là bản thẳng cấp, vẫn không thể hiểu được những luẩn quẩn trong đầu của con người

Rất nhanh liền đến ngày thành thân, bởi vì Nhân Vương lớn hơn, cho nên tự nhiên Nhân Vương sẽ thành thân trước, ngày thành thân của Chiến Vương trễ hơn Nhân Vương một ngày, cho nên dù Điền Mật là thứ nữ, nhưng lại xuất giá trước trưởng nữ.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Xuyên việt nữ chủ (3)

Mặc dù Nhân Vương là ngốc vương, nhưng dù sao cũng là hoàng tử, còn là hoàng trưởng tử, bởi vì sự ngu dại mà không có cơ hội lên ngôi vua, nhưng cũng là nhi tử đầu tiên của Hoàng thượng, tình cảm của Hoàng thượng dành cho hân cũng không như những hoàng tử khác.

Mặc dù hôn lễ không được mời dặm hồng trang, nhưng Nhân Vương là Vương gia, Điền Mật là nữ nhi hoàng thượng, cái khác không có, chỉ có tiền. Từng rương kia đựng đầy đồ cưới đi theo kiệu hoa, dân chúng nhìn thấy đều mừng lớn mắt.

Bởi vì Nhân Vương ngu dại, vì thế hôn sự đơn giản lại càng đơn giản hơn, không có bái thiên địa, không có bái cao đường. Chỉ đến cửa cung hành lễ, ngày thứ hai đi vào hoàng cung thỉnh an là xong. Có điều bởi vì ngày thứ hai Chiến Vương phải thành thân, hoàng thượng liền hạ chỉ để cho Điền Mật ngày thứ ba mới tiến cung thỉnh an, đến lúc đó có thể cùng với tỷ tỷ của mình cùng nhau tiến cung.

Điền Mật che khăn voan, ngồi ở trong phòng chính của Nhân Vương, chờ hán đến.

"Lộc cộc lộc cộc lộc cộc", một trận tiếng bước chân truyền đến, nghe, hình như chủ nhân của tiếng bước chân đó có chút vội vàng. Rất nhanh, cửa phòng "Két..." một tiếng mở ra.

"Vương phi của ta?" Giọng của người đến rất êm tai, là giọng nói của người trưởng thành, rất có từ tính, nếu không phải trong giọng nói mang theo chút trẻ con, như vậy khi nghe giọng nói, sẽ cảm giác đối phương là nam hài âm áp.

"Vương gia, ngài nên đi vén khăn voan lên cho vương phi, xóc khăn voan lên, Vương gia có thể nhìn thấy vương phi xinh đẹp như thế nào rồi." một giọng nói của phụ nhân trung niên truyền đến, Điền Mật biết, đó là Khánh ma ma vẫn chiếu cố sinh hoạt hằng ngày của Nhân Vương.

Khánh ma ma vốn là thị nữ bên người Tiên hoàng hậu Mẫn Thị, là người hầu trong Mẫn gia. Sau này Nhân Vương xuất thế, tiên hoàng hậu Mẫn Thị lo lắng cho Nhân Vương, nên để cho Khánh ma ma chăm sóc sinh hoạt thường ngày của Nhân Vương. Khánh ma ma chăm sóc Nhân Vương 21 năm, phân lượng ở trước mặt Nhân Vương không tầm thường, vương phủ trên dưới đều do bà định đoạt.

Nghe vậy, Nhân Vương nghe lời gật gật đầu, vui vẻ nhảy tới trước mặt Điền Mật, hán cũng không biết phải lấy đòn cân tới xóc khăn voan, cho nên trực tiếp bỏ qua thị nữ bung nậm đặt đòn cân ở bên cạnh hán. Đưa tay xóc khăn voan trên đầu Điền Mật.

Hôm nay Điền Mật trang điểm, không giống như bình thường không trang điểm phấn. Dung mạo của nàng càng thêm điểm lệ. Nếu không phải tính tình dịu dàng, luôn đề nặng phân mê hoặc kia, thật sự sẽ bị người ta kêu thành hồ ly tinh rồi.

Nhân Vương Tư Đồ Minh vừa nhìn thấy dáng vẻ của vương phi nhà mình xinh đẹp như vậy, liền đứng đó ngây người, khóe miệng còn chảy ra chất lỏng khả nghi.

Bên kia Khánh ma ma nhìn thấy dung mạo của Điền Mật, cũng hung hăng kinh diễm một chút, bên ngoài vẫn có tin đồn rằng Điền Gia có nữ nhi, khuynh quốc khuynh thành. Dù nói tin đồn không thể tin, hôm nay xem ra, tin đồn cũng không hoàn toàn không thể tin. Sau đó Khánh ma ma lại vô cùng lo lắng, bà sợ lấy dung mạo của Điền Mật, sẽ không cam lòng gả cho Nhân Vương, ánh mắt đen tối, bà, tuyệt đối sẽ không để cho bất cứ kẻ nào có cơ hội thương tổn Vương gia!

Điền Mật ngẩng đầu nhìn Nhân Vương, trong nguyên tác của truyện nói Nhân Vương lớn lên rất xinh đẹp. Nàng có chút tò mò, Nhân Vương có xinh đẹp không? Diễm Đản Lê Quý Đôn

Lúc này Nhân Vương mặc hỉ phục màu đỏ, đứng thẳng người, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt đào hoa, sống mũi thẳng đứng, môi có màu hoa anh đào hồng nhạt, vô cùng xinh đẹp, ánh mắt hán trong suốt, liếc mắt một cái có thể nhìn thấu tất cả con người của hán.

Làn da của hán trắng nõn, hai má còn mang theo màu hồng nhàn nhạt. Làn da thật tốt, um. Tốt đến, còn tốt hơn chất da có số liệu 73 của Điền Mật.

Um. Nếu Nhân Vương không có ngu dại mà nói, không biết kinh thành có bao nhiêu người tranh đoạt muốn gả cho hán.

Nàng nhếch môi, giờ lên nụ cười thiện ý, đứng dậy, cúi người, hành lễ về phía Nhân Vương: "Mật Nhi, bái kiến Vương gia."

"A ~ a ~ người.. Người là vương phi của ta sao?" Nhân Vương vẫn có bộ dáng ngây ngốc, nước miếng đã chảy tới cằm.

Điền Mật có chút muốn cười, nhưng nàng nhịn xuống. Rút khăn tay ra, bước về phía trước một bước, giờ tay, lau nhẹ cằm và khóe miệng của Nhân Vương.

"Phải, từ hôm nay, Mật Nhi sẽ là vương phi của Vương gia rồi."

Nhân Vương chỉ cảm thấy dáng vẻ của tỷ tỷ trước mặt rất xinh đẹp, còn cười với hán. Không giống nụ cười của mấy hoàng đệ khi mắng hán là ngốc tử. Hán, rất thích nụ cười của tỷ tỷ này.

Hán cũng cười, nhếch môi, cười đến vô cùng ngu ngốc: "Ta thích người!"

"Uh, Mật Nhi cũng thích Vương gia, Vương gia, có thể để cho Mật Nhi rửa mặt chải đầu trước hay không?" Nàng mặc áo cưới, nàng cũng chưa mặc giả ý nặng nề của cô đại, mũi phượng trên đầu đề lên khiến cho nàng muốn gầy cổ rồi. Đầu 25 năm, bây giờ nàng không thích để cho mình bị đau dù chỉ một chút.

Nhân Vương rất thích Điền Mật, hiển nhiên không muốn để cho Điền Mật rời khỏi tầm mắt của mình, bủi môi: "Ta và tỷ tỷ cùng nhau!"

Khuôn mặt của Điền Mật đỏ lên, kiểu mỹ khác thường, nếu Nhân Vương là người nam nhân bình thường, lúc này sợ là muốn ăn Điền Mật sạch sành sanh, ngay cả xương cốt đều đã không còn rồi.

Nhân Vương cố chấp, Điền Mật đành phải cầu cứu nhìn về phía Khánh ma ma. Khánh ma ma bước lên dụ dỗ Nhân Vương, lúc này mới khiến Nhân Vương đồng ý Điền Mật rời khỏi hán một chút.

Buổi tối, Nhân Vương và Điền Mật cùng ngủ chung giường, tư thế của Nhân Vương rất không thành thật, tay chân đều gác lên trên người Điền Mật. Nàng vừa mới lấy ra, lại đưa tới. Điền Mật thở dài, tùy ý Nhân Vương đè nặng. Lật người để cho mình không đến mức khó thở.

Một đêm ngủ ngon, Nhân Vương cảm thấy, ôm mỹ nhân tỷ tỷ đi ngủ còn thoải mái hơn ôm gối ôm ngủ! Uh'm, sau này mỗi ngày hẳn đều phải ôm mỹ nhân tỷ tỷ đi ngủ.

Bởi vì ý chí của hoàng thượng, hôm nay Điền Mật và Nhân Vương không cần tiến cung thỉnh an. Điền Mật tự nhiên mừng rỡ thoải mái, cùng ăn sáng với Nhân Vương, lại bị Nhân Vương lôi kéo đi trong hoa viên bắt con dế.

Điền Mật đứng ở một bên, nhìn Nhân Vương chui vào bên trong bụi hoa, vốn Khánh ma ma muốn để cho hạ nhân giúp Nhân Vương bắt con dế, kết quả Nhân Vương một lòng muốn biểu hiện ở trước mặt Điền Mật, nói cái gì cũng không muốn người khác giúp hắn. Khánh ma ma bắt đắc dĩ, đành phải đứng ở phía sau Điền Mật nhìn hắn.

"Vương phi, nô tỳ hi vọng vương phi có thể chăm sóc Nhân vương gia thật tốt." Giọng nói của Khánh ma ma cung kính, Mật ánh mắt nhìn về phía Điền cũng rất sắc bén, mang theo nồng đậm không tin nhiệm và xem xét.

Điền Mật nhìn Khánh ma ma, cười cười, vẻ mặt dịu dàng thiện ý: "Ma ma yên tâm, ta là Nhân Vương phi, ta cùng với Vương gia là một, Vương gia tốt thì ta tốt."

Khánh ma ma rũ mắt xuống: "Chỉ mong vương phi có thể thật sự nghĩ như vậy."

Khánh ma ma còn muốn nói gì nữa, bên kia, Nhân Vương la to một tiếng: "Ta bắt được rồi! Tỷ tỷ, ta bắt được rồi!"

Nhân Vương giơ tay lên, trên tay hắn bắt một con dế màu nâu. Con dế ở trên tay hắn, còn đang liu lagoon vùng vẫy.

Trên mặt Nhân Vương mang theo nụ cười ngây ngốc, ánh mắt trời chiếu vào trên mặt hắn, đáng vẻ đã xinh đẹp, lại càng đẹp hơn. Bởi vì chui qua chui lại ở trong bụi hoa, tóc của hắn có chút tán loạn. Thậm chí dính mấy chiếc lá. Áo bào của hắn đầy nếp uốn, trên đó còn dính bùn đất.

Điền Mật nở nụ cười, trong mắt mang theo khen ngợi: "Uh'm! Vương gia giỏi quá! Thật lợi hại!" Nàng tiếp nhận lồng sắt từ trong tay của người hầu, đi đến trước mặt của Nhân Vương, giúp hắn bỏ con dế vào trong lồng sắt

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Xuyên việt nữ chủ (4)

Edit: Du

Nàng giúp hắn sửa sang lại vạt áo, động tác của nàng nhẹ nhàng tự nhiên, mang theo thiện ý và yêu thương, giống như đối đãi với một đứa bé vậy.

Hai người đứng cùng một chỗ, xung quanh giống như trở thành bối cảnh, nếu không phải Nhân vương ngu dại, hai người quả thật như một đôi uyên ương.

Ánh mắt Khánh ma ma thả lỏng, có lẽ Vương phi này thật lòng đối tốt với Vương gia.

Hôm nay là ngày thành thân của Điền Hân và Chiến Vương, hôm qua Nhân Vương thành thân, Chiến Vương cũng có đến, nhưng Điền Mật không có nhìn thấy, ngày thường Nhân Vương cũng không có ra ngoài, nhưng hôm nay Chiến Vương thnh thân, mặc dù Khánh ma ma không muốn Nhân Vương đi, nhưng cũng phải hời ý của hắn.

Nhân vương có được đồ chơi mới "Điền Mật" này, rất vui vẻ, không có tâm tư đi tham dự hôn lễ của đệ đệ. di@en*dyan(lee^qu.donnn)Điền Mật cũng không muốn đi, nàng để lại một ấn tượng tốt trong mắt Chiến Vương nên nàng phải tính toán thật kỹ cho lần gặp mặt đầu tiên của hai người.

Cả một ngày bị Nhân Vương quán quýt, quả thật nàng không có chán ghét, ngược lại có chút thích hắn. Sự hồn nhiên của một đứa trẻ, trong mắt hắn không có dơ bẩn, giống như nước trong ao, trông suốt thấy đáy. À, ngoại trừ Nhân Vương tè dầm, nàng phải thay quần cho hắn thì một ngày này trôi qua vẫn tốt.

Sáng hôm sau, Điền Mật và Nhân Vương dậy sớm, dù sao hôm nay cũng phải vào cung thỉnh an. Kỳ thật Điền Mật có chút nóng lòng, hôm nay gặp được nam chủ, cũng không biết hắn ta lớn lên như thế nào. Trong nội dung truyện miêu tả Chiến Vương trúng độc, dư độc đều chạy đến trên mặt, một bên mặt bị tím đen, không chỉ như thế, trên mặt còn có mụn nước, chảy ra nước vàng, rất đáng sợ. Nhưng mặt trái thì bình thường nên Chiến Vương chỉ đeo mặt nạ che khuất một bên má.

Có điều ở trong phủ thì Chiến Vương không bao giờ đeo mặt nạ, bởi vì làn da cần không khí, nếu bị che trong khoảng thời gian dài thì sẽ càng nghiêm

trọng hơn. Cho nên hạ nhân trong Chiến Vương phủ rất ít, cho dù nhiều người nếu thấy được khuôn mặt của Chiến Vương thì cũng không dám đi vào Chiến Vương phủ, cứ như vậy dần dần truyền tin rằng Chiến Vương là Quý Vương.

Trong truyện khi Điền Mật mới gả cho Chiến Vương, cũng bị dọa sợ, nhưng từ nhỏ Điền Mật đã được dạy nữ giới, xuất giá tòng phu. Cho nên dù sợ Chiến Vương nhưng nàng cũng cố gắng kiềm chế, cũng không có làm ra chuyện thất lễ.

Đương nhiên, kịch tình Trung Điền mừng rỡ ngay từ đầu là không có gặp qua Chiến Vương hình dáng, chỉ thấy hé mở hoàn hảo mặt, cũng không biết má phải là thế nào. Hai người đầu tiên là có cảm tình sau, Điền Hân mới thấy Chiến Vương má phải, khi đó dù sao đã có trong lòng chuẩn bị, hơn nữa bởi vì thích cùng có gốc vương làm đối lập, cho nên đối với bề ngoài không có như vậy để ý.

Nhưng lúc này Điền Hân là trực tiếp gả cho Chiến Vương, lúc này Điền không có chút tình cảm nào với hắn ta. `di@en*dyan(lee^qu.donnn)` Vốn nàng ta một lòng muốn gả cho Nhân vương. Một khắc khi khoản hoan bị vén lên, Điền Hân đều bị dọa choáng váng, trực tiếp thét chói tai. Hết cách rồi, hình ảnh rất rung động, quả thực so phim kinh dị điện ảnh 4D còn chấn động hơn.

Kỳ thực Chiến Vương có ý dù sao sau này hai người đều phải thẳng thắn gặp nhau, dứt khoát Chiến Vương không có đeo mặt nạ. Khi nhìn thấy Điền Hân, hắn ta rất kinh diễm. Nhưng hắn ta không nghĩ tới, Điền Hân vừa thấy mình thì đã lớn tiếng la lên, giống như thấy thứ gì kinh khủng nhất trên thế giới này. Hắn ta nhú mày, trong mắt mang theo rõ ràng không vui, nếu Điền Hân có hệ thống mà nói, lúc này hệ thống nhất định sẽ nhắc nhở nàng ta "Đỉnh - - hảo cảm độ nam chủ -50, độ hảo cảm -20" có thể thấy được, kỳ thực Chiến Vương vẫn có chút chờ mong và hảo cảm với vương phi Điền Hân này. Dù sao thanh danh ở ngoài, ai cũng thích người đẹp, hắn cũng không ngoại lệ. Thấy Điền Hân như vậy, Chiến Vương trực tiếp hừ lạnh một tiếng phát tay áo rồi đi, hai người phân phòng mà ngủ.

Ngày thứ hai, nếu không phải hắn ta và Điền Hân cần vào cung thỉnh an, Chiến Vương sợ sẽ trực tiếp không muốn gặp mặt Điền Hân. `di@en*dyan(lee^qu.donnn)`

Lúc này Điền Hân một chút cũng không muốn thấy Chiến Vương, bên ngoài truyền Chiến Vương xấu xí kì dị. Nàng ta cũng đã chuẩn bị tâm lý. Nhưng xấu xí đến dọa người hoàn toàn là hai khái niệm. Tối hôm qua nàng bị khuôn mặt Chiến Vương dọa đến, hoàn toàn không có thấy một bên mặt tình xảo của Chiến Vương. Nghĩ tới phải gặp mặt Chiến Vương, da đầu nàng ta có chút run lên, tối hôm qua cả đêm nàng ta đều bị gặp ác mộng!

Nên khi Điền Hân nhìn thấy Chiến Vương, đã ở cửa cung rồi. Nàng ta day ày trẻ, vốn nàng ta ở hiện đại rất thích ngủ nướng, vừa xuyên đến Đại Ung Triều khi, lại bị giam kín, ai cũng mặc kệ nàng ta sẽ ngủ đến khi nào, hơn nữa tối hôm qua bị Chiến Vương làm cho giật mình, bắt đầu không ngủ được, khi ngủ lại luôn gặp ác mộng. Buổi sáng mặc kệ nha hoàn thế nào kêu, nàng ta cũng không chịu đứng lên. Chiến Vương cũng không đợi nàng ta, trực tiếp ra phủ.

Quy định Đại Ung, ngoại trừ Hoàng thượng cho phép, thì mọi người tiến cung phải đi bộ. khi Chiến Vương đến cửa cung, Điền Hân còn chưa có đến, dù sao cũng là vương phi của mình, cho nên Chiến Vương tính đợi Điền Hân đến đây lại cùng nhau tiến cung.

Hắn ta vừa đến, thì có một chiếc xe ngựa nữa lại đến, hắn ta biết dấu hiệu trên xe ngựa, đó là Nhân vương, Hoàng huynh của hắn ta.

Màn xe bị xốc lên, người đầu tiên đi ra là Khánh ma ma, sau lại là Nhân vương, hôm nay Nhân vương mặc cung phục, màu sắc đại diện cho Hoàng thất Đại Ung Triều là màu lam, Hoàng thượng là long bào màu xanh đậm, hoàng tử là màu xanh ngọc.

Trên mặt Nhân Vương treo nụ cười hàng năm, ngoại trừ khi mắng hắn ngốc hắn sẽ tức giận, lúc khác mặc kệ người nói hắn như thế nào, hắn đều cười. mặc dù cười ngây ngô nhưng đáng vẻ Nhân Vương xinh xắn, cười ngây ngốc cũng rất đẹp mắt.

Nhân vương vừa xuống xe, thì đưa tay về phía xe ngựa: "Tỷ tỷ, mau xuống đây!" `di@en*dyan(lee^qu.donnn)`

Chiến Vương biết, bên trong xe ngựa là Nhân vương phi, chính là muội muội song sinh của Điền Hân, Điền Mật. Chiến Vương thấy Nhân Vương như thế, chỉ biết, ca ca của hắn ta, thật thích vương phi này.

Nghĩ lại Điền Mật và Điền Hân là song bào thai, khẳng định hai người tám lạng nửa cân sẽ không sai biệt lắm, không chừng ở trong lòng Điền Mật cũng ghét bỏ ca ca của hắn ta ngốc. Nghĩ đến đây, ánh mắt Chiến Vương tối sầm, nếu Điền Mật không tốt với ca ca của hắn ta...

"Đỉnh - - độ hảo cảm nam chủ -5, độ hảo cảm -5. Ký chủ phải nhanh nhanh chuyển độ hảo cảm mau!"

Điền Mật ngồi ở trong xe ngựa nhú nhú mày, nàng, còn chưa làm gì đâu, nam chủ ngay cả mặt nàng còn chưa nhìn thấy, sao lại giảm độ hảo cảm chứ! Không vui!

Kiểm chế cảm xúc, nàng cong khóe môi, dịu dàng trước sau như một.

Hôm nay nàng cũng mặc cung trang, cung gấm màu xanh nhạt váy lụa đơn giản, một tay nàng nâng váy, lộ ra đôi giày thêu hồng nhạt, Nhân vương không muốn người khác chạm vào nàng, ham muốn chiếm hữu rất mạnh. Điền Mật nắm tay Nhân Vương, dầm xuống ghế đầu, xuống xe ngựa.

Hôm nay nàng chải tóc tùy vân, cài trâm vàng có ngũ vĩ phượng hoàng giương cánh, trên đó có khảm bảy viên ngọc tuwogn trung cho thân phận vương phi, đôi khuyên tai ngọc trai. Theo động tác của nàng, lung lay một cái, ánh mặt trời chiếu vào lóe lên ánh sáng chói mắt.

Trong mắt Chiến Vương chột lóe lên kinh diễm, đáng vẻ Điền Mật và Điền Hân rất giống, nhưng rồi lại không giống, theo quan sát của Chiến Vương, tối hôm qua chỉ thấy Điền Hân một lần, đã cẩn thận đáng giá về ngoài của Điền Hân.

Chương 25: Xuyên việt nữ chủ (5)

Sở dĩ Điền Mật và Điền Hân không giống nhau, vì làn da của Điền Mật đẹp hơn Điền Hân, đương nhiên Chiến vương không biết, Điền Mật có làn da đẹp như vậy là nhờ số liệu.

Mà khí chất của Điền Mật và Điền Hân hoàn toàn khác nhau, khí chất của Điền Mật quá dịu dàng, đoan trang, làm cho người ta nhìn thấy không nhịn được cảm thán, danh môn khuê tú không ai có thể sánh bằng nàng.

"Đinh - - độ hảo cảm nam chủ +25, độ hảo cảm 20. Ký chủ cố lên!"

Ha ha. Nàng chỉ biết, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng!

Đưa tay vuốt lại vạt áo cho Nhân Vương, nàng quay đầu nhìn về phía Chiến Vương.

Chiến Vương cũng mặc cung trang, cùng với Nhân Vương không khác nhau nhiều lắm. D,đ/lqđ.lqđ. Có điều Chiến Vương rất cao, nhìn khoảng 1m9, Nhân Vương đứng ở bên cạnh Chiến vương, còn muốn lùn hơn nửa đầu. dáng người của hắn ta thật khôi ngô, nhưng rất giống Tập Dận, có sức bật rất mạnh. Hắn ta đeo mặt nạ màu bạc, ánh mặt chiếu vào cũng không thấy phản chiếu lại. Mặt trái của hắn ta thật tinh xảo, mày kiếm oai hùng, giống như đôi mắt đào hoa của Nhân Vương, mũi thẳng đứng, môi thì không giống, môi Chiến Vương rất mỏng, hình môi cũng rất đẹp, có điều không có chút máu, chỉ mang theo màu phấn nhàn nhạt. Có lẽ, liên quan đến dư độc của hắn ta.

Cúi người, hành lễ với Chiến Vương.

Chiến Vương giật mình, gật đầu với Điền Mật.

Nhân Vương theo tầm mắt Điền Mật nhìn lại, mới phát hiện Chiến Vương, nhếch môi: "Minh Hạo!" Hắn lôi kéo tay của Điền Mật chạy về phía Chiến Vương.

Điền Mật cười bất đắc dĩ, đành phải chạy theo Nhân Vương.

"Minh Hạo! Tỷ tỷ là vương phi của ta! Như thế nào? Có phải tỷ tỷ rất đẹp hay không? Tỷ tỷ là người ta thấy đẹp nhất nhất, ta rất thích tỷ tỷ!" Hắn giống như có được một món đồ chơi vui về lấy chia sẻ với người mình quan tâm.

Chiến Vương cong môi, hắn ta luôn lạnh lùng chỉ có đối mặt với Nhân Vương mới lộ ra nụ cười: "Ừ, vương phi của Minh Nhất đẹp nhất trên đời!" giọng nói của hắn ta lạnh lẽo, nếu không phải cố gắng mềm nhẹ một chút, thì người ở trước mặt hắn cảm thấy rét lạnh.

Đạt được tán thành Nhân Vương dùng sức gật đầu, ánh mắt hắn giống như sao lấp lánh, rất đẹp.

Điền Mật sửa lại trang cài có chút lệch: "Vương Gia, ngài đã quên sao? Hôm qua Mật Nhi mới nói với Vương Gia, tỷ tỷ song sinh của Mật Nhi và Mật Nhi giống nhau, hôm qua vừa mới thành thân với Chiến Vương gia." Giọng nói của nàng mềm nhẹ, lịch sự tao nhã trừu chọc lòng người.

Chiến Vương tâm trầm, lại đáng giá ở trong lòng, Điền Hân và Điền Mật, thật sự khác nhau một trời một vực.

"Đinh - - độ hảo cảm nam chủ +20, độ hảo cảm 40. Ký chủ rất lợi hại!"

Nếu lúc này còn ở trước mặt người khác, nàng đã kinh ngạc há to mồm rồi. Hảo cảm của nam chủ này dễ lấy như vậy sao? Mới lần đầu tiên đã trực tiếp bổ thêm bốn mươi điểm.

"Bởi vì có nữ chủ Điền Hân so sánh với ký chủ, cho nên tự nhiên độ hảo cảm nam chủ sẽ dễ lấy hơn một chút."

Nói cách khác, tối hôm qua nam nữ chủ đã có chuyện không thoải mái rồi hả? dien@dan.le.quy.d@n

"Ha ha. Ký chủ không phát hiện nam chủ chỉ đến một mình thôi sao, có thể thấy được nam chủ không muốn thấy mặt nữ chủ!"

Ừ, này cũng là bên trong kế hoạch của nàng, trong truyện có nhắc tới, miêu tả má phải của Chiến Vương rất kinh khủng, hơn nữa trong nội dung viết đêm tân hôn của Điền Mật và Chiến Vương, hắn ta không có mang mặt nạ, lúc đó Điền Mật sợ tới mức không nói ra lời. Có điều hoàn hảo, nàng không chế được khiến cho mình không có thét ra tiếng, cũng không có tránh đi Chiến Vương đụng chạm. Nàng cố gắng chỉ chú ý tới má trái hoàn hảo của Chiến Vương, hai người có thể thành công viên phòng.

Mà Điền Hân, lúc này nàng ta vừa xuyên không đến Đại Ung Triều không lâu, cho dù đọc nhiều tiểu thuyết, không có kinh nghiệm thực tế, cũng không tốt. Nên vừa nhìn thấy mặt Chiến Vương, Điền Hân nhất định sẽ bị dọa sợ. Điền Hân là người không muốn ủy khuất mình, chẳng sợ nàng ta không có sợ

tới mức thét ra tiếng, cũng tuyệt đối không sẽ cho phép Chiến Vương chạm vào nàng ta, kết quả có thể nghĩ, Chiến Vương khẳng định có ấn tượng kém với Điền Hân

A, nghĩ như vậy, mới nhớ vừa rồi chưa gặp mặt đã bị giảm độ hảo cảm, có lẽ bị Điền Hân ảnh hưởng rồi. Bởi vì nàng là muội muội Điền Hân, Chiến Vương khẳng định cho rằng các nàng sẽ không khác nhau.

Cho nên, khi thấy nàng và Điền Hân kỳ ngoại trừ khuôn mặt thì hoàn toàn không giống nhau, độ hảo cảm lập tức dâng cao lên.

Nàng ngẩng đầu nhìn Chiến Vương, mặt mày nhu hòa, không có bởi vì dung mạo và lời đồn bên ngoài mà có ánh mắt khác thường. Chỉ có ngưỡng mộ và tôn trọng.

"Sáng sớm nghe được Chiến Vương vì Đại Ung mà nam chinh bắc chiến, khiến cho Đại Ung có thể an bình, dân chúng Đại Ung quốc thái dân an, Đại Ung có Chiến Vương, quả thật là phúc của nước ta."

"Hoàng tẩu nói quá lời, Minh Hạo chỉ làm những chuyện nên làm. Trong ngày thường nếu như không có việc gì, hoàng tẩu có thể kêu ta là Minh Hạo giống như Minh Nhất." Chiến Vương thấp giọng nói, lời của Điền Mật để cho hắn ta thật hưởng thụ. Hắn ta có ấn tượng rất tốt với hoàng tẩu này, hắn ta cảm thấy không thể đánh đồng nàng với Điền Hân.

Hắn ta cảm thấy, Điền Mật sẽ chăm sóc Nhân Vương thật tốt, thái độ của Điền Mật cũng tốt, như vậy cũng có thể khiến cho Nhân Vương vui vẻ. Mặc dù ca ca của hắn ta có chút ngu dại, nhưng rất miễn cưỡng, trước mắt Nhân Vương để ý Điền Mật như vậy, nếu hắn ta có thái độ không tốt với nàng, chỉ sợ Nhân Vương sẽ tức giận.

"Đúng đúng đúng! Tỷ tỷ kêu Minh Hạo, Minh Hạo! Giống như ta kêu!" Thấy Chiến Vương không có đối xử lạnh lùng với Điền Mật giống như người khác, Nhân Vương thật vui vẻ, nắm tay Điền Mật thủ, vung tới vung lui.

Điền Mật bị vung vẩy dài tung bay, gật đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Được, được, sau này sẽ kêu giống như Vương gia."

Nhân Vương chu miệng: "Tỷ tỷ cũng không được kêu ta vương gia! Không xuôi tai, kêu Minh Nhất! Minh Hạo cũng kêu ta Minh Nhất!"

"Được! Minh Nhất, Minh Nhất, đừng lung lay, đầu ta choáng rồi."

Nhân Vương lập tức ngừng động tác, gắt gao kề bên Điền Mật, tựa đầu vào trên vai Điền Mật: "Tỷ tỷ kêu tên của ta thật là dễ nghe! hihi!"

Rồi về mặt lại suy sụp, đáng vẻ muốn khóc: "Ta. Ta. Muốn đại tiện rồi.."

Nghe vậy, Điền Mật vội quay đầu kêu Khánh ma ma, Khánh ma ma mang theo Nhân Vương lên xe ngựa. Bởi vì Nhân Vương thường xuyên muốn đi tiểu tiện, nên trong xe ngựa có sẵn một cái bô.

Nhân Vương đi rồi, cũng chỉ còn lại Điền Mật và Chiến Vương. Chiến Vương nhìn chăm chăm Điền Mật, muốn cẩn thận quan sát nàng, muốn nhìn rõ nàng từ trong ra ngoài.

Lúc này hắn ta không có cười, khuôn mặt hắn ta lạnh lùng như thường ngày: "Hoàng tẩu cho rằng, Minh Nhất như thế nào?" giọng điệu của hắn ta bình thường, khí thế mườì phần.

Điền Mật cười, hoàn toàn không bị hắn ta dọa, ngược lại vẫn có bộ dạng dịu dàng như trước: "Vương Gia hồn nhiên vui vẻ, tốt lắm!"

Nàng nhìn thẳng vào mắt Chiến Vương, không chút nào khiếp sợ, trong mắt mang theo chân thành. /q/d/D.đ

Ánh mắt Chiến Vương hoãn lại, cả người dần ấm lại không còn lạnh lùng: "Như thế, sau này, Minh Nhất còn làm phiền hoàng tẩu rồi."

Điền Mật gật đầu: "Tự nhiên."

Lúc này, phía xa có xe ngựa chạy tới, Điền Mật lui ra phía sau một bước, đứng song song với Chiến Vương, hai người một người xanh ngọc, một người lam nhạt. Một người lãnh liệt, một người dịu dàng. Một cương một nhu. Hình ảnh tốt đẹp như đôi bích nhân, đây là hình ảnh Điền Hân nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Xuyên việt nữ chủ (6)

Edit: Du

Hôm nay Điền Hân thức dậy biết được Chiến vương không có chờ nàng ta, thì nàng ta rất tức giận, chỉ cảm thấy người nam nhân này rất không phong

độ, vốn đáng vẽ đã xấu, cư nhiên còn không có phong độ như vậy. Nhất thời hào cảm với Chiến vương càng giảm.

Ở trên đường, nàng ta không ở trên xe ngựa, luôn luôn vén rèm nhìn bên ngoài, trong mắt tràn đầy hiếu kỳ. Đi đến Đại Ung Triều này đã được một thời gian, nàng ta vẫn không có ra ngoài, bĩu môi, mặc dù nàng ta là trạch nữ, nhưng ở hiện đại, nàng ta cũng có máy tính điện thoại để giết thời gian. Nơi này tiêu khiển chính là thêu hoa thêu hoa, vô cùng nhàm chán! Rất nhanh đã đến cửa cung, nha hoàn nhắc nhở nàng ta buông rèm, nhưng nàng ta không đồng ý, nàng ta muốn nhìn hoàng cung Đại Ung Triều, có khác gì với cố cung hay không.

Vì thế, nhìn thấy một màn trước mắt, người nam nhân mang theo mặt nạ, ánh mắt lạnh lùng, cả người khí chất thoát nhìn cao không thể chạm tới. Người nữ nhân đứng cạnh nam nhân đó nàng ta cũng biết, mặc dù sau khi đến Đại Ung, nàng ta không có tận mắt nhìn thấy, nhưng có được trí nhớ, nàng ta vẫn biết đến, đó là Điền Mật, muội muội sinh đôi của nàng ta.

Đứng bên cạnh nàng là Nhân vương sao? Không đúng, chưa từng nghe nói Nhân vương đeo mặt nạ. Chẳng lẽ, Chiến vương, sao có thể? Cái liếc mắt kia nhìn chỉ biết không phải người bình thường, là Chiến vương, trượng phu của nàng ta.

Tối hôm qua, khi Chiến vương xóc khăn voan lên, nàng ta liếc nhìn má trái của hắn ta quá đáng sợ, nàng ta bị dọa không nhẹ, ở đâu còn có tâm tư nhìn chỗ khác, dù má trái của hắn xấu xí nhưng má phải lại dễ nhìn hơn nhiều. Mắt nàng ta đầy kinh diễm, xem ra ghen hoàng gia không sai. Cũng không biết Nhân vương giả heo ăn cỏ kia như thế nào?

Chiến vương nhìn thấy xe ngựa tới, liếc thấy Điền Hân vén rèm xe, đáy mắt hắn ta âm trầm, thật sự không nghĩ ra, nhất mẩu đồng bào (*sinh đôi cùng mẹ) lại kém xa nhau như vậy, Điền Hân làm gì có đáng vẽ tiểu thư khuê các. Nghĩ như vậy, trong lòng Chiến vương càng thêm không vui.

Nhưng Điền Mật, nhìn thấy Điền Hân, lập tức thay đổi biểu cảm vui mừng, đợi xe ngựa dừng lại, nàng bước đi bước nhỏ, đi về phía Điền Hân: "Tỷ tỷ"

Điền Hân liếc Điền Mật một cái, đáng vẽ hai người thật sự rất giống, chẳng qua bởi vì có trí nhớ nguyên chủ, nàng ta cảm thấy Điền Mật đang giả bộ, vô cùng giả. Trong lòng nàng ta thầm suy nghĩ: Hừ, chẳng qua chỉ là một nữ phụ ác độc, nàng ta là nữ chủ, chờ xem, nàng ta nhất định sẽ làm cho Nhân vương yêu nàng ta!

Nàng ta không có trả lời Điền Mật, lại nhìn nhìn Chiến Vương, lại nhìn bốn phía giống như đang tìm kiếm gì đó.

Điền Mật không thèm để ý Điền Hân không để ý tới nàng, giống như nàng đã quên, đứng ở một bên, biểu cảm vẫn không có thay đổi.

Chiến Vương không giống vậy, đầu tiên hắn ta cảm thấy Điền Hân có thái độ lạnh nhạt với muội muội, mà Điền Hân thân là vương phi của hắn, cho dù không phải vương phi của hắn ta, chính là Điền gia tiểu thư, nàng ta cũng nên hành lễ với hắn ta, nhưng Điền Hân không có, nàng chỉ nhìn hắn ta một cái, trong mắt còn mang theo khinh miệt. Trời! Nữ nhân này, sao có thể trở thành vương phi của hắn?

"Đỉnh – độ hảo cảm nam chủ +5, hảo cảm 45, ký chủ cô lên!"

Lúc này, ánh mắt đang nhìn quanh của Điền Hân sáng ngời, cả người nhìn chằm chằm về một phía như đang nhìn thấy bảo vật.

Điền Mật và Chiến Vương theo tầm mắt Điền Hân nhìn lại, là Nhân vương đang đi về phía bọn họ.

Đáng vẽ của Nhân vương làm cho người ta khó có thể bỏ qua, lúc này Nhân vương ở trong mắt Điền Hân, đã lóe lên ánh hào quang nam chủ. Nàng ta biết Nhân Vương nhất định là nam chủ, đáng vẽ như vậy sao có thể là kẻ ngốc được chứ.

Bước chân của Nhân vương rất nhanh, khi thấy Điền Hân, hắn rõ ràng sửng sốt, có chút ngạc nhiên, có chút kỳ quái.

Người này có đáng vẽ rất giống vương phi của hắn!

Hôm nay Điền Hân cũng mặc cung trang, màu xanh nhạt thêu hoa ở dưới làn váy dài, búi tóc rất đẹp, trên đầu mang theo trâm Phụng vàng chạm rồng ngũ vĩ phi, vành tai đeo khuyên tai Kim trượng khảm ngọc. Nàng ta và Điền Mật giống nhau, vẽ mặt vô cùng tinh xảo diễm lệ, nhưng Điền Mật dùng dịu dàng sinh sôi áp chế mặt mày quyền rũ. Mà Điền Hân không có áp chế, bản thân có tính tình hoạt bát, cả người thoát nhìn, vô cùng nổi bật, diễm lệ bức người.

Nàng ta đứng ở phía trước Điền Mật, tự nhiên chặn Điền Mật, cho nên Nhân vương liếc mắt bước qua đi, cũng chỉ có thể nhìn thấy Điền Hân trước.

Mặc dù Điền Hân và Điền Mật rất giống, nhưng hai người đứng chung một chỗ, sẽ không bị nhận sai, đương nhiên Nhân vương cũng sẽ không cho rằng nàng ta là Điền Mật, hắn chỉ đứng một chút, thì trực tiếp đi qua người Điền Hân không nhìn nàng ta một cái.

Tươi cười của Điền Mật cương ở trên mặt, dần dần xuất hiện vết rách. Xoay người, thì nhìn thấy Nhân vương tha thiết cầm tay Điền Mật d/d/l/q/d, vẽ mặt lấy lòng.

"Tỷ tỷ, ta rửa tay, rửa rất sạch sẽ!"

Điền Mật cười gật đầu, giúp hắn vén sợi tóc rơi trên trán: "Ừ, Minh Nhất giỏi lắm, biết vệ sinh rồi!"

"Hi hi - -" được đến khen ngợi nhân vương cười đến so ăn đường cao hứng.

Điền Hân âm thầm cắn răng, lại gượng lên khuôn mặt tươi cười không quá tự nhiên, đi đến trước mặt Nhân vương: "Hân Nhi gặp qua Vương Gia!" Nàng ta

hành lễ với Nhân vương, trong mắt không có mang theo châm chọc khi nhìn kẻ ngốc. Nàng ta nhất định phải làm cho Nhân vương nhìn mình với cặp mắt khác xưa!

Nhân vương nhìn nhìn Điền Hân, vẻ mặt hiếu kỳ, ánh mắt của hắn rất chăm chú, thật giống như toàn bộ thế giới cũng có thể nhìn thấy được. Điền Hân bị hắn nhìn mặt có chút đỏ lên, nàng ta cảm giác tim đập lợi hại, nàng ta, khẳng định là thích Nhân vương rồi.

Lúc này Điền Hân, hoàn toàn quên , nàng ta đã là người có phu, cũng quên , trượng phu của nàng ta đang đứng bên cạnh.

Chiến Vương là loại người nào, nam chủ đó, ánh mắt Điền Hân nhìn Nhân vương không hề che giấu. Chiến Vương xiết chặt nắm tay, trong lòng tức giận mọc lan tràn. Nàng ta không hành lễ còn tốt, nhưng nàng ta có hành lễ, nhưng không phải hành lễ với hắn ta.

Hắn ta không nghĩ ra vì sao Điền Hân lại tha thiết với Nhân vương như vậy, hắn ta không nghĩ, hắn chỉ biết, vương phi này, thật sự không tuân thủ nữ tắc!

Nhân vương nhìn Điền Hân một lát, lại quay đầu lại xem Điền Mật, đưa tay sờ soạng trên mặt Điền Mật: "Tỷ tỷ, người này có khuôn mặt rất giống tỷ, chẳng qua không có xinh đẹp bằng tỷ, tỷ tỷ đẹp nhất.", Nói xong, Nhân vương nhìn chăm chăm Điền Mật biểu cảm khen ngợi.

"Minh Nhất, không thể nói như vậy, nàng là tỷ tỷ của Mật Nhi!"

Điền Mật nhú mày, làm ra dáng vẻ không ủng hộ, kì thực, lúc này trong lòng nàng đã cười ngất , sao Nhân vương này lại đáng yêu như vậy! Nàng rất muốn đóng gói hắn mang về nhà.

Không có được khen ngợi, Nhân vương không vui , mặc dù Điền Hân là tỷ tỷ Điền Mật, nhưng vì nàng ta, bản thân không có được khen ngợi, Nhân vương không vui , hắn quyết định, hắn mới không cần thích "Người quái dị" này đâu!

Nhân vương bĩu môi, không nói gì.

Trong lúc nhất thời, mấy người đều không có ý nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.